

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 9

Dijous, 28 de març de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 9

Í N D E X

Projecte de llei

d'autoritzacions pressupostàries i financeres

Projecte de llei

d'autorització d'operacions d'endeutament a favor del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya

Proposició de llei

de reforma de la Llei de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre

Proposició de llei

de procediment dels plans i programes operatius dels fons estructurals europeus (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi de la Revisió i l'Aplicació del Pla de Seguretat de les Químiques de Tarragona (Plaseqta)

Preguntes

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política de concertació agrària

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre policia

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la transició del sistema educatiu

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre comerç interior

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre política d'arxius

→

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les transferències de l'Estat
en matèria de turisme

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma educativa en l'etapa
d'educació secundària obligatòria

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i onze minuts.

1. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei d'autoritzacions pressupostàries i financeres (Tram. 200-00008/05) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació: conseller d'Economia i Finances. 297

ESMENES A LA TOTALITAT

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca. 298

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 2, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: Sr. Novella i Izquierdo. 301

Torn en contra: Sr. Curto i Forès (CiU). 303

Posició del G. P. Popular: Sr. Curto i Casadó. 304

Posició del G. Socialista: Sr. Carnicer i Vidal. 306

Votació de les esmenes núms. 1 i 2: rebutjades per 21 vots a favor, 49 en contra i 38 abstencions. 308

ARTICLE 1

Text del Dictamen

Votació de l'article 1: aprovat per 75 vots a favor, 19 en contra i 14 abstencions. 308

ARTICLE 2

APARTAT 1

LLETRA B

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal. 308

Torn en contra: Sr. Curto i Forès (CiU). 308

Esmena del G. Socialista (núm. 4, d'addició)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal. Tot seguit, n'anuncia la retirada. 309

Torn en contra: Sr. Curto i Forès (CiU). 309

Votació de l'esmena núm. 3: aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions. 309

Text del Dictamen

Votació de l'article 2: aprovat per 69 vots a favor, 16 en contra i 12 abstencions. 309

ARTICLE 3

DISPOSICIÓ ADDICIONAL

DISPOSICIÓ FINAL

Text del Dictamen

Votació del preàmbul: aprovat per 69 vots a favor, 17 en contra i 12 abstencions. 309

Votació de l'article 3, de la disposició addicional, de la disposició final i del títol de la Llei: aprovats per 86 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions. 309

Explicació de vot: Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV) 310

2. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei d'autorització d'operacions d'endeutament a favor del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya (Tram. 200-00009/05) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: conseller d'Economia i Finances. 310

ESMENES A LA TOTALITAT

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: Sr. Bargalló i Valls. Tot seguit, n'anuncia la retirada. 310

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 2, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: Sr. Guillot i Miravet. Tot seguit, n'anuncia la retirada. 311

Torn en contra: Sr. Codina i Castillo (CiU). 311

Posició del G. P. Popular: Sr. Curto i Casadó. 312

Posició del G. Socialista: Sr. Carnicer i Vidal. 312

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions. 312

3. Tramitació en lectura única de la Proposició de llei de reforma de la Llei de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre (Tram. 202-00028/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

El president proposa la tramitació en lectura única de la Proposició de llei, la qual és aprovada per assentiment.

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Gimeno i Sanz.

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Benach i Pascual.

Posició del G. P. Popular: Sr. Curto i Casadó.

Posició del G. Socialista: Sr. Gil i Agné.

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Curto i Forès.

Votació: aprovada per unanimitat.

312

313

314

315

317

318

319

4. Presa en consideració de la Proposició de llei de procediment dels plans i programes operatius dels fons estructurals europeus (Tram. 202-00021/05) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV)

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Morera i Tanyà.

Posició del G. P. Popular: Sr. Vilardaga González.

Posició del G. Socialista: Sr. Piella i Vilaregut.

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Curto i Forès.

Votació: rebutjada per 29 vots a favor, 47 en contra i 21 abstencions.

320

321

323

323

324

326

5. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de la Revisió i l'Aplicació del Pla de Seguretat de les Químiques de Tarragona (Plaseqta) (Tram. 252-00011/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Gimeno i Sanz.

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls.

Posició del G. P. Popular: Sr. Luna i Vivas.

Posició del G. Socialista: Sra. Duch i Plana.

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Maldonado i Gili.

Votació: aprovada per unanimitat.

326

328

329

329

330

331

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i sis minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i sis minuts.

6. Preguntes (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius pels quals després de les darreres eleccions al Parlament no s'ha procedit al nomenament d'un govern no provisional (Tram. 317-00020/05)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC).

Resposta: president de la Generalitat.

Repregunta: Sr. Carod-Rovira (ERC).

Segona resposta: president de la Generalitat.

331

331

332

332

Pregunta al president de la Generalitat sobre la modificació de les lleis d'ordenació territorial (Tram. 317-00023/05)

Formulació: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).

Resposta: president de la Generalitat.

Repregunta: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).

Segona resposta: president de la Generalitat.

332

333

333

333

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració del nivell d'endeutament de l'Administració de la Generalitat (Tram. 317-00025/05)

Formulació: Sr. Vidal-Quadras i Roca (P).

Resposta: president de la Generalitat.

Repregunta: Sr. Vidal-Quadras i Roca (P).

Segona resposta: president de la Generalitat.

333

333

334

334

Pregunta al president de la Generalitat sobre la inquietud creada en els jutjats de Catalunya a causa de l'actuació d'un vocal del Consell General del Poder Judicial (Tram. 317-00034/05)

Formulació: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S). 334
Resposta: president de la Generalitat. 335
Repregunta: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S). 335
Segona resposta: president de la Generalitat. 335

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el funcionament i els resultats del Servei Català d'Ocupació (Tram. 317-00037/05)

Formulació: Sr. Camp i Batalla (CiU). 336
Resposta: president de la Generalitat. 336
Repregunta: Sr. Camp i Batalla (CiU). 336
Segona resposta: president de la Generalitat. 336

— Preguntes al Consell Executiu sobre la difusió als mitjans de comunicació de les dades de l'estudi de la incidència de les ludopaties entre la població de Catalunya abans que el Parlament en tingués coneixement (Tram. 310-00049/05) i sobre els motius pels quals l'estudi de la incidència de les ludopaties entre la població de Catalunya no s'ha presentat al Parlament (Tram. 310-00053/05)

Formulació: Sra. Geli i Fàbrega (S). 337
Resposta: conseller de Benestar Social. 337
Repregunta: Sra. Geli i Fàbrega (S). 338
Segona resposta: conseller de Benestar Social. 338

— Pregunta al Consell Executiu sobre el tancament parcial d'algunes estacions de la línia ferroviària Barcelona - Vic - la Tor de Querol, concretament la de Manlleu i la de Torelló (Tram. 310-00061/05)

Formulació: Sr. Castellnou i Alberch (CiU). 338
Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 339
Rèplica: Sr. Castellnou i Alberch (CiU). 339

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'emplaçament definitiu del CEIP de Flaça (Gironès) (Tram. 310-00065/05)

Formulació: Sra. Vidal i Xifre (CiU). 339
Resposta: conseller d'Ensenyament. 339
Repregunta: Sra. Vidal i Xifre (CiU). 340
Segona resposta: conseller d'Ensenyament. 340

— Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures a prendre en relació amb l'encefalopatia espongiforme del bestiar vacum (Tram. 310-00075/05)

Formulació: Sra. Iglesias i Sala (CiU). 340
Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 340

— Preguntes al Consell Executiu sobre si el Departament de Justícia fa estudis de localització d'un nou centre penitenciari (Tram. 310-00007/05) i sobre la possibilitat de substitució de centres penitenciaris actuals per un de nova creació (Tram. 310-00008/05)

El Sr. Portabella i Calvete (ERC) n'anuncia la retirada. 341

— Pregunta al Consell Executiu sobre les obres de millora de la carretera de Bellpuig - Flix (233), en el tram el Soleràs i Bovera (Garrigues) (Tram. 310-00009/05)

Formulació: Sr. Tugues i Boliart (ERC). 341
Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 341
Repregunta: Sr. Tugues i Boliart (ERC). 342
Segona resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 342

— Preguntes al Consell Executiu sobre el reg per goteig previst en els municipis de Bellaguarda, Juncosa i els Torms (Garrigues) (Tram. 310-00010/05) i sobre el reg per goteig previst en el municipi de la Granadella (Garrigues) (Tram. 310-00011/05)

Formulació: Sr. Tugues i Boliart (ERC). 342
Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 342
Repregunta: Sr. Tugues i Boliart (ERC). 343
Segona resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 343

— Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris aplicats pel Departament de Comerç,

Consum i Turisme per a la contractació de l'empresa SERHS per als assistents estrangers al Saló Internacional de Turisme de Catalunya (Tram. 310-00050/05)	
<i>El Sr. Clofent i Rosique (S) n'anuncia la retirada.</i>	343
— Pregunta sobre el compliment de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que ordena l'informe favorable per a la instal·lació d'un centre comercial a Terrassa (Vallès Occidental) (Tram. 310-00051/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Clofent i Rosique (S).	343
<i>Resposta:</i> conseller de Comerç, Consum i Turisme.	344
<i>Repregunta:</i> Sr. Clofent i Rosique (S).	344
<i>Segona resposta:</i> conseller de Comerç, Consum i Turisme.	344
— 7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de concertació agrària (Tram. 301-00006/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació:</i> Sr. Vilalta i Oliva (S).	344
<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	346
<i>Rèplica:</i> Sr. Vilalta i Oliva (S).	348
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	348
— Modificació de l'ordre del dia	
<i>El president anuncia la posposició de les interpel·lacions corresponents als punts setè i vuitè de l'ordre del dia.</i>	349
— 8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre policia (Tram. 300-00029/05) (Punt novè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	349
<i>Resposta:</i> conseller de Governació.	351
<i>Rèplica:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	353
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Governació.	354
— 9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la transició del sistema educatiu (Tram. 300-00031/05) (Punt desè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	354
<i>Resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	356
<i>Rèplica:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	357
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Ensenyament.	358
— 10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el comerç interior (Tram. 300-00032/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).	359
<i>Resposta:</i> conseller de Comerç, Consum i Turisme.	361
<i>Rèplica:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).	363
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Comerç, Consum i Turisme.	364
— Modificació de l'ordre del dia	
<i>El president anuncia la posposició de la interpel·lació corresponent al punt dotzè de l'ordre del dia.</i>	365
— 11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra a Catalunya (Tram. 302-00004/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)	
<i>Presentació:</i> Sr. Corbacho Chaves (S), el qual aprofita el torn per posicionar-se amb relació a les esmenes presentades.	365
Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 1, d'addició; 2, de substitució i addició, i 3, d'addició)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Guillot i Miravet, el qual retira l'esmena núm. 2 a favor d'una transaccional amb el grup proponent.	365
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, d'addició)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Morera i Tanyà.	366
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Sirera i Bellés.	367
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Camps i Rovira.	367
<i>Votació del text amb les esmenes incorporades:</i> aprovat per unanimitat.	368

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre política d'arxius (Tram. 302-00006/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	368
Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1, de modificació; 2, d'addició, i 3, de modificació)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Sanabra i Villarroja.	369
Esmenes del G. Socialista (núms. 1, d'addició, i 2 i 3, de modificació)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Dalmau i Ribalta.	370
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, d'addició)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Carod-Rovira.	371
Esmenes del G. P. Popular (núms. 1 i 2, de modificació)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Nadal i Aymerich.	371
<i>Posició del Grup presentant:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	372
<i>Votació del text de la Moció llevat de la lletra c de l'apartat 3 i l'apartat 4:</i> aprovat per unanimitat.	373
<i>Votació de la lletra c de l'apartat 3 i l'apartat 4:</i> refusats per 51 vots en contra, 35 a favor i 9 abstencions.	373

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les transferències de l'Estat en matèria de turisme (Tram. 302-00005/05) (Punt quinzè de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	373
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Guillot i Miravet.	374
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Ros i Casas.	374
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Clofent i Rosique.	374
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Carrera i Pedrol.	375
<i>Votació:</i> aprovada per 87 vots a favor i 7 abstencions.	375

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma educativa en l'etapa d'educació secundària obligatòria (Tram. 302-00007/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	376
Esmenes del G. Socialista (núms. 1, de modificació, 2, d'addició, i 3, de substitució)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Cadevall i Soler.	377
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, de modificació)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bargalló i Valls.	377
Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1, de supressió, i 2 i 3, de modificació)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Vidal i Xifre.	378
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Francàs i Porti.	379
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Riera i Gassiot.	380
<i>Votació del text esmenat, la part introductòria i els punts 1 i 3:</i> aprovats per unanimitat.	381
<i>Votació del punt 2:</i> refusat per 18 vots a favor i 76 en contra.	381
<i>Votació del punt 4:</i> refusat per 35 vots a favor, 50 en contra i 8 abstencions.	381

La sessió s'aixeca a tres quarts de deu del vespre i un minut.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 9

La sessió s'obre a les deu del matí i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Sol i Ordís i Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de Llei d'autoritzacions pressupostàries i financeres. 200-00008/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

2. Projecte de Llei d'autorització d'operacions d'endeutament a favor del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya. 200-00009/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

3. Proposició de Llei de reforma de la Llei de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. 202-00028/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Popular, Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la proposta, de la Mesa i de la Junta, de tramitar-la en lectura única.

4. Proposició de Llei de procediment dels plans i programes operatius dels fons estructurals europeus. 202-00021/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de la Revisió i l'Aplicació del Pla de Seguretat de les Químiques de Tarragona (Plaseqta). 252-00011/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

6. Interpel·lació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política de concertació agrària. 301-00006/05. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de foment a les indústries culturals. 300-00003/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat i la higiene laborals. 300-00045/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre policia. 300-00029/05. Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la transició del sistema educatiu. 300-00031/05. Sr. Josep Bargañó i Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el comerç interior. 300-00032/05. Sr. Joan Puigcercós i Boixassa,

del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el procés de normalització lingüística a l'Administració de justícia. 300-00052/05. Sr. Roc Fuentes i Navarro, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra a Catalunya. 302-00004/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'arxius. 302-00006/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les transferències de l'Estat en matèria de turisme. 302-00005/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma educativa en l'etapa d'educació secundària obligatòria. 302-00007/05. Sra. Carme Tolosana i Cidón, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

17. Preguntes amb resposta oral.

El president

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

Abans d'entrar en l'ordre del dia, aquesta presidència es complau a saludar molt cordialment la nova diputada del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Maria del Vinyet Panyella i Balcells, que substitueix, per renúncia, el senyor Ignasi Guardans i Cambó.

La presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha elaborat la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, així com el nom dels senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda d'aquí a una estona, inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

Projecte de Llei d'autoritzacions pressupostàries i financeres

Passem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia, és a dir, el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Projecte de Llei d'autoritzacions pressupostàries i financeres. D'acord amb l'article 101 del Reglament, es comença el debat amb la presentació d'aquest Projecte per part del Consell Executiu. Vol prendre la paraula algun membre del Govern, algun conseller? (Pausa.) El conseller Macià Alavedra té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Macià Alavedra i Moner)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, l'actual situació pressupostària de la Generalitat és, com vostès saben, la de pròrroga dels pressupostos del 95 fins a l'entrada en vigor dels pressupostos del 96, respecte als quals el present Projecte de llei, modificat en comissió, ha previst que seran tramesos a aquesta cambra abans del proper 30 de juny. En conseqüència, en aquest moment estan vigents els pressupostos de l'exercici anterior i, per tant, els seus estats d'ingressos i els seus estats de despeses, en els termes i, òbviament, amb les limitacions d'autorització fixats en el Decret de pròrroga, per una banda, i, per altra, en l'Ordre de desenvolupament. També estan vigents les disposicions del text articulat de la Llei dels pressupostos, que donen suport normatiu a les obligacions i els drets de la Generalitat.

No obstant això, i per coherència amb la temporalitat de la Llei de pressupostos, la pròrroga no pot incloure les disposicions que, per voluntat expressa del legislador o per la seva estructura i característiques, únicament han de tenir vigència en l'exercici per al qual van ser aprovades. El present Projecte de llei regula matèries que, en funció d'aquesta última consideració, s'entén que no estan prorrogades i que, per tant, requereixen l'aprovació expressa d'aquesta cambra. En concret, m'estic referint a normes relacionades amb les tarifes dels tributs propis de la Generalitat i a les quanties de les operacions financeres a formalitzar en situació de pròrroga.

Respecte a la normativa tributària, el Projecte de llei manté per al 1996 la vigència de les disposicions de la Llei de pressupostos del 95, que estableixen l'import de les tarifes, de les taxes i del cànon d'infraestructura hidràulica. La pròrroga d'aquestes normes suposa aplicar l'any 96 les tarifes exigibles en l'exercici del 95 i, en conseqüència, assegurar el manteniment dels ingressos per aquests conceptes en l'actual situació de pròrroga pressupostària. En relació amb el cànon de sanejament, es contempla per al 96 un increment del 3,5%, percentatge que està en línia amb la previsió d'augment de preus al consum i que respecta el compromís adquirit amb els interlocutors socials respecte al preu de l'aigua. És important destacar que el caràcter finalista del cànon de sanejament assegura la utilització dels majors recursos que resultin d'aquest increment per atendre els costos d'infraestructura i d'explotació de les instal·lacions del servei de sanejament. El compromís que acabo d'esmentar i la finalitat del cànon determinen que l'augment d'aquest es produeixi en un context de pròrroga pressupostària, i s'anticipa, per tant, als pressupostos de 1996.

Les operacions financeres que es regulen en el Projecte de llei responen a tres conceptes: primer, l'endeutament a llarg termini per finançar les operacions de capital i financeres de la Generalitat a realitzar en situació de pròrroga; segon, les operacions de tresoreria, i, finalment, les actuacions de les entitats del sector públic de la Generalitat.

Pel que fa a les autoritzacions que se sol·liciten en relació amb l'endeutament a llarg termini, responen a una

dobles necessitat. La primera és la de fer front a les autoritzacions de despeses de capital i d'actius financers fixats d'acord amb el Decret de pròrroga i concretats en la conseqüent Ordre que el desenvolupa, on es fixa que, fins que no s'aprovi el pressupost definitiu per al 96, aquelles resultaran de sumar a l'annualitat de 1996, per a compromisos plurianuals de despesa aprovats pel Govern, un 20% del crèdit inicial pressupostat el 95. Però l'Ordre fixa que el conjunt de les despeses no pot superar el 80% de la quantitat prevista a l'exercici anterior –sumant, per tant, plurianualitats, més el 20% que acabo d'esmentar.

En conseqüència amb aquest criteri i amb l'actual situació pressupostària, el major endeutament que contempla el Projecte de llei s'ha limitat a 44.311 milions, import equivalent al 20% del crèdit inicial el 95, dels capítols d'inversions reals –capítol 6–, de transferències de capital –capítol 7– i actius financers consistents bàsicament en aportacions de capital a ens del sector públic –capítol 8. La resta de les despeses autoritzades en aquests capítols, i concretament les corresponents a compromisos plurianuals, que sumen 96.578 milions, es finançaran amb els ingressos no financers.

Per altra banda, el Projecte de llei contempla l'endeutament a llarg termini per atendre les amortitzacions de les operacions d'endeutament a termini de reemborsament superior a un any previstes per al 96, i que assoleixen la xifra de 40.925 milions de pessetes. Així, l'endeutament viu al final de l'exercici no es veurà incrementat –per aquest últim concepte, almenys–, atès l'equilibri entre els ingressos per passius financers, endeutament i les despeses financeres per amortitzacions.

El resultat d'aquestes autoritzacions suposa que l'augment d'endeutament a llarg, 44.311 milions de pessetes, és inferior al dèficit no financer previst als escenaris pressupostaris per al 96, que és de 46.180 milions de pessetes.

En segon lloc, amb referència a l'endeutament viu per operacions de tresoreria igual o inferior a un any, aquest Projecte de llei manté el límit establert per la Llei de pressupostos per al 95 –és a dir, el 12% de l'estat de despeses de l'exercici anterior– i, addicionalment, obre la possibilitat d'incrementar com a màxim aquest límit amb un import equivalent al 3,5% dels ingressos per transferències corrents i de capital del 95 provinents d'altres administracions. Aquest percentatge està relacionat amb l'augment dels ingressos per transferències del 96 i es justifica pel previsible retard en els cobraments que es produirà, segur, al llarg de l'exercici, degut sobretot a l'actual situació de pròrroga dels Pressupostos de l'Estat.

Per últim, les autoritzacions referides a operacions d'endeutament i aval a favor d'organismes, institucions i empreses contemplades a la Llei de pressupostos del 95 continuaran vigents, i únicament es podran instrumentar durant el 96, i fins que no s'aprovi el Projecte definitiu de l'exercici, per la part que no hagués estat formalitzada el 31 de desembre del 95. Mitjançant aquesta actuació, es possibilita l'execució per part de les entitats de les inversions previstes en els seus pressupostos per al 95.

No obstant això, i atesa la necessitat que la situació de pròrroga pressupostària permeti la continuació dels plans d'inversió en infraestructures iniciats en anys anteriors, s'autoritza la Junta de Sanejament a concertar operacions d'endeutament per un import de 10.000 milions de pessetes i prestar avals a Gestió d'Infraestructures, SA, GISA, fins a un límit de 9.300 milions de pessetes durant 1996. Respecte a la Junta de Sanejament, el producte de l'endeutament es destinarà a continuar el Pla de sanejament, de forma que, conjuntament amb els ingressos provinents del cànon, s'executaran inversions per import de 21.741 milions de pessetes, corresponents a setanta-un col·lectors i estacions depuradores. L'empresa GISA destinarà el producte de l'endeutament i les aportacions a càrrec del pressupost prorrogat a atendre els compromisos plurianuals de les obres en execució, com l'Eix Transversal, xarxa arterial de Vic, línia 2 del metro, etcètera.

En resum, les actuacions exposades tenen com a objectiu rellevant el d'assegurar la continuïtat de les actuacions inversores fins que no s'aprovin els pressupostos per al 1996, que tenim el compromís de presentar en aquesta cambra abans del 30 de juny.

Per aquest motiu, sol·licito, senyor president de la cambra, l'aprovació d'aquest Projecte de llei.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per part de la Comissió, algun diputat vol fer la presentació del Dictamen? (*Pausa.*) Si no és així, començaríem el debat passant a la discussió de les esmenes. Hi ha dues esmenes a la totalitat, presentades respectivament pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. D'acord amb l'article 102 del Reglament, es passa al debat d'aquestes esmenes: per a defensar la del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és possible que des del Grup de la majoria es defensï el Projecte de llei d'autoritzacions pressupostàries basant-se que és un projecte bàsicament tècnic, destinat a no aturar l'activitat de la Generalitat; però el cert és que aquest Projecte és una conseqüència d'una decisió política, de la decisió política de prorrogar els pressupostos i dels condicionants polítics que van determinar la pròrroga d'aquests pressupostos. És per això que la meua intervenció estarà centrada sobretot a analitzar per què i en quines circumstàncies s'han allargat aquests pressupostos, s'han prorrogat els pressupostos de l'any 95, i en quin marc es produeixen.

Abans d'entrar, per això, en les raons per les quals el Grup d'Esquerra defensa aquesta esmena de retorn del Projecte de llei d'autoritzacions pressupostàries com a complement a la pròrroga automàtica dels pressupostos de 1995, i tot i que avui estem per debatre aquest Projecte de llei, cal lamentar que, ja sigui davant del Ple d'aquesta cambra o ja sigui en comissió, el Govern no hagi informat en quina direcció s'estan prorrogant els

pressupostos: a hores d'ara, només a través de la premsa podem saber de forma parcial, per exemple, en quins capítols es preveu la retallada pressupostària, en quins departaments i en quines partides la pròrroga restringeix encara més uns pressupostos que ja l'any 1995 eren insuficients. Vagi, doncs, per endavant el malestar del Grup d'Esquerra per aquest menysteniment de les funcions que corresponen a aquest Parlament.

D'entrada, hem de dir que, a diferència d'Euskadi, tenim uns pressupostos subalterns. Avui, 28 de març, estem just discutint un projecte de llei vinculat a la pròrroga dels pressupostos que previsiblement serà vigent, com a mínim, fins a les vacances d'estiu, fins al juliol. El Govern haurà estat, doncs, la major part de l'any 95 governant sense uns pressupostos que detalladament, i partida a partida, hagin passat per aquest Parlament. I això, perquè els Pressupostos de la Generalitat, en estar basats fonamentalment en els ingressos procedents de les transferències de l'Estat, queden totalment supereditats a l'evolució dels Pressupostos del Govern espanyol. Aquesta pròrroga visualitza el grau de subordinació de la política catalana a la que es dissenya a Madrid.

Mentrestant, a Navarra, a Euskadi, ja són plenament vigents els pressupostos de 1996 aprovats a finals de l'any passat. El Parlament basc ja treballa sobre les bases dels seus estudis, on es preveu un creixement del PIB del 3,5%, l'augment de l'ocupació s'estima en 2,6%; els parlamentaris bascos ja saben a hores d'ara que s'ha apostat pel compliment dels acords de convergència en matèria de dèficit i deute, per a la consolidació de l'activitat econòmica basca..., cosa que fa que, tot i ser uns pressupostos restrictius, els capítols relacionats amb inversió i foment de l'activitat econòmica creixin, alhora que es consolida el Pla d'infraestructures destinat a la dinamització i a la generació de treball i a la revitalització dels territoris menys afavorits. Doncs bé, mentre a Euskadi i Navarra poden treballar amb tota normalitat, a Catalunya els condicionants competencials, bàsicament el sistema de finançament de la Generalitat, ens porten a aquesta situació subalterna, i també, evidentment, la decisió política del Govern de la Generalitat de prorrogar els pressupostos de l'any passat, situació que devalua una autèntica acció de govern.

En quin marc, doncs, es situa aquesta pròrroga pressupostària? En un marc, com deia fa poc, d'un finançament insuficient. En l'actual sistema de finançament —en vam parlar fa poc en aquesta cambra—, dels impostos totals pagats a Catalunya l'any passat —2 bilions 830.000 milions de pessetes—, les despeses generals de l'Estat se'n queden 1 bilió 72.000 milions; 58.475 milions són inversions de l'Estat a Catalunya; 1 bilió 700.000 milions correspon al Pressupost de la Generalitat, dels quals són de destinació obligatòria per a partides la majoria, i queda a lliure disposició un poc percentatge del total.

Ja vam parlar, quan es discutia en aquesta cambra la creació d'una comissió d'estudi sobre el concert econòmic com a sistema de finançament adequat per a Catalunya, que l'actual sistema de la LOFCA prima més el territori que la població, i això comporta un evident greuge comparatiu. Tenim el dubtós privilegi de, tot i

ser el 15% de la població de l'Estat, pagar prop del 20% dels ingressos de l'Estat i rebre només el 8% de les seves despeses: per cada 100 pessetes que un espanyol paga i rep de mitjana, un català en paga 133 i en rep només 60. Recordem, doncs, aquestes xifres del que significaria tenir concert econòmic per a nosaltres.

Ara que els negociadors del Grup que havia de plantar cara estan fent la carta als reis populars, xifrant el deute històric a l'entorn dels 200.000 milions de pessetes, comptant allò que hem rebut de menys, sota la mitjana, des del 1987, és bo recordar que des de l'any 1980, any de la generalització de l'Estat de les autonomies, els càlculs sobre les pèrdues acumulades per Catalunya pel fet de no gaudir de sistema de concert econòmic pugen un total de 2 bilions 245.000 milions de pessetes; aquest és l'autèntic deute històric.

Per altra banda, estem prorrogant..., o estem discutint una llei vinculada a la pròrroga dels pressupostos en un marc d'enduriment de la situació dels sectors productius i populars. Aquest Projecte de llei d'autoritzacions pressupostàries es situa en un moment d'especial delicadesa pel que fa als sectors productius del país, i d'especial sensibilitat de la població sobre el perill de retallades en les prestacions de l'estat del benestar. Aquest Parlament és conscient de la situació de precarització en què viuen un nombre creixent de treballadors, que alhora veuen perillar o disminuir relativament les prestacions socials per la via de les restriccions o de la privatització: els pagesos, que acaben de protagonitzar diverses jornades de lluita, davant l'impacte negatiu que la política europea comuna està tenint a les seves explotacions, o les pimes i les empreses d'economia social que continuen tenint moltes dificultats per ser competitives en el mercat globalitzat al qual tendim. El suport a les exportacions, a la recerca i al desenvolupament, el finançament de les inversions innovadores, són menors dels necessaris per fer front a l'impacte de Maastricht. I el mateix es podria dir en el camp del comerç, on únicament la postura contundent d'Esquerra ha aconseguit una moratòria per a les grans superfícies, però on s'han dedicat pocs esforços a la reconversió.

Per altra banda, el compliment de les condicions de Maastricht comença ja a ser un espantall, com «Que ve el papu!», i serveix per a tancar en molts casos la mala gestió, la imprevisió i el desgovern: no s'ha preparat bé el país per a la convergència europea, no s'ha preparat el teixit productiu per a la selva del mercat únic i, paral·lelament, s'han comès alegries en la despesa pública absolutament inútils o d'escassa eficàcia de cara als reptes profunds que es presentaven al davant, i ara es voldran fer quadrar les xifres macroeconòmiques o fent trampes en la comptabilitat pública o fent pagar precisament als sectors productius o als nivells de benestar els anys d'alegries, desgovern i submissa dependència de Madrid.

Amb aquesta Llei d'autoritzacions pressupostàries, de fet, complementem la pròrroga d'uns pressupostos que van merèixer, fa més d'un any, l'oposició d'Esquerra Republicana. I aquest és un dels motius també importants pel qual hem demanat el seu retorn. El Projecte de llei que discutim, de pròrroga, de fet vinculat a la pròr-

roga dels pressupostos, es basa en la pròrroga automàtica dels pressupostos de 1995. I entre aquests conceptes destaquen l'actualització de les tarifes i el cànon de sanejament d'un 3,5%, que és l'IPC previst: en aquest cas, si la votació es produeix separatament, en aquest apartat Esquerra votarà a favor. Aquest Projecte implica també la pròrroga de l'import d'algunes taxes menors, l'autorització d'operacions d'endeutament general –i, específicament, l'autorització d'endeutament de la Junta de Sanejament i dels avals a GISA–, l'autorització per agrupar en un únic document diversos pagaments a ordenar... Són esmenes tècniques. El contingut del Projecte de llei és, doncs, de caràcter més aviat tècnic, i en si mateix objectable relativament. Però aquest Projecte, com deia abans, correspon al desplegament d'una decisió política, una decisió política de prorrogar els pressupostos i que també marca, com ja hem dit, el grau de dependència de l'activitat d'aquesta cambra de la dinàmica madrilenya.

Però una de les raons centrals del Grup d'Esquerra per a demanar el retorn del Projecte d'autoritzacions pressupostàries, vinculat a la pròrroga dels pressupostos del 1995, és la nostra oposició a aquells i el fet que aquesta pròrroga ja prefiguri de forma notable el que seran els pressupostos del 96. Una pròrroga que, fet i dit, haurà durat més de mig any: significa que, quan aquest Parlament es posi a discutir els pressupostos del 96, el marge de maniobra podria ser realment molt escàs.

Com aquest aspecte concret d'aquest Projecte de llei d'autoritzacions pressupostàries que ER ja ha criticat altres vegades, hi ha la canalització majoritària de les obres públiques a través de GISA, que l'actual Projecte veu incrementar la seva capacitat d'endeutament per aval de la Generalitat en un 86% respecte al 1995.

En qualsevol cas, els principals arguments pels quals el Grup d'Esquerra Republicana va rebutjar els pressupostos del 95 i, per tant, ens porten a rebutjar la pròrroga dels actuals i la seva conseqüència, que és la llei que avui discutim aquí, eren que no impulsaven suficientment l'economia productiva; que es tractava d'uns pressupostos que no donaven prou marge de maniobra per a la decisió política; que eren uns pressupostos on l'esforç inversor era insuficient i no territorialitzat de forma adient, i que partien d'una voluntat de contenció que finalment no ha repercutit a reduir significativament el nivell d'endeutament, atesa la incapacitat congènita, sembla, del Govern de CiU de trobar solucions satisfactòries al problema del finançament del país.

L'1 de desembre de 1994 es discutien en aquesta cambra els pressupostos ara prorrogats i el Grup d'Esquerra advertia que no asseguraven la incentivació de la creació de llocs de treball; que apostaven per un augment de la competitivitat no basat en la innovació tecnològica ni en l'eficiència productiva, sinó en el desmantellament progressiu de l'Estatut dels treballadors. I el Grup d'Esquerra s'oposava també a aquests pressupostos ara prorrogats per les retallades als departaments encarregats de les àrees productives, per la tendència a derivar cap a la privatització, al dèficit dels departaments de Sanitat i Ensenyament, perquè no asseguraven un real equilibri del territori i perquè no feien front suficientment a la defensa del patrimoni ambiental.

Però, al costat d'aquestes limitacions, el diputat Joan Puigcercós, en nom del Grup d'Esquerra, assenyalava en aquell moment el desgovern com a motivació central del nostre rebuig. Si, per una banda, s'estaven retallant partides necessàries per al país, la dinàmica burocràtica i dilapidadora de l'Administració es continuava emportant un bon tall del pressupost: 417 milions esmerçats en protocol de departaments, més 21 milions en entitats gestores, més 37 milions en el conjunt d'entitats autònomes; en publicitat i propaganda, 720 milions, més 312 a les entitats autònomes gestores i més 282 d'entitats autònomes comercials, industrials i financeres, per un total de 1.414 milions de pressupost consolidat destinat a propaganda, o en reunions i conferències, un total de 354 milions, acompanyat de la resta d'entitats autònomes, per un total de 961 milions, o per estudis i treballs, un total de 2.255 milions. Un resultat, doncs, de 5.109 milions esmerçats en façana.

Però hi havia més en aquells pressupostos que no ens satisfia: 4.400 milions de pessetes destinats a la millora de dependències internes de la Generalitat, de vegades purament de luxe, mentre que a funcionaris «de a peu» els toca molts cops treballar amb una sabata i una espadenya; o bé, 17.000 milions de pessetes només en lloguers.

Però hi ha més: l'actual Projecte de llei d'autoritzacions pressupostàries és una perllongació del procés d'endeutament vinculat al dèficit enorme de la Generalitat. Una de les parts fonamentals d'aquest Projecte de llei que avui es discuteix en aquesta cambra es refereix a la política d'endeutament de la Generalitat: les autoritzacions d'operacions financeres, política en la qual el Govern no s'ha mostrat curós en el passat. Per ara, no hi ha cap element que indiqui una major credibilitat per als límits de l'endeutament que es fixen a l'actual Projecte de llei.

Aquesta afirmació es fonamenta en el reiterat incompliment dels límits imposats a l'endeutament per operacions de tresoreria a la Llei de pressupostos. Aquesta no és una afirmació d'Esquerra Republicana, sinó una observació continuada de la Sindicatura de Comptes en la revisió dels comptes de la Generalitat, l'última corresponent a l'exercici del 93, presentada el febrer d'enguany. La desviació de 20.000 milions respecte a l'endeutament previst el 1995, amb dades del tercer trimestre del 1995; el deute públic més elevat de les comunitats autònomes de l'Estat -846.000 milions, sense incloure la tresoreria ni el deute amb proveïdors-, són un total, sembla, de 150.000 milions acumulats més dels previstos, que és producte tant de la manca de voluntat política de trobar una solució a les deficiències de finançament de què hem parlat abans i a les deficiències de gestió de què parlarem després. Les poc ortodoxes, des del punt de vista pressupostari, operacions de conversió de deute de tresoreria en deute a llarg termini, sense haver-lo consignat abans en el pressupost, en molts dels comptes es fan sobre el deute i no s'hi comptabilitzen, ni tot el deute assumit per les empreses públiques autònomes com GISA.

Hi hauria també l'element que la pròrroga d'aquests Pressupostos del 95 és una derivació, que aquest Projecte de llei n'és una derivació, és l'avançada d'una

retallada que afectarà els sectors productius i el benestar social del país. Sabem per la premsa -no pel conseller d'Economia i Finances- que la retallada serà de 105.000 milions o de 95.000 milions de pessetes, segons les fonts. És la reducció d'un 13,6% de la despesa disponible realment per l'Executiu. L'objectiu de la retallada -es diu- és complir els acords del Govern de Madrid; acords que impliquen reduir el dèficit públic de la Generalitat a 46.000 milions el 1996, quasi el 40% menys que l'any anterior. La retallada de la despesa afectarà més del 60% de la despesa del capítol 2 i també el capítol 4. La retallada afectarà les subvencions a famílies i institucions sense ànim de lucre i les compres de material, i això, desglossat per conselleries, ens podria portar molt lluny. De fet, tant en el camp de l'obra pública, com en el camp dels serveis en la sanitat i en l'ensenyament, com el camp de la justícia, com en el Departament de Medi Ambient, com en els diversos departaments relacionats amb l'economia productiva, les retallades estan ja afectant els sectors productius i el nivell de benestar del país.

Però, de fet, al costat d'això no es perceben canvis profunds en la gestió que ha permès els enormes forats que ara toca tancar. Els Pressupostos de la Generalitat, a aquest ritme que anem, acabaran essent, probablement, només despesa corrent sols de funcionaris i lloguers i manteniment d'edificis. Però les filtracions a premsa ens volen donar a entendre que hi ha voluntat de liquidar despeses inútils; ens informen de la supressió de 244 serveis, negociats i seccions per racionalitzar l'Administració. Resulta que fins ara hem estat patint 244 serveis prescindibles? Des del debat de 1985 amb el president proclamant la necessitat de desburocratitzar, i com a conseqüència crear una direcció general de desburocratització, no n'havíem sabut res més. Ara resulta, però, que molts d'aquests serveis...

El president

Hauria d'anar acabant...

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Molts d'aquests serveis posposament anunciats com a suprimits no estaven actualment ocupats. I així podríem continuar amb una sèrie de detalls de diverses conselleries on continua la despesa sumptuària, la despesa inútil que no ajuda precisament els sectors productius o els sectors que ho necessiten.

En definitiva, el recent Informe de la Sindicatura de Comptes és una llarga llista d'accions que contribueixen a dilapidar diners públics ara que van tan escassos: concursos d'obres sense prou garanties de competència; absència d'inventaris de béns públics; absència, per exemple, com a anècdota, de defensa jurídica en els casos de sinistres ocasionats per tercers vehicles a la Generalitat, etcètera. Poca transparència, en definitiva, que és l'única arma per a un veritable control eficaç de la despesa inútil i per no haver de retallar d'allò que és útil per a la ciutadania.

I ara acabo. Senyores i senyors diputats, el Govern de Convergència i Unió ens presenta un projecte de llei

complementari a la pròrroga dels pressupostos de 1995 que marca la fi de tot un cicle d'alegries pressupostàries, de desgovern i de dependència financera. No serem nosaltres qui votarem a favor d'allargar aquest cicle. Ara que aquest Govern pretén tenir la clau i que escriu una carta als reis populars, és bo que se sàpiga que en aquests moments les millores en el finançament que previsiblement pot obtenir Convergència i Unió serviran ben just per a tancar algun d'aquests forats que la irresponsabilitat en la gestió del diner públic i la passivitat davant l'injust sistema de finançament de la Generalitat han creat.

El Grup d'Esquerra per això proposa el retorn d'aquest Projecte al Govern, perquè és fruit d'una decisió política de supeditar la dinàmica catalana a l'espanyola, perquè és fruit d'un sistema de finançament que no permet liquiditat a les arques de la Generalitat, perquè significa la continuïtat d'uns pressupostos contraris als interessos dels sectors populars i productius de Catalunya, perquè no resolen el tema de l'endeutament i del dèficit crònic, perquè són l'avantsala de retallades a sectors estratègics i majoritaris del país i perquè es perpetua la política dilapidadora d'una administració faraònica que pot condemnar els seus funcionaris a no gestionar quasi cap diner i a limitar-se a fer d'oficinistes del Síndic de Greuges, per rebre totes les queixes sense poder-hi donar cap solució.

Aquesta pròrroga dels pressupostos, i en el marc de la conversió catalanista d'Aznar pot –i em perdonaran un cop més la hipèrbole– assenyalar el pas d'una escassa autonomia real a una plena autonomia virtual.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra o..., acumulades. Aleshores, per a presentar la seva esmena té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller d'Economia i Finances, senyors diputats, senyores diputades, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha presentat una esmena a la totalitat de retorn al Govern del Projecte de Llei d'autoritzacions pressupostàries i financeres. I ho ha fet des d'una doble consideració. En primer lloc, una consideració política; en segon lloc, una consideració des del punt de vista de la política econòmica.

Observarem, però, en primer lloc, la cronologia de l'especial procés de desenvolupament pressupostari per a l'exercici 1996. El 28 de desembre de 1995 el *Diari Oficial de la Generalitat* publicà un decret del Govern pel qual es prorroguen els Pressupostos de la Generalitat de Catalunya de 1995. Per informar d'aquesta decisió, no es fa cap compareixença en aquesta cambra per part de la Conselleria d'Economia i Finances. Posteriorment, l'Ordre de 4 de gener de 1996 aplicà la pròrroga anterior. B) S'anuncia públicament un retall pressupostari de 104.800 milions de pessetes, el 13,6% de la despesa disponible. D'aquest fet tampoc s'ha fet

cap informació mitjançant compareixença de la Conselleria davant d'aquesta cambra. C) Finalment es presenta al Parlament el Projecte de llei d'autoritzacions pressupostàries i financeres, peça complementària de la pròrroga pressupostària anteriorment indicada, el qual, d'aprovar-se permetria: a) actualitzar determinades tarifes i cànon; b) autoritzar el Govern per fer determinades operacions d'endeutament; c) endeutaments de la Junta de Sanejament per 10.000 milions de pessetes i possibilitats d'aval de crèdits per a GISA fins a 9.300 milions de pessetes. En total, unes operacions d'endeutament que segons les nostres estimacions podrien superar els 120.000 milions de pessetes.

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, fins a la data d'ahir, 27 de març de 1996, aquest Parlament, representant de la voluntat política del poble de Catalunya, amb un pressupost prorrogat i un retall pressupostari anunciat de 104.800 milions de pessetes, aquesta cambra no havia rebut cap compareixença de l'honorable conseller d'Economia i Finances per tal d'explicitar i debatre: 1) les causes i característiques de la pròrroga pressupostària; 2) les causes, volum i característiques del retall pressupostari; en definitiva, d'unes mesures de política econòmica d'un Govern, mesures que afecten el conjunt de la població de Catalunya: treballadors, empresaris, escolars, etcètera, en definitiva, la ciutadania d'aquest país.

El nostre Grup es veu en l'obligació de denunciar públicament amb fermesa els fets anteriors, ja que pensem –i així ho hem de dir– que aquesta no és la millor mostra de respecte polític al Parlament de Catalunya, ni estem davant del millor procediment polític per a tractar el tema pressupostari. No oblidem que el pressupost és la peça principal de la política econòmica d'un govern, i pensem que l'excusa de la situació política espanyola no és motiu suficient de justificació.

Va ser motivats per la preocupació anterior que es va produir la pregunta del president del nostre Grup Parlamentari, senyor Ribó, al molt honorable president de la Generalitat de Catalunya en el Ple del Parlament de 7 de febrer passat. Així mateix, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds vàrem demanar la compareixença del conseller d'Economia i Finances, que, finalment, va ser votada favorablement en la Comissió d'Economia.

En definitiva, a judici del nostre Grup, en el dia d'avui, no tenim les dades sobre partides concretes, prioritats pressupostàries, etcètera, per a poder aprovar el Projecte de llei que se'ns presenta, per la qual cosa aconsellem el seu retorn.

Existeix, així mateix, un segon nivell de consideracions per a demanar el retorn al Govern d'aquest Projecte de llei; aquestes són de caràcter politicoeconòmic.

En primer lloc, aquest Projecte de llei ve a completar les necessitats financeres generades per la pròrroga del pressupost de 1995. En el seu moment, aquest Pressupost va ser votat desfavorablement pel nostre Grup en base que no tenia dades reals, pels successius desviaments pressupostaris realitzats, que era socialment injust, era privatitzador, territorialment inexistència i insolidari.

En segon lloc, hem de manifestar la nostra preocupació per la retallada pressupostària de 104.800 milions anunciada públicament, les característiques de la qual desconeixem en la seva major part. S'anuncien retallades del 20% en les inversions prorrogades: 46.000 milions de pessetes. S'anuncia, així mateix, una reducció del 40% en compra de béns i serveis i en les transferències corrents, però desconeixem, fins al moment, les partides pressupostàries, en definitiva, quines són les prioritats polítiques pressupostàries d'aquest Govern.

En qualsevol cas, les retallades de 1995 poden ser il·lustratives al respecte. D'un retall total de 59.600 milions de pessetes, van haver-n'hi algunes tan significatives com les següents: ajuts a la jubilació de treballadors en empreses en crisi, retall de 1.261 milions; programes de formació per a treballadors, retall de 474 milions; ajuts a boscos i prevenció, retall de 480 milions; programa per a comarques en regressió demogràfica, retall de 925 milions; programes de recerca, retalls de 100 milions; tema de municipalitats, retall de 5.800 milions; SAL, retalls de 57 milions; Junta de Residus, retall de 1.276 milions. Entenem, doncs, que les partides enumerades poden donar lloc a entendre quins van ser els retalls del 1995, als quals vam manifestar el nostre rebuig, i per on poden anar els del 1996. En tot cas, no els coneixem.

En tercer terme, hem de manifestar la preocupació del nostre Grup per l'evolució pressupostària de la Generalitat i el seu nivell d'endeutament. Efectivament, el sector públic català ha anat guanyant significació econòmica: ha passat de representar el 10% del PIB l'any 90 fins a arribar al 12% del PIB l'any 1995. Ara bé, els comptes del sector públic català mostren uns desequilibris cada cop més accentuats i preocupants. Certament, el dèficit públic liquidat per la Generalitat de Catalunya, incloent entitats autònomes administratives, entitats gestores de la Seguretat Social i inclòs el Servei Català de la Salut, com a percentatge del PIB, ha passat de representar el 0,4% l'any 90 al voltant de l'1% els últims anys.

En definitiva, el dèficit públic ha duplicat el seu pes relatiu els darrers cinc anys. Concretament en l'exercici del 95, d'un dèficit previst a través de l'acord de les comunitats autònomes i el Ministeri d'Hisenda de 73.000 milions de pessetes, el mes de juny ja s'havia cobert un dèficit de 53.000, per la qual raó molt ens temem que no es complirà aquest any el dèficit previst.

Com a conseqüència dels dèficits generats, s'ha realitzat un procés d'endeutament creixent, amb increments anuals els darrers anys, en termes reals, de més del 25%. L'any 1995 l'endeutament de la Generalitat, a través dels acords previstos en l'acord del Ministeri d'Hisenda i les comunitats autònomes, devia ser de 708.000 milions de pessetes. El mes de setembre, el deute acumulat era ja de 846.000 milions de pessetes; superava àmpliament el dèficit anterior.

Com a conseqüència dels fets anteriors, s'ha anat incrementant continuadament la càrrega financera de l'endeutament de la Generalitat, bé en concepte d'interessos, bé en concepte d'amortització del deute, que, de representar el 4% dels ingressos corrents l'any 90, ha

passat a representar més del 6,5% dels ingressos corrents l'any 95.

Senyores diputades, senyors diputats, els fets anteriors ens obliguen a reflexionar sobre les possibles causes dels desequilibris pressupostaris. Indubtablement tenim el fet exterior, el sistema de finançament, que reiteradament s'ha manifestat com a inadequat. El nostre Grup ja ha manifestat la seva posició per un concert solidari, amb corresponsabilitat fiscal i suficiència financera. El deute històric calculat en 200.000 milions de pessetes és superat àmpliament si considerem els anys en què ha estat acumulat. Però hem de reflexionar també, senyores diputades i senyors diputats, si hi han problemes de gestió interna d'aquest pressupost. El nostre Grup considera que així és, i ho afirmem a partir de determinades qüestions. En primer lloc, les desviacions de la despesa pressupostària. Segons la Sindicatura de Comptes, per a l'exercici del 1991 les diferències entre despeses pressupostades i les realment liquidades van ser de 170.000 milions de pessetes. L'any 1992, les desviacions pugen a 300.000 milions de pessetes, i l'any 1993, sortosament, es redueixen a 50.000 milions de pessetes.

Davant d'aquesta situació d'augment de la despesa per sobre de la pressupostada, d'endeutament creixent i de càrrega financera cada cop més gran, el nostre Grup no creu convenient ni responsable aprovar un nou endeutament sense conèixer el conjunt de les prioritats pressupostàries del Govern i les partides concretes. Per tal motiu, demanem el retorn d'aquest Projecte al Govern, per tal que es presenti junt amb els pressupostos, que ja s'ha anunciat que es faran abans del 30 de juny.

Senyors diputats, senyores diputades, el Govern ha de mostrar realisme i claredat en les seves actuacions pressupostàries, ja que, en política econòmica, generar expectatives certes, clares i de confiança és un factor principal de govern. Al nostre entendre el Govern no va fer les actuacions més adequades per aconseguir aquest fet en l'exercici del 1996.

Cal un plantejament global dels pressupostos, dintre del qual s'emmarqui el procés d'endeutament. En definitiva, senyors diputats, senyores diputades, per motius polítics, no-discussió ni presentació al Parlament de les dades significatives i, per tant, de la seva possibilitat de debat del pressupost de 1996, eina principal de política econòmica, i per les dades de política econòmica, coherència amb la votació d'un pressupost, el del 95, que nosaltres vam refusar i, en segon lloc, per no-coneixement d'aquest retall pressupostari de 105.000 milions que afecta tots els ciutadans de Catalunya i, en tercer lloc, per les causes i preocupació per un dèficit creixent de l'endeutament i de la càrrega financera de la Generalitat, el nostre Grup ha presentat i defensa l'esmena de retorn al Govern d'aquest endeutament que se'ns demana, perquè sigui presentat dintre del conjunt del pressupost, a presentar abans del 30 de juny.

Senyor president, moltes gràcies; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Forés

Molt honorable president, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, he escoltat atentament l'exposició tant del Grup d'Esquerra Republicana com del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, per argumentar la seva proposta de retorn del Projecte de llei de mesures d'autoritzacions financeres i pressupostàries del Govern.

En el cas d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, després d'haver escoltat, d'alguna manera, la introducció a aquesta intervenció de l'últim dia a la Comissió, no he tingut grans sorpreses, perquè, efectivament, la línia argumental, una mica més desenvolupada, es basa pràcticament en el que es va exposar allí; és a dir, una crítica, per un costat, al fet que aquesta pròrroga l'únic que fa és donar continuïtat a uns pressupostos que van votar en contra i que, per tant, coherentment, havien d'estar en contra també de la seua pròrroga, i, per l'altre, també aquesta discussió eterna que tant els agrada plantejar respecte a l'endeutament.

En tot cas estava interessat a veure què era el que diria Esquerra Republicana, perquè, efectivament, a la Comissió es va reservar el seu posicionament i, per tant, estava interessat a veure si hi haurien arguments de pes que poguessin fer considerar el retorn d'aquest Projecte de llei. És clar, al final, després d'haver escoltat molt atentament l'il·lustre diputat, he vist que el motiu de base, el motiu fonamental —n'hi han tres o quatre— està que, efectivament, aquest Projecte de llei el que fa és complementar la pròrroga dels pressupostos de l'any 95, a la qual van votar en contra i, per tant, també per coherència era lògic que es presentés el vot en contra i es presentés la petició de retorn d'aquest Projecte. Per tant, aquest, diríem, és un argument de pes.

I també un altre argument de pes, que m'ha sobtat, que és quan deia que aquests pressupostos que avui prorroguem o que complementem amb la seua pròrroga, diu que són uns pressupostos «subalterns», vinculats als Pressupostos de l'Estat, i, per tant, argumentava aquest defecte, diríem, fent comparacions amb el que passa en el País Basc, i no ha tingut en compte l'il·lustre diputat que al País Basc, evidentment, el mes de novembre no van tenir eleccions i, per tant, el funcionament de l'Administració basca ha pogut tenir el ritme normal de tots i qualsevol dels anys normals d'una legislatura. Per tant, diríem que no és l'exemple més vàlid i més exacte per comparar el fet que la Generalitat, el Govern de la Generalitat hagués prorrogat els pressupostos després d'una contesa electoral com la que hi va haver el mes de novembre.

Per un altre costat, també m'ha semblat tenir o trobar unes certes contradiccions en els plantejaments d'Esquerra Republicana quan, per un costat, ens diu que la preocupa que no té informació de quina és la línia política i les prioritats que amb aquesta pròrroga el Govern pretén impulsar al llarg del 95. I després..., cosa que no és cert, per un altre costat, perquè saben perfectament que amb el Decret de desembre i l'Ordre de gener es marca molt clarament quina és la línia política d'orientació pressupostària d'aquest any, i el Projecte de llei que avui presentem ho acaba de completar pel que fa referència als ingressos; per tant, no és cert que

ningú pugui dir que no hi ha una explicitació, no una informació, sinó una explicitació de quina és la voluntat i la política del Govern en relació amb el pressupost prorrogat de l'any 95.

Per un altre costat, també, Esquerra Republicana planteja aquest pressupost com que no impulsa suficientment l'economia productiva, l'esforç inversor no ha estat el necessari i, per tant, en aquest pressupost no s'ha pogut actuar suficientment en la transformació i la millora de les infraestructures, o també la preocupa que no s'ha actuat suficientment en la reducció de les despeses per evitar l'endeutament. I per un altre costat ens diu que, home!, a veure què passa, si amb la retallada que es preveu resulta que podem actuar en contra o disminuir el nivell de l'actual estat del benestar, o que podem, amb aquesta retallada, influir en la disminució del ritme de millora de les infraestructures.

Per tant, penso que, des d'este punt de vista, no és res més que fer els arguments o els plantejaments que al seu dia van justificar el vot, com deia, en contra dels pressupostos de l'any 95. Per tant, cap novetat, i, per tant, crec que des d'este punt de vista el nostre Grup entén que aquesta esmena no té la solidesa ni la proposta suficient com perquè pugui ser assumida pel Grup de Convergència i Unió.

Per últim, en relació amb Iniciativa per Catalunya - Els Verds, efectivament, l'il·lustre diputat parlava d'una defensa d'aquest retorn del Projecte de llei basada en dues consideracions, una de tipus polític i l'altra de tipus politicoeconòmic. La veritat és que també hi he trobat alguna incoherència i, a la vegada, poca solidesa, perquè continua essent, l'argument principal, el fet de no haver votat els pressupostos de l'any 95 i, per l'altre costat, diu: «El procés que s'ha seguit per a la pròrroga d'aquests pressupostos, incloent-hi o començant amb el Decret de desembre, l'Ordre de gener i la presentació d'aquest Projecte», diu que «ha estat un procés que demostra una falta de respecte al Parlament i que tindrà unes conseqüències negatives per al funcionament de l'economia i per al funcionament general del país.» Bé, falta de respecte al Parlament? Jo no la hi sé veure, entre altres coses perquè, efectivament, el pressupost que s'ha prorrogat és un pressupost continuador del pressupost del 95, conegut per tots els diputats i les diputades d'aquesta cambra, i a la vegada les variacions contemplades en la mateixa línia que he comentat abans, en l'argumentació d'Esquerra Republicana, també estan explicitades en aquesta Ordre del mes de gener, i, en tot cas, en el Projecte que avui presentem, el que fem és completar aquesta part dels ingressos, aquella part dels ingressos que farà viable la continuïtat de la pròrroga. Per tant, aquest Projecte de llei, per dir-ho d'alguna manera, juntament amb les línies marcades en l'Ordre del mes de gener, marquen clarament quina és la política que el Govern de la Generalitat vol impulsar mentre no es presenti un nou projecte de pressupostos, que, com sap, està previst que entrin abans del dia 30 de juny.

Per un altre costat, quan parla dels arguments o les consideracions de tipus politicoeconòmic, diu que aquest pressupost, que és una pròrroga del pressupost del 95, continua tenint les mateixes mancances perquè no tenia

dades reals de la desviació i els dèficits, perquè és un pressupost socialment injust, perquè és un pressupost sense repercussió en la millora de l'equilibri territorial, perquè és un pressupost insolidari. És a dir, frases que no tenen cap tipus d'argumentació; és a dir, simplement està molt bé dir-les, però evidentment això s'ha de demostrar i s'ha de justificar. En cap cas això s'ha demostrat.

Per últim, també preocupa l'il·lustre diputat d'Iniciativa per Catalunya el problema del dèficit públic i el problema del finançament. Home, en el tema del finançament, evidentment, això també ens preocupa a nosaltres, i aquí sí que també podria donar la raó al plantejament, l'argumentació, la part d'argumentació d'Esquerra Republicana. És a dir, tots..., jo crec que en aquests moments no hi ha ni un grup en aquesta cambra que no estigui d'acord que s'ha de variar profundament el sistema de finançament de la nostra autonomia; per tant és una reiteració i és una voluntat política demostrada i mostrada i plantejada per tots els grups polítics, i probablement qui més, aquell que ha tingut la responsabilitat de negociar en els moments que s'ha pogut negociar i que diu i demostra que continua tenint aquesta voluntat per a millorar aquest sistema de finançament, que evidentment seria l'únic que evitaria continuar en el dèficit pressupostari i, per tant, augmentar l'endeutament.

A pesar de tot, els he de dir que el nivell d'endeutament de la Generalitat —i no entraré a discutir si són 700.000, 800.000 o 900.000—, el que és evident és que aquest nivell d'endeutament respecte a altres països on hi ha també comunitats autònomes o poders regionals com els nostres..., Catalunya encara està a un nivell molt baix, per sota del que seria el nivell de referència de molts de *Länder* alemanys, o moltes regions americanes, o molts estats americans, o fins i tot determinades regions de països, d'altres països europeus. M'he referit bàsicament a Alemanya o, en tot cas, també a Estats Units; m'estic referint també a regions de nivell de vida, de nivell econòmic similars al de Catalunya. És evident que respecte a altres comunitats autònomes, pel fet que efectivament Catalunya està disposant d'un sistema de finançament que no és just, i jo diria que no és ni solidari en relació amb la resta de comunitats autònomes, no és solidari en el sentit negatiu, és a dir que respecte a Catalunya és un sistema de finançament insolidari —respecte a Catalunya.

Per tant, nosaltres, que entenem que això és una situació que ha de canviar, i ha de canviar profundament, és una de les explicacions que d'alguna manera justifiquen aquest nivell d'endeutament. Però és evident que gràcies a la voluntat de tirar endavant un país, de modernitzar-lo, de tirar endavant noves infraestructures, de tirar endavant aquell equilibri territorial que necessita d'acord amb la visió de país que el Govern de Convergència i Unió ha demostrat tenir i que té, nosaltres hem volgut ser valents i hem continuat avançant en la línia de dotar d'infraestructures, d'equipaments i de mantenir allò que algú pensa que amb aquesta retallada pot perillar, és a dir, aquest nivell òptim aconseguit amb l'estat del benestar.

Doncs bé, no és aquesta la voluntat del Govern, i nosaltres continuarem, si la majoria d'aquesta cambra avui

ho troba convenient, continuarem treballant amb aquest pressupost prorrogat, que no deixarà de ser un pressupost que permetrà continuar la línia de restricció, la línia d'austeritat marcada ja en el pressupost de l'any 95 i esperar la proposta del nou pressupost del 96, on realment podrem parlar i debatre quina és la política econòmica de la Generalitat, quines són les prioritats del Govern de la Generalitat de cara a l'acabament d'aquest exercici 1996.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara poden intervenir els grups que no han intervingut fins ara per a fixar posició. Té, en primer lloc, la paraula el Grup Parlamentari Popular: el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no només les eleccions al Parlament de Catalunya, com assenyala l'exposició de motius d'este Projecte de llei, han impossibilitat o han impedit l'aprovació dels Pressupostos generals de la Generalitat per a 1996, sinó que la pròrroga dels Pressupostos generals de l'Estat, lo resultat de les eleccions catalanes i la convocatòria d'eleccions generals han constituït la vertadera conseqüència que obliga a prorrogar els Pressupostos de la Generalitat de 1995 fins al 30 de juny de l'any en curs, límit en què —com s'ha dit— el Consell Executiu haurà de sotmetre a la consideració del Parlament de Catalunya lo Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per a 1996.

I, en lo cas concret que avui interessa, hem observat que la documentació complementària, la Memòria justificativa i el Dictamen jurídic que acompanya este Projecte de llei objecte de dues esmenes a la totalitat determina com a principi invariable que la vigència d'una norma vençuda no es pot entendre com a norma prorrogada en lo seu conjunt, perquè la nostra previsió a l'hora de legislar lo còmput anual d'ingressos i de despeses s'esgota precisament en l'exercici pressupostari que aquesta norma va ser aprovada. En tot cas, la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes, però sobretot lo text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, on s'analitza i s'autoritza la continuació automàtica d'un pressupost anterior, determina —esta Llei de finances públiques de Catalunya— que la continuació en qüestió, com s'ha dit en la presentació, afecta els crèdits inicials i no afecta els crèdits per a despeses corresponents a serveis o despeses destinades a programes que acaben durant l'exercici del pressupost prorrogat, en este cas del Pressupost de 1995. Per això al Decret 333/1995, del 28 de desembre, i l'Ordre posterior, lo Govern de la Generalitat expressa clarament que la pròrroga pressupostària no varia ni els programes finalistes, ni les modificacions referides a reorganitzacions administratives, ni els traspassos de serveis, que, per no inclousos en los crèdits inicials, queden automàticament consolidats.

I és amb estos criteris que la disposició legislativa que estem substanciant se concreta en la pròrroga explíci-

ta de la vigència de quatre articles que afecten coeficients i actuacions de valor de base, que es refereixen a l'esforç de contenció, lo resultat del qual ja s'ha pactat amb els interlocutors socials corresponents; que es concreten en l'increment prudent per a les operacions de tresoreria i en l'intent de promoure l'activitat econòmica des de la mateixa Administració a través de la Junta de Sanejament i a través de Gestió d'Infraestructures, SA, amb lo criteri d'orientar prioritats en lo capítol d'inversions, i, per últim, l'article tercer d'este Projecte de llei revela intenció i voluntat de situar l'Administració de la Generalitat cap a una millora de l'eficiència i cap a la necessària agilitat de les seves activitats.

És exactament, senyor conseller, aquell criteri que este portaveu ha vingut expressant i reiterant en tots los debats pressupostaris relatiu que el Pressupost de la Generalitat ja no és només una simple composició en l'estimació o en la previsió d'uns ingressos i d'unes despeses, sinó que els Pressupostos generals de la Generalitat constitueixen un element de política econòmica que ha d'incidir positivament en l'economia, amb efectes estrictament econòmics. En tot cas, i al marge d'esta obligada referència, com que les normes tributàries de la Llei de pressupostos de 1995 no es poden considerar automàticament prorrogades, sinó que requereixen una norma de rang legal que les traslladi a l'exercici següent mentre no s'aprovin los pressupostos de 1996, és evident que, una vegada produïda esta situació de continuïtat per mediació d'este Projecte de llei, s'entén que, a més de les obligacions, tots els drets i totes les disposicions normatives també s'incorporen al règim de pròrroga establert en este procediment de naturalesa temporal.

Per consegüent, i per tal de resoldre determinats errors d'apreciació que s'han manifestat públicament, vull manifestar jo també que no es tracta avui de formalitzar ni la vigència ni la pròrroga dels pressupostos generals de 1995 per a 1996, atribució, per una altra part, i competència que correspon al Govern, via Decret publicat al *Diari Oficial de la Generalitat* lo 29 de desembre de 1995, sinó que el que avui aprovarà el Parlament de Catalunya és fonamentalment la permanència en lo seu valor dels articles 34, 35, 36 i 37, i, com a operacions específiques de caràcter financer, endeutament i aval de fins a 10.000 milions de pessetes per a la Junta de Sanejament i 9.300 milions de pessetes per a Gestió i Infraestructures, SA, respectivament, límits previstos al mateix Projecte de llei d'actuacions pressupostàries i financeres.

I, si bé és cert que este Projecte de llei se sotmet a la nostra consideració per imposició legal i no per voluntat d'un acord ampli des del punt de vista parlamentari, també és veritat que en lo fons lo Projecte ja manifesta un minso canvi o una primera reacció positiva, probablement molt inadvertida, ja sigui en raó a prioritzar les inversions en compliment dels compromisos plurianuals, ja sigui en relació a una modesta aplicació del principi d'eficiència que estos anys passats lo Govern s'havia oblidat o no tenia noció del que era, o ja sigui en la necessària autoexigència d'una major agilitat de la funció administrativa, tot això d'acord amb les condicions que reclamen una renovada

orientació de política econòmica del Consell Executiu de la Generalitat, també advertida –esta orientació– en forma d'amonestació en determinats fòrums d'economia internacional.

I, si esta tendència que determina lo Govern significa un primer pas que revela lo convenciment polític d'adequar els nous pressupostos de 1996 a neutralitzar els nostres desequilibris més immediats, llavors hauran valgut la pena les nostres confrontacions parlamentàries –la seua i la meua, me refereixo, senyor conseller–, considerant en tot cas que, lluny d'establir competències respecte de qui guanya o de qui perd un debat d'esta naturalesa, lo vertaderament important és assumir per part de vostès que moltes vegades la voluntària variant del Consell Executiu de la Generalitat és compatible amb la crítica o amb la capacitat de discórrer dels grups parlamentaris de l'oposició.

No es tracta ara, honorable senyor conseller, d'anticipar una discussió pressupostària reservada per al pròxim mes de juny –amb una il·lusió interna, m'imagino, des del punt de vista de la seua satisfacció personal, senyor conseller–, sinó que per l'altura i per la significació política d'esta cambra bé hauria estat que el Parlament de Catalunya, i encara més per raó de la seua nova composició, hagués conegut per veu del Govern, per veu del responsable d'Economia i Finances, en què ha consistit l'ordenació general del pressupost prorrogat, quina estratègia determina la famosa retallada pressupostària de l'ordre de 105.000 milions de pessetes, que sigui compatible a la vegada amb l'impuls dels sectors productius de la nostra economia, i quin és lo criteri respecte de la reducció de l'endeutament estructural i del dèficit de la Generalitat, que, dit sigui de passada, una vegada més ha caigut en la intemperància de les declaracions del Govern en un intent d'alterar lo pensament rigorós del que són les comparacions interanuals.

Los mitjans de comunicació –ja s'ha dit–, una font de notícies a què han tingut accés la majoria de grups parlamentaris, practiquen una informació que, revelada per la mateixa Conselleria i publicada en termes literals, no s'ajusta, esta informació, ni a la realitat estricta dels números, ni dels conceptes, ni dels esdeveniments. Primerament, perquè l'ajust de 105.000 milions de pessetes no representa el 13% del pressupost de 1995, tal com diu lo Govern, sinó que en percentatges diferents la reducció que s'anuncia de 105.000 milions de pessetes equival al 4,35% del capítol de despesa corrent i equival al 20% en lo capítol d'inversions; això en primer lloc. I, en segon terme, perquè el dèficit de la Generalitat de 1995 no s'ha reduït un 17% en relació a 1994, sinó que el que s'ha reduït és lo ritme de creixement del dèficit, que és un concepte absolutament diferent en termes de comparacions homogènies.

Nosaltres hem manifestat moltes vegades que l'endeutament estructural de la Generalitat ha caigut en una espiral de la qual el Govern no se'n podrà sortir tan fàcilment, perquè, sense jutjar este moment la capacitat del Govern, dubto que fins i tot ells, vostès, que disposen d'antecedents de tota naturalesa, tinguin los elements qualitatius per a autosuggerir canvis en la seva pròpia gestió i tinguin elements per a estimar les implicacions negatives que genera una administració insuportablement entrampada com la nostra.

En lo càlcul d'interessos per a 1995 se van consignar 62.000 milions de pessetes, amb un augment del 13% respecte de 1994, més 13.000 milions per a organismes, seccions i entitats. És a dir, la previsió global consolidada equival a 75.000 milions de pessetes per a interessos, a part amortitzacions. Si als 75.000 milions de pessetes s'incorpora l'amortització del deute vençut i la desviació per interessos per crèdits a curt termini de l'ordre de 15.000 milions de pessetes, la necessitat de finançament ja no és la prevista al pressupost, de 75.000 milions de pessetes, sinó de 117.000 milions de pessetes, amb un 56% de creixement respecte de l'avaluació inicial.

Per això lo problema no és només la conseqüència d'uns resultats negatius, des del punt de vista de dèficit i d'endeutament, com tampoc vull creure...

El president

Senyor diputat, haurà d'anar acabant.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, me queda només això. Lo problema no és només la conseqüència –deia– d'uns resultats negatius des del punt de vista de dèficit i d'endeutament, com tampoc vull creure que l'única solució és la retallada pressupostària o la reducció de quaranta cotxes oficials. Lo problema és, en tot cas, l'aplicació d'una política errònia en lo seu conjunt, que afecta la mateixa estructura de l'Administració de la Generalitat en relació amb el volum d'aquesta; és també la falta de mesures d'austeritat pressupostària i de rigidesa en lo control i en l'execució de la despesa; és l'absorció progressiva de recursos per als vint-i-nou organismes que depassen los 100.000 milions de pessetes; són les desviacions pressupostàries que fins al 1993 oscil·laven entre un 15 i un 40%; és l'increment del capítol de personal a ritmes de creixement d'entre mil i quatre mil contractacions anuals fins a la *friolera* de 112.000 funcionaris, amb les obligacions quantitatives que genera un col·lectiu d'esta magnitud, i és, en definitiva, l'escassa predisposició del Govern a corregir lo trànsit de riscos que eren del tot previsibles.

En tot cas, i mentre arriba la compareixença del conseller per acord del Parlament, on podrem discutir estes qüestions, lo Grup Popular votarà abstenció al Projecte de llei d'autorització pressupostària i financera, objecte d'este punt de l'ordre del dia, sense prendre tampoc en consideració les dues esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

Per a explicació vot..., perdó, per a posicionament, té la paraula, en nom del Grup Socialista, el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la posició del nostre Grup sobre el tema dels pressupostos de 1996 ha estat una posició nosaltres creiem que clara i, a més a més, expressada amb suficient antela-

ció i amb suficient temps perquè les diferents forces polítiques i el Govern en tingués un coneixement clar.

Nosaltres creiem –i creiem, continuem creient– que era aleshores i és possible ara tenir pressupostos per a 1996, pressupostos de la Generalitat per a enguany. I això essencialment en base a dos criteris: un primer criteri en què la indeterminació que suposa la pròrroga dels Pressupostos de l'Estat és una indeterminació molt limitada, és una indeterminació, des del punt de vista econòmic, que no té una incidència significativa en el que són els Pressupostos de la Generalitat; la mateixa pròrroga de l'Estat, la pròrroga del sistema de finançament ens dona un conjunt d'elements en els quals és perfectament possible determinar quins seran els ingressos de la Generalitat –ho repeteixo–, amb diferències molt poc significatives. I, a més a més, i segurament més important encara que aquesta primera raó, perquè creiem, i creiem, que en aquest Parlament hi ha d'haver la capacitat suficient –hi ha la capacitat suficient– de trobar els acords necessaris, les majories necessàries per a poder aprovar uns pressupostos de la Generalitat per al 1996. Per tant, és en base a aquests dos elements que hem vingut situant en el temps la nostra posició, reclamant la necessitat que hi hagi uns pressupostos per a enguany.

Davant d'això enteníem que hi havia tan sols una excusa, una excusa limitada, que sí que segurament tenia unes certes raons, que és l'existència d'unes eleccions: les eleccions autonòmiques, únicament les eleccions autonòmiques, les darreres eleccions, que, evidentment, per situar-se en l'etapa de finals de 1995, dificultaven que els pressupostos es poguessin presentar de forma immediata. Però, bé, això era una excusa limitada en el temps, que, en tot cas, superat –jo crec– aquest període, a hores d'ara creiem nosaltres que era possible que en aquest moment ja la Generalitat tingués uns pressupostos per al 1996 degudament aprovats.

En aquesta situació, quina entenem nosaltres que ha estat la posició del Govern, si més no, diríem, ens atreviríem a dir, la posició inicial del Govern? Una posició basada en una pròrroga automàtica de les despeses; l'honorable conseller ho ha esmentat abans; el Decret de 28 de desembre i l'Ordre de 4 de gener són les que donen cobertura al que la Llei de finances públiques ja estableix prorrogant les despeses. Un retall –en el qual coincidiria segurament amb algun altre grup parlamentari, de dir que s'ha fet sense donar explicacions a aquest Parlament–, un retall important, superior als 100.000 milions de pessetes en els diferents capítols, i un projecte de llei, el Projecte de llei que estem analitzant en aquest moment, que el que fa és prorrogar aquells elements que no són prorrogables automàticament. És a dir, essencialment aquells elements que fan referència als ingressos, a les taxes, per una banda –com ja s'ha dit–, amb un increment aproximat del 3,5%, i a l'endeutament.

Aquesta era la posició del Govern, i d'això nosaltres deduïm una conseqüència: si aquest Projecte de llei hagués passat per aquest Parlament com un projecte merament tècnic, sense ni pena ni glòria, que podríem dir, segurament s'hauria consolidat en el Govern una posició, la de no presentar pressupostos per a l'any

1996. I, evidentment –com els he dit al començament–, a partir d'aquest posicionament nosaltres no podem estar-hi d'acord; la nostra voluntat era que hi hagués pressupostos de 1996. I essencialment per tres raons, que no se'ls escaparan: una primera raó és perquè els indicadors de què disposem les senyores i els senyors diputats sobre quina és la situació econòmica de la Generalitat no són uns indicadors afalagadors, no són uns indicadors sobre els quals puguem passar per damunt, no són uns indicadors que diguis: «Bé, fem un any en blanc, ja en parlarem l'any que ve.» Si parlem d'un endeutament superior al bilió de pessetes, amb un ritme de creixement que en alguns dels darrers anys ha estat del 20 o el 25%, un any en relació amb l'altre; si parlem d'un romanent negatiu de tresoreria superior al mig bilió, si parlem d'uns dèficits no financers en els darrers anys de 170.000 milions de pessetes el 93; de 100.000 milions de pessetes el 94; el 95 no ho sabem, perquè encara no disposem de dades, però també estarà entre els 80 i els 100.000 milions de pessetes igual que l'any anterior, són elements que fan necessari que aquest Parlament discuteixi, parli, condicioni, pacti sobre com s'han de desenvolupar en el futur les situacions financeres de la Generalitat per resoldre els desequilibris que això ens origina.

I això aquest Projecte de llei no ho resol, i no n'hi ha prou. El senyor conseller en la presentació ens recordava, ens deia: «un increment de l'endeutament net de 44.000 milions de pessetes que està per sota dels criteris de Maastricht». Dit així, l'honorable conseller tindria raó, però, és clar, si als 44.000 milions de pessetes d'endeutament net hi afegim l'endeutament bancari i no bancari que es farà a través de GISA o l'endeutament que es pugui fer a través de la Junta de Sanejament, llavors no compliríem els criteris de Maastricht, senyor conseller. Per tant, hem de parlar-ne, hem de discutir-ho, hem de fer uns pressupostos per al 96, per al que és la situació econòmica global de la Generalitat. Primer criteri.

Segon criteri de per què són necessaris uns pressupostos: perquè aquest Parlament ha de discutir quines són les prioritats en el moment de fer les despeses, perquè aquest Parlament no pot deixar únicament en mans del Govern quines són les despeses que s'han de retallar, quines són les despeses que no s'han de retallar; és en desacord amb aquell criteri que s'ha esmentat abans que el retall pressupostari s'ha de fer també amb l'acord d'aquest Parlament, en aquesta discussió de les prioritats, que també per això és necessari que hi hagi un pressupost de 1996.

I, finalment, perquè hi ha un conjunt d'elements continguts en els pressupostos que no queden automàticament prorrogats i que el Govern no es pronuncia sobre ells: l'existència d'un fons de cooperació municipal, l'existència d'un conjunt de programes, d'aplicacions que es van situar en el marc dels pressupostos de 1995 com uns programes que s'havien de portar a terme, un conjunt de determinacions sobre la creació de determinats organismes que no s'han portat a cap, són elements que no queden prorrogats, i, per tant, hauríem d'haver discutit també sobre aquests elements.

Per tant, no podíem estar d'acord, els socialistes, amb la posició inicial del Govern, de no fer pressupostos per

al 1996, perquè la situació econòmica de la Generalitat no ho permet, perquè aquest Parlament ha de discutir els criteris de prioritització i perquè hem de veure què és el que queda prorrogat i què és el que no queda prorrogat.

Per tant, les senyores i els senyors diputats entendran que, davant d'aquest esquema, la nostra posició era doble, era –i així, en aquest sentit, vam plantejar les esmenes–, per una banda, dir: si el Govern insisteix a no fer pressupostos per al 1996, nosaltres no estem d'acord amb aquesta Llei, i vam presentar una esmena de retorn, una esmena a la totalitat. Ara bé, al mateix temps vam presentar una esmena que comprometia el Govern davant aquest Parlament que abans del 30 de juny el Govern presentés uns pressupostos per al 1996. Hem de dir amb satisfacció que en el curs del debat en comissió i en el curs de les diferents converses que hi ha hagut a l'entorn d'aquest tema, entenem que hi ha hagut una modificació de la posició del Govern: el Govern ha passat –del que nosaltres presumim com a intenció inicial– de no presentar pressupostos a acceptar que havia de presentar pressupostos, a comprometre's que, abans del 30 de juny de 1996, aquesta cambra tindrà uns pressupostos per al 1996, amb els quals podrà discutir. Nosaltres, evidentment, en aquest sentit estem satisfets. Si més no ens atreviríem a demanar al Govern que en la mesura que fos possible seria bo que aquest 30 de juny s'anticipés. Jo estic segur que el Govern ho farà amb la pressa que pugui, però també seria bo que ho avancéssim al màxim possible. Amb tot, el 30 de juny se situa com a data límit.

Per tant, és en aquest sentit que aquest Projecte de llei es converteix en un projecte pont. Llavors sí que podríem dir que és un projecte, en admetre el Govern el compromís de presentar un pressupost per al 1996, que sí que s'ha convertit en un projecte eminentment tècnic, i, per tant, en la mesura que és un projecte pont, en la mesura que en la discussió dels pressupostos de 1996 podrem discutir tots els elements des del primer moment, des de l'inici, des dels criteris de la distribució de la despesa, des de la situació financera de la Generalitat, nosaltres el que no volem fer és posar bastons a les rodes, podríem dir, d'una manera innecessària. Quan discutim els pressupostos podrem posar els uns sobre els altres, blanc sobre negre, quins són els diferents criteris, quins són els diferents conceptes.

Per això, senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista va retirar en el seu moment l'esmena de retorn, i, en la votació de les esmenes que s'estan plantejant, nosaltres no els podrem donar suport.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Procedirem ara a la votació de les dues esmenes de retorn del Projecte de llei al Govern.

Per tant, les diputades i diputats que votin a favor del retorn, que es posin dempeus.

Les diputades i diputats que votin en contra del retorn, que es posin dempeus.

Les diputades i diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

El retorn del Projecte de llei ha estat rebutjat per 21 vots a favor, 49 vots en contra i 38 abstencions.

Passem ara al debat de la part dispositiva del Projecte de llei. A l'article primer no hi ha cap esmena presentada; podem passar, per tant, directament a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb l'article primer, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

L'article primer ha estat aprovat per 75 vots a favor, 19 vots en contra i 14 abstencions.

A l'article segon, apartat 1, lletra b, hi ha una esmena de modificació presentada pel Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

(Remor de veus.)

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, senyores i senyors diputats, la proposta que ha sortit del Dictamen de Comissió, que respon, essencialment –perquè hi ha hagut petites modificacions–, a la proposta que ens va fer el Govern...

El president

Guardin silenci!

El Sr. Carnicer i Vidal

...al moment de parlar de l'endeutament de tresoreria, de l'endeutament a curt termini, és a dir, de les operacions que el Govern necessita per a fer front a obligacions urgents però que ha de retornar dintre de l'any, se'ns proposa una regulació bastant diferent a la que teníem fins aquest moment, que diu que les operacions d'aquest tipus s'hauran de referir al 31 de desembre del 96, que el límit serà el que preveia la Llei de pressupostos de 1995, que és que no podien ser superiors al 12%, però que, no obstant això, aquest límit es podrà incrementar amb un 3,5% de les transferències corrents de 1995. És clar, aquí hi ha dos aspectes amb els quals nosaltres hem de manifestar el nostre desacord.

Primer aspecte: no pot ser únicament referit al 31 de desembre de 1996, perquè això voldria dir que durant l'any 1996 el Govern podria fer un ús il·limitat de les operacions de tresoreria, i l'únic que caldria controlar és si a finals d'any, si el 31 de desembre, ha complert o no ha complert amb la Llei. Entenem que –i aquest és un dels sentits de la nostra esmena– el control ha de ser continu durant tot l'any 1996, en què no s'han de superar els límits previstos en la Llei.

I el segon aspecte és el límit en si mateix: l'any 1993, el límit de les operacions de tresoreria estava situat en el 7%; ahir..., bé, abans-d'ahir, vèiem en la Comissió de la Sindicatura de Comptes com, el 93, el Govern es

va passar –i de bastant, arribant pràcticament al 10%– del límit establert en la Llei de pressupostos, i l'única solució que va tenir va ser dir: «Bé, doncs, en lloc de situar el límit al 7, situem-lo al 12, que és el límit que ha actuat durant els anys 94 i 95.» I aquí se'ns proposa incrementar aquest límit de tal manera que, al 12, hi afegim el 3,5% de les transferències; total, que ens situaríem al voltant del 15% del pressupost.

Nosaltres entenem que no, i, essent coherents amb la proposta que s'ha fet i que ha acceptat el Govern que abans del 30 de juny hi haurà de nou pressupostos, el que proposem al Govern és mantenir el límit del pressupost del 1995, és a dir, el 12% del pressupost del 95, tot i considerar-lo excessiu, molt elevat, i més si tenim en compte algunes operacions de refinançament de curt a llarg que s'han fet, ens sembla molt elevat, però bé, per no canviar el marc en què estava el pressupost del 95, deixar-lo igual com el pressupost del 95, en tot cas incrementant aquest fons amb l'índex..., amb l'IPC, que és el 3,5%.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Forès

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, el Grup Socialista ha plantejat una esmena parcial, una esmena a l'apartat b de l'article segon, que, efectivament, el que fa no és, crec jo, variar el plantejament global del Projecte de llei, sinó que el que fa és concretar, efectivament, que el límit del 3,5% quant al creixement de l'endeutament a curt termini, que no segueixi situat al 31 de desembre, sinó que es mantingui al llarg de tot l'any.

Per part nostra..., evidentment, és un tema discutible –és un tema discutible–, i vostè sap, senyor Carnicer, que al llarg de la gestió d'un pressupost en molts moments es fa molt difícil situar el límit i, per tant, no sobrepassar-lo, fins i tot a canvi que en molts moments està per sota d'aquest límit, i, per tant, en moments de gestió pressupostària moltes vegades es fa difícil –ho torno a dir–, per uns dies, per uns moments, no sobrepassar el límit que poséssim –m'és igual: el 12%, el 15% o el 20%.

Per tant, és una discussió relativament tècnica, i, com que entenem que la proposta de vostès no fa sinó mantenir el plantejament que hi havia en el Projecte de llei, exceptuant aquest paràgraf i deixant que el 3,5 d'increment no afecti només l'import de les transferències d'altres administracions, sinó que afecta la globalitat de l'endeutament de l'any 95, per la nostra part acceptarem aquesta esmena, i, per tant, donarem el suport a la seva proposta.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha una altra esmena a l'article 2: és una esmena d'addició d'un nou apartat,

presentada també pel Grup Socialista. Té la paraula, per a la seva defensa, el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, de l'escó estant, en aquest cas, perquè aquesta sí que era una esmena de les que de vegades se'n diuen «d'informació», una esmena feta per aconseguir del Govern o del Grup de la majoria una informació que a nosaltres se'ns escapa. En aquest Projecte de llei s'ha presentat, conjuntament amb aquest Projecte de llei, un altre projecte de llei per a concedir un crèdit extraordinari de 3.200 milions de pessetes al Centre de Telecomunicacions de la Generalitat, que aquest Parlament el discutirà posteriorment. La veritat és que no entenem –no entenem– per què s'han fet dos projectes de llei; això podria estar tot en un mateix projecte de llei sense que hi hagués cap dificultat, i, per tant, aquesta esmena únicament el que volia era dir: «Escolti, deixem estar l'altra llei, posem-ho en aquesta llei, siguem coherents i mantinguem la tònica de sempre; tinguem tots els projectes, totes les operacions d'endeutament, fixats en un únic projecte de llei, perquè, si no, per aquesta via, en podríem fer una per cada operació.» Per tant, ens sembla totalment absurd.

De fet, si la majoria no accepta la nostra esmena, nosaltres la retirarem, perquè –ho repeteixo– és un tema, simplement, d'informació, i no és ni tan sols objecte d'un posicionament polític, perquè, com explicaré després, en el Projecte de llei del Centre de Telecomunicacions, de la mateixa manera que ho considerem també formant part d'aquest projecte pont, ja discutirem després en el pressupost quines són les necessitats reals d'aquest organisme. Però l'únic que preteníem era dir: «Escolti'm, això ens sembla d'una incoherència bastant important.» Entenem que la nostra esmena resolvia aquest problema, però, si la majoria no l'accepta, nosaltres no tindríem cap problema i la retirarem, senyor president.

El president

Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Forès

Gràcies, senyor president, també de l'escó estant, per a dir que, efectivament, l'objectiu que pretenia el Grup Socialista en presentar aquesta esmena és el que ha manifestat; crec que ha tingut l'oportunitat de manifestar-ho, però, com que al final del que es tracta és d'aconseguir el mateix resultat amb la proposta del Govern, és a dir, presentar un projecte de llei posterior per al Centre de Telecomunicacions, nosaltres creiem que la voluntat del Govern, en aquest cas, no trenca en absolut l'objectiu final de finançar i dotar d'autoritzacions per al finançament tant els Pressupostos generals de la Generalitat com també el Centre de Telecomunicacions.

Per tant, la nostra posició serà votar en contra d'aquesta esmena, sabent –ho torno a dir– que després, amb el Projecte de llei, donarem bàsicament el mateix resultat que amb l'esmena es pretenia.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Es pot entendre, per tant, que la segona esmena presentada pel Grup Socialista queda retirada? *(Pausa.)* Aleshores, procedirem a la votació de la primera esmena.

Procedim a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena ha sigut aprovada per 88 vots a favor i 8 abstencions.

Passem ara a votar la resta de l'article segon, segons el text del Dictamen.

Vots a favor de la resta de l'article segon, segons el text del Dictamen?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta de l'article segon ha quedat aprovat per 69 vots a favor, 16 vots en contra i 12 abstencions.

Pel que fa a la resta del Projecte de llei –article 3, disposició addicional, disposició final, preàmbul i títol del Projecte–, no hi ha esmenes presentades. Penso, per tant, que podem passar a la votació directament dels textos que acabo de dir: disposició addicional, disposició final, preàmbul i títol del Projecte...

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, demanàriem votació separada estrictament del preàmbul.

El president

Del preàmbul, votació separada; d'acord. Doncs, comencem per aquesta votació.

Vots a favor del preàmbul?

Vots en contra?

Abstencions?

El preàmbul ha quedat aprovat per 69 vots a favor, 17 vots en contra i 12 abstencions.

I procedim ara a votar l'article tercer, la disposició addicional, la disposició final i el títol del Projecte.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

L'article tercer, la disposició addicional, la disposició final i el títol del Projecte han quedat aprovats per 86 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Els grups parlamentaris que desitgin fer explicació de vot, m'ho poden demanar per a concedir-los el dret a la paraula. *(Pausa.)* El diputat senyor Novella, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula, per un límit de cinc minuts.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Seré molt breu. Simplement, per a contestar algunes de les afirmacions que s'han fet des del Grup de la majoria.

En primer lloc, manifestava el portaveu en aquest tema del Grup de la majoria que era previsible el nostre posicionament respecte als temes que se'ns demanava avui aprovar. Bé, li he de dir, senyor Curto, doncs, que l'endeutament passa de l'any 91, 300.000 milions, al tercer trimestre del 95, 846.000 –senyor Curto, representant de la majoria–, a 846.000 el tercer trimestre del 95; és un augment important, em reconeixerà vostè. Les càrregues financeres respecte a ingressos corrents, del 4% al 7%; és un augment important i significatiu. I la desviació de les despeses implica que alguna qüestió de gestió, d'ineficiència en la gestió, pot haver-hi a la Generalitat: 175.000 milions de desviació a les despeses l'any 91 –segons la Sindicatura–, 300.000 milions l'any 92, 50.000 milions l'any 93. En definitiva, senyor Curto, hauríem de dir que estem davant d'un problema seriós. Més enllà d'esperar el nostre posicionament, els fets són aquests.

D'altra banda, el tema d'una retallada pressupostària que afecta més del 13% de les despeses, doncs, certament és un tema important. I, per últim, senyor Curto, jo no he explicat per què el pressupost del 95 és insolidari, socialment regressiu, etcètera, però no ho he fet perquè vostè ho pot perfectament trobar –i ho volia, doncs, estalviar a la cambra– en l'explicació de vot que va fer el senyor Saura en ser votat l'any 95. Penso que no calia.

Bé, moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Projecte de llei d'autorització d'operacions d'endeutament a favor del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia i Finances i Pressupost del Projecte de llei d'operacions d'endeutament a favor del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, comença el debat amb la presentació d'aquest Projecte per part del Consell Executiu: té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable president, senyors i senyors diputats, el Govern de la Generalitat ha volgut singularitzar l'autorització d'endeutament que conté aquest Projecte de llei que ara presento, i l'ha volgut singularitzar del Projecte de llei anterior per la importància, però sobretot per la novetat, de la inversió a la qual es destinen els recursos.

L'objectiu és la implantació d'una xarxa de comunicacions mòbils amb cobertura per tot el territori català, que assegurarà la integració dels serveis de seguretat, assistència i protecció civil, mitjançant l'execució del projecte Nexus. En l'actualitat s'està desenvolupant la primera fase del projecte Nexus, que afecta la xarxa de comunicacions de la policia de Catalunya. Aquesta fase suposa una inversió, a executar pel Centre de Telecomunicacions, de 5.947 milions de pessetes, més els impostos corresponents: el 95, la inversió contractada fou de 1.978 milions, per atendre 23 centres de cobertura, que seran operatius a partir del maig de 1996; el 96, la inversió prevista és de 2.324 milions, corresponents a 34 centres, que podran operar entre l'octubre del 96 i el maig del 97, i el 97, la inversió pujarà a 1.645 milions de pessetes, la qual cosa permetrà cobrir la totalitat del territori, amb 29 centres operatius addicionals, i acabar la primera fase de la xarxa de comunicacions el maig de 1998.

La periodificació de la inversió s'ha ajustat al desplegament de la policia de Catalunya. Aquesta operació requereix que es realitzin altres inversions complementàries en matèria de comunicacions mòbils i fixes, com enllaços de microones, distribuïdors del senyal Nexus, etcètera, que el 96 sumen 876 milions de pessetes.

La necessitat d'actuar d'acord amb els terminis previstos en l'execució del projecte d'inversió obliga a ajustar la pròrroga del pressupost del Centre de Telecomunicacions per fer possible la capacitat de despesa que requereix la inversió a realitzar el 96 i fixar el corresponent finançament. I, evidentment, això té molt a veure amb el desplegament - replegament de la policia de Catalunya.

El Projecte de llei que ara presento resol aquesta qüestió, ja que autoritza el Centre de Telecomunicacions perquè concertï operacions d'endeutament per import de 3.200 milions de pessetes, destinats a finançar l'anualitat del 96 de la xarxa de comunicacions de la policia de Catalunya, per import de 2.324 milions, i les inversions complementàries, que, com he assenyalat, pugen a 876 milions de pessetes. En conseqüència, sol·licito de la cambra l'aprovació d'aquest Projecte de llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Algun diputat de la Comissió vol fer la presentació del Dictamen? (*Pausa.*) Ningú. Passem directament, doncs, a la discussió de les esmenes. Hi ha dues esmenes a la totalitat, presentades respectivament pel Grup d'Esquerra Republicana i pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: per a defensar la primera esmena, del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els motius pels quals el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya va presentar aquesta esmena de retorn al Govern, o esmena a la totalitat, d'aquest Projecte de llei d'autorització d'operacions d'endeutament a favor del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya, els puc resumir en dos.

Per un cantó, el bloc de motius que el diputat senyor Huguet ha explicat en fer l'esmena a la totalitat del Projecte de llei anterior: el mateix bloc de motius que ens impedié poder estar a favor d'un projecte de llei d'autoritzacions pressupostàries i financeres global de la Generalitat eren els que ens impedié estar a favor d'aquest acte, que era concret.

I, en segon lloc, perquè –ja ho vaig dir en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya en un ple anterior, i ara la sensació ha anat en augment– el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya va néixer amb un consens absolut en aquesta cambra, absolutament..., una celeritat que ens va garratibar; el que passa és que, a partir d'aleshores, aquest Centre ens ha acostumat a tota una història legislativa ràpida, molt ràpida. Sempre que surt el Centre de Telecomunicacions estem davant d'una llei a tramitar pel procediment d'urgència: és la tercera vegada que fem una llei sobre el Centre de Telecomunicacions i la tercera vegada que és pel procediment d'urgència. I la segona vegada, que era la de fa poc, nosaltres vam dir: «Escolti, per què no s'aturen un dia i ens ho expliquen? Per què, què passa, què és tan urgent, per què ha de canviar d'un departament a l'altre?» I no ho vam saber fins al final del debat de la Llei, fins a l'última intervenció del debat de la Llei. Ara, per què ha d'anar separat de la resta de projectes, senyor conseller d'Economia i Finances –que ara ens acaba d'abandonar, i esperem que aviat el tornem a recuperar–? Ara ens ho ha dit abans de finalitzar el debat, la qual cosa hem d'agrair, perquè més val saber-ho al començament del debat que no al final del debat.

És a dir, aquests eren els dos motius. El Centre de Telecomunicacions... Ho vam dir a l'hora de crear la Llei: nosaltres estàvem d'acord amb la creació del Centre, creiem que era un pas endavant fer un organisme que aglutinés una sèrie de serveis que existien, que eren necessaris i que en el futur ho seran cada vegada més. I continuem en aquesta posició, nosaltres, i continuem en aquesta posició. El que passa és que –ja els ho vaig dir, i ho torno a dir avui– un dia en podríem parlar, del Centre, calmadament, sense procediments d'urgència? I un dia podríem saber el perquè d'una sèrie de coses sense aquesta celeritat que ens agafa aquí absolutament de pressa?

Eren els dos motius pels quals vam presentar aquesta esmena a la totalitat –el primer motiu no el desenvolupo, el diputat senyor Huguet ja l'ha desenvolupat. Tot i això, que ens continuem mantenint en els motius, jo anuncio ara, senyor president, que el nostre Grup retira aquesta esmena a la totalitat i que s'abstindrà en la votació, perquè no voldríem pas que aquests motius que els he exposat poguessin ser entesos com una voluntat contrària a la realització d'aquestes xarxes de serveis que aquest Projecte de llei preveu i que nosaltres, hi insisteixo, creiem que són necessàries. I no fos que un formalisme legal, o la seva inclusió en un context molt més global, pogués, hi insisteixo, ser entès com que des del Grup d'Esquerra Republicana, doncs, volguéssim posar fre a la creació d'aquestes xarxes de telecomunicacions, a la coordinació de cossos policials, a la coordinació de cossos policials amb agents rurals,

etcètera, etcètera, que no només no hi estem en contra, sinó que hi estem d'acord i que més d'una vegada hem sortit nosaltres en aquesta estrada a defensar o a demanar-ne un impuls.

En tot cas, doncs, retirem l'esmena, ens abstindrem, però he volgut sortir per fer avinent allò que els he dit, i que hi insistiria: parlem-ne un dia calmadament, del Centre de Telecomunicacions, i quan torni a sortir una llei del Centre de Telecomunicacions, que ja seria la quarta, no ho facin pel procediment d'urgència, perquè ja ens acabaran fatigant, amb el Centre de Telecomunicacions i amb la urgència que ens fan agafar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per a presentar l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. En primer lloc, anunciar que el nostre Grup retirará l'esmena de retorn, però alhora assenyalar –com ja deia el senyor Bargalló– diferents qüestions. La primera: és cert que un centre de telecomunicacions que no hauria de ser motiu d'aquesta polèmica, d'aquests debats, per les funcions que compleix, per les necessitats que té, té unes vivències legislatives estranyes. Aquest és un element; no m'hi allargaré, perquè compartim els criteris que ha exposat aquí el senyor Bargalló. Però alhora, també, assenyalar un fet: vostès aquí ens demanen ara l'endeutament de 3.200 milions de pessetes, aproximadament, per a aquest Centre; l'any 95 vostès retallen d'aquest mateix Centre 485 milions de pessetes; és a dir que ara retallen un pressupost ordinari 485 milions de pessetes, que dedicaven a aquest Centre, i ara ens demanen un endeutament. No creiem que això sigui un aspecte de racionalitat pressupostària, no creiem que això ajudi a l'estalvi o a minvar la despesa financera del Govern de la Generalitat; creiem que és un element de certa irracionalitat, i és per això que nosaltres ens abstindrem en la votació del seu Projecte.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Ara han sigut defensades les dues esmenes. Encara que estan retirades, si algun grup vol fer el torn en contra, el pot fer, reglamentàriament el pot fer. (Pausa.) Té la paraula el diputat senyor Codina, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Aprofitant el torn en contra, però no per a posicionar-me en contra... Suposo que s'entén. El que passa és que el Reglament del Parlament preveu la possibilitat que el Grup, després d'haver escoltat els arguments que..., encara que després es retiri la seva proposta, doncs,

puguem fer un posicionament. Posicionament que jo voldria argumentar en la línia d'agrair la reacció que hi ha hagut per part dels dos grups que havien presentat les esmenes a la totalitat, i que en el debat de comissió no va ser possible poder-ho escatir, encara que des del Grup de la majoria vam demanar que poguéssim tots plegats donar arguments. No va ser així, es van reservar els arguments per al plenari, i, per tant, doncs, fins avui, en aquest moment, el Grup de Convergència i Unió no ha pogut conèixer quins eren els motius que finalment els han portat a retirar. Em sembla que això és una posició absolutament coherent amb el que va ser el debat de la creació del mateix Centre de Telecomunicacions. Esquerra Republicana, precisament, en aquell debat havia estat l'única força política que no havia presentat esmena a la totalitat, encara que després en el debat va sortir amb un consens amplíssim.

Estem davant d'una acció, en aquest crèdit, per poder desenvolupar un dels temes, jo diria, més volguts per tots, per totes les forces polítiques, i més respectat per totes les forces polítiques d'aquesta casa, que consisteix a poder..., que en el conjunt de les telecomunicacions, però d'una forma especial amb aquest Projecte, puguem dotar especialment la policia de Catalunya dels mitjans que li corresponen per fer la feina que tots volem que es pugui desenvolupar, doncs, amb les garanties, des de tots els punts de vista que cal i, per tant, allò lògic era que passés al final el que ha passat: que no hi hagi hagut debat de l'esmena a la totalitat, que hi hagi hagut aquesta reserva, i encara, en els pocs minuts que poden quedar entre ara i el moment de la votació, demanaria en els grups que han manifestat que s'abstindrien si volguessin reconsiderar la seva posició votant-ho favorablement.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Els grups parlamentaris que encara no han intervingut poden fixar la seva posició. En primer lloc, el Grup Popular: intervén el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Com que este Projecte de llei és una operació d'endeutament que en realitat s'hauria pogut incorporar al Projecte de llei que hem aprovat al punt anterior de l'ordre del dia, els arguments que en este moment exhibiria lo Grup Popular per a manifestar la seva abstenció serien los mateixos, i, per economia de temps, senyor president, lo Grup Popular fa això: expressar el sentit del seu vot amb l'abstenció en este Projecte de llei que presenta el Govern de la Generalitat.

El president

El Grup Socialista té la paraula: el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Permeti'm que aprofiti aquest torn, però, en tot cas, que quedi constància a efectes d'acta per dir que el nostre Grup..., allò, les explicacions que ha sentit per donar raó de la singularitat d'aquest Projecte no ens han convençut gens. Un altre dia m'explicaran si n'hi ha, de raons —que és que potser no n'hi ha— que expliquin per què aquest Projecte de llei va separat de l'anterior Projecte de llei que acabem d'aprovar.

Bé, en qualsevol cas, ja he expressat abans que nosaltres, a efectes pràctics, considerem que aquest Projecte de llei és una perllongació de l'anterior, i, per tant, el nostre posicionament és idèntic a l'anterior, és a dir, considerar que estem davant d'un projecte-pont, d'un projecte que després el Projecte de llei de pressupostos de 1996 haurà de ratificar d'una manera o d'una altra i que, per tant, en aquell moment podrem discutir la oportunitat, la forma i, fins i tot, les quantitats d'aquesta autorització financera.

El nostre Grup ha estat d'acord amb la creació del Centre de Telecomunicacions, per tant, no vol posar tampoc traves a aquesta inversió. Votarem a favor del Projecte de llei. Si s'haguessin mantingut les esmenes a la totalitat, ens hauríem abstingut, i, en tot cas, dir que davant la possibilitat que aquesta quantitat fos una quantitat que en algun moment s'hagués de revisar, sí que hi haurà oportunitat per revisar-la, no solament en el pressupost del 96, sinó fins i tot posteriorment, en tant que estem parlant d'una inversió plurianual. Per tant, d'una inversió que tindrà diferents fases i que en algun moment, també, en la fase final, si més no, es podran corregir els possibles defectes o errors que es puguin considerar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Havent sigut retirades les dues esmenes de retorn al Govern del Projecte de llei i no havent-hi cap esmena a l'articulat, es pot passar directament a la votació del conjunt del Dictamen. Per tant, iniciem la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

El Projecte de llei d'operacions d'endeutament a favor del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya ha quedat aprovat per 65 vots a favor i 32 abstencions.

Proposició de llei de reforma de la Llei de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre

Passem al tercer punt de l'ordre del dia: proposta de tramitació en lectura única de la Proposició de llei de reforma de la Llei de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre.

volupament de les Comarques de l'Ebre, presentada per tots els grups parlamentaris.

Aquesta presidència fa avinent que, d'acord amb la norma supletòria del 20 d'abril del 82, a l'article 118 del Reglament, i a iniciativa de la Junta de Portaveus, la Mesa proposa al Ple de la cambra que aquesta Proposició de llei es tramiti per lectura única, la qual cosa comporta alhora l'aprovació de la seva presa en consideració. Si no suscita cap objecció, considerarem aprovada aquesta proposta per assentiment. (*Pausa.*) No hi cap objecció? Queda aprovada per assentiment i, per tant, l'acord de tramitar-la en lectura única.

D'acord amb l'esmentada norma supletòria, es passa al debat d'aquesta proposició de llei. Hi ha un torn a favor i la possibilitat d'un torn en contra. Per a un torn a favor? (*Pausa.*) No hi ha un torn a favor. En haver sigut presentada per tots els grups, no hi ha torn en contra, per tant. Per a fixar la seva posició poden intervenir els grups que ho sol·licitin per un temps màxim de deu minuts. Algun grup sol·licita intervenir? (*Pausa.*) Tots els grups? Doncs, iniciem de major a menor..., de menor a major, pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, el diputat senyor Gimeno, per un espai de deu minuts. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la creació per llei de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, el 20 d'octubre de 1993, va crear una expectació important a les terres de l'Ebre perquè el fet que fos aprovat per consens i per unanimitat va generar una esperança i una il·lusió pensant-se que havíem creat les bases per a constituir un important instrument de gestió tant a l'hora d'elaborar propostes com a l'hora de gestionar recursos que anessin dirigits a la finalitat essencial d'aquest Institut, segons consta a la Llei de creació, de Desenvolupament de les Comarques del Baix Ebre, el Montsià, la Ribera d'Ebre i la Terra Alta, comarques la majoria conceptuades com a deprimides, com d'aquelles que estan en els últims llocs del rànquing de renda per càpita en el conjunt de Catalunya.

El que és obvi, i possiblement per això ha vingut aquesta modificació de llei, és que el balanç del curt temps de funcionament –des del desembre del 93 en què es va constituir fins ara han passat aproximadament vint-i-set mesos– no ha estat tan positiu. I que, avui, la visualització per part de la gent de les terres de l'Ebre que coneix –que són molt poca gent– la creació i el funcionament de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, és o bé d'escepticisme respecte a la seva validesa, respecte a la seva utilitat, o més bé de frustració, donades les expectatives que es van generar.

Si analitzem el funcionament i la transcendència que ha tingut el funcionament de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre al conjunt de Catalunya i molt especialment en aquelles comarques on treballa, crec que el que lamentablement ha sortit més a l'opinió pública han sigut qüestions formals de representativitat de qui formava part, qui hi estava d'acord, qui no estava d'acord, com cobríem els diversos repre-

sentants dels consells comarcals o de l'Administració de la Generalitat, els canvis de presidència reiterats i en algunes amb presidències breus, lligats als canvis que s'han produït a la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques i, òbviament, en els últims nou mesos, és a dir, des del juny del 95, en el moment en què es renoven els ajuntaments i a partir d'aquí els consells comarcals, d'una pràctica paràlisi del Consell Rector. Paràlisi que ve amb una constatació clara: des del juny del 95 fins ara, encara no s'ha produït el relleu dels representants del Consell Rector, i el Consell Rector ha tingut des de llavors una pràctica inexistència de funcionament.

Per tant, el que creiem és que l'instrument no ha demostrat encara la validesa, la utilitat i l'eficàcia dels objectius i de les finalitats per les quals va ser creat, i aquesta unanimitat –creiem– amb aquesta sensació de frustració és el que ha motivat que, conjuntament, hem intentat recuperar el diàleg, recuperar el consens entre les diverses forces polítiques i intentar corregir alguns dels defectes que són obvis en aquest curt termini de temps, com dic, des de l'octubre del 93, en què va ser aprovada la Llei de creació de l'Institut.

Aquesta modificació, bàsicament, es basa en tres qüestions. Una, el pluralisme. El pluralisme, la garantia que hi hauria una representació de totes les forces polítiques –que va ser així el primer Consell Rector que es va crear: hi havia una representació de totes i cadascuna de les forces polítiques parlamentàries, que totes tenen diversa, però, representació als diversos organismes locals i comarcals de les quatre comarques–, van ser trencats amb les propostes de nous nomenaments dels consells comarcals, dels vuit representants dels consells comarcals que formen part del Consell Rector, i entre aquests vuit representants, les propostes eren set monocolors, set d'una força política, la força política majoritària, amb una única excepció de cara a una altra força política que, anecdòticament, podem dir que és la que represento jo mateix. Però que, set i un, zero, zero, zero, no era la millor fórmula per a considerar que es mantenia el pluralisme i la representativitat de totes les forces polítiques.

Això se corregeix al projecte de llei, la Proposició de llei presentada per tothom, recuperem aquest pluralisme, no amb un pacte verbal, que era el que hi havia, un acord verbal com s'havia produït en el moment de la creació de l'Institut, sinó amb una formulació específica, que és que hi ha una clàusula de salvaguarda de la pluralitat que diu: «En tot cas, la composició del Consell Rector haurà de garantir la representació dels partits o coalicions amb representació al Parlament de Catalunya.» Vol dir: si els consells comarcals no són prou plurals, en els vuit membres designats per l'Administració de la Generalitat s'haurà de compensar aquesta manca de pluralisme. Vol dir que ja no és un acord verbal, ja no és un compromís tàcit, sinó que és un compromís legal.

Altra qüestió que corregim en aquesta Proposició és la de la llunyania de la presidència. Com he dit, hi han hagut massa presidents, massa presidents que se'ls ha hagut d'explicar quines eren les característiques de les terres de l'Ebre, quina era la realitat socioeconòmica

d'aquella zona, i que alguns no han tingut temps ni de, pràcticament, exercir aquesta presidència. El que es planteja és un nou apartat de l'article 2 en la composició del Consell Rector que estableix la figura del vicepresident, que haurà de ser un dels representants de les administracions locals –garantia, per tant, que és una persona de les comarques que formen part de l'Institut–, i que, lògicament, aquesta persona podrà fer les funcions de president per absència o delegació del president. Jo crec que podríem anomenar diversos casos en què les coses van així, en què el president és més bé honorífic i que hi pot haver un vicepresident *de facto*, com pot ser..., l'exemple més clar seria el de l'Institut Català de la Dona. Tots sabem qui és la vicepresidenta perquè és la que realment signa, la que realment actua i la que, en definitiva, decideix el funcionament de l'Institut.

La tercera qüestió és la millor adaptació de les funcions de l'Institut. Pensem que de l'anàlisi de l'estructuració de les funcions, a l'article 3.1.a, que és l'article 1 de la modificació, el que s'ha introduït són diverses qüestions: una és la d'impulsar, elaborar, avaluar i executar plans de promoció i desenvolupament. Abans deia només «de caràcter sectorial», i el que diu en aquests moments és també «de caràcter global», perquè és obvi que no hem de limitar la funcionalitat de l'Institut només a impulsar, elaborar, avaluar o executar plans de caràcter sectorial, sinó també de caràcter global, que afecten una o diverses comarques. I en funció de l'aprovació del Pla territorial general de Catalunya i del compromís ja que s'està exercint d'elaborar el Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre, en definitiva, el que diem és que l'Institut alguna cosa ha de dir en això, i el que es planteja és participar no sols en l'elaboració sinó en l'avaluació d'aquest Pla territorial parcial.

Pensem que amb aquestes tres qüestions, si hi afegim finalment alguna qüestió menor, com és millorar la regulació del funcionament i de funcions del Consell Assessor, i finalment garantir que les renovacions dels membres del Consell Rector no es produiran al cap de nou, deu o dotze mesos o qui sap quan, sinó com a màxim tres mesos després de la constitució dels ajuntaments o de la Generalitat –és a dir, que els vuit representants de la Generalitat o els vuit dels consells comarcals seran en un màxim de tres mesos–, també salvaríem el lapsus temporal que hi ha hagut en aquesta renovació.

Voldria, simplement, ja, acabar dient que corregir aquests aspectes és millorar la Llei, però això no vol dir garantir el funcionament de l'Institut. Pensem, des del nostre Grup polític, que cal voluntat real, voluntat política, de convertir l'Institut en un motor que contribueixi d'una manera clara al desenvolupament, i no relegar-lo a la categoria d'anècdota, d'instrument de picaresques entre càrrecs polítics i de degradació de la funció que hauria de tindre aquest Institut; pensem que la superació de l'etapa actual és més possible amb aquesta nova formulació de l'Institut, i confiem que la nova etapa, una nova etapa que significa la recuperació del consens, com hem dit, a través d'aquesta Proposició conjunta, significarà d'una manera clara i ja definitiva, perquè no podem esperar més, el relleuament eficaç

de l'Institut com un instrument que començarà a demostrar la seva validesa.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Efectivament, quan es va aprovar la Llei per la qual es creava l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, es va fer un esforç de consens molt important. Jo recordo que, mig en broma, dèiem que la Llei, tan curta com era, havia batut rècords d'esmenes; esmenes a la totalitat amb text alternatiu i esmenes puntuals al seu articulat. Insisteixo que vam fer un esforç, tots plegats, un esforç molt important, i aquesta Llei va arribar pràcticament neta al Parlament, amb esmenes gairebé simbòliques, i va ser aprovada per unanimitat de tots els grups en tot el seu articulat. Això era degut, bàsicament, a renúncies, segurament renúncies per part de tothom –renúncies, evidentment..., sempre que hi ha renúncies n'hi han per a uns més que per a altres–, però també essencialment per una actitud responsable. I en aquest sentit a nosaltres ens toca parlar de l'actitud responsable dels grups de l'oposició i del Grup, en aquest cas, que representem; una actitud responsable que va fer que primés aquesta visió de consens per damunt, potser, de la visió més concreta del partit que hi podia haver en aquell moment.

I això per què es va fer? Doncs, això es va fer perquè es considerava que l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre era una eina indispensable per al resorgiment d'una zona de Catalunya, d'una zona del país que té problemes importants des del punt de vista econòmic, des del punt de vista social, des del punt de vista mediambiental, des de diversos punts de vista, i que, d'alguna manera, aquesta era una eina que es valia el fet de fer tots plegats l'esforç per a tirar endavant aquell Projecte de Llei, i el que era més important, el desenvolupament de l'Institut i la seva activitat conseqüent.

Però, és clar, això, d'alguna manera, no va ser possible; va ser possible en l'aprovació de la Llei, però no va ser possible posteriorment. D'entrada, quan hi van haver les eleccions municipals, ja es va produir un buit important; és a dir, el nomenament dels representants dels consells comarcals, el qual s'havia consensuat i s'havia pactat –de paraula, evidentment, un pacte d'honor amb el senyor Marià Curto, que era ponent per part del Grup de la majoria– que tots els grups polítics amb representació al Parlament també tindrien representació a partir dels consells comarcals, doncs, aquell pacte ja es trencava, a la primera de canvi es trencava aquell pacte. En segon lloc, una qüestió fonamental, que era el fet que l'Institut de les Comarques de l'Ebre, doncs, francament, la seva activitat havia estat més aviat escassa, i escassa sobretot perquè, com he dit abans, les necessitats que es desprenien només donant un cop d'ull al que era la situació global de les comarques de l'Ebre,

doncs, feien que almenys alguns penséssim que l'Institut tenia molta feina a fer.

La situació d'aquest Parlament, el resultat electoral del Parlament de Catalunya, sens dubte va ser la clau per a tornar a plantejar, d'alguna manera, tota la situació..., no només a les comarques de l'Ebre, sinó concretament a l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. I ho va ser perquè això permetia fer introduccions, fer modificacions en aquesta Llei que ara estem discutint; i permetia fer-ho a partir que quatre grups ens vam posar ràpidament d'acord, perquè en definitiva érem víctimes d'aquell oblit important que hi havia hagut, i jo penso que, una altra vegada amb una actitud responsable –i és la segona vegada–, ho vam fer tots plegats, els cinc grups.

Abans ja s'han destacat alguns dels aspectes més importants de la modificació d'aquesta Llei; per exemple, doncs, el que fa referència a funcions de coordinació. Jo destacaria especialment avui un tema molt important, que és la participació de l'Institut en l'elaboració del Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre –nosaltres entenem que aquesta és una peça clau que ha de definir el futur de l'organisme–, una major representativitat, com ja s'ha comentat..., he parlat abans d'aquell pacte famós que, en un cert moment, es trenca o, en tot cas, s'oblida i que ara, d'alguna manera, es garanteix la representació dels diversos grups que estem presents en aquest Parlament.

De tota manera, també voldria dir que les fórmules que nosaltres plantejàvem, que els diversos grups parlamentaris havien plantejat, potser eren més clares i explícites, i en tot cas no corrien el risc que tornessin a passar oblits com el que ha passat. En aquest sentit, fins i tot els lletrats de la cambra havien manifestat el seu acord amb unes certes redaccions que havíem presentat, però no així els del Govern. I, en aquest sentit, lamentar una vegada més la dificultat que hi ha tantes vegades quan has de negociar amb els diputats de torn, però que al mateix temps sembla que estiguis negociant amb els tècnics del Departament. Una mica, la sensació d'aquella sèrie britànica que va triomfar tant a TV3, el *Sí, ministre*, sí que l'hem tingut en negociar aquests aspectes en alguns moments. I dic això perquè després parlarem d'un altre tema molt important, que és la presidència de l'Institut.

D'altra banda, també destacar, en el marc d'aquesta Llei, el fet que hi ha una explícita obertura cap a entitats i institucions de les comarques de l'Ebre i una renovació del Consell Rector obligatòria en el temps. És a dir, que no torni a passar l'*impasse* que s'ha produït en aquests moments, en què fa un munt de temps que el Consell Rector de l'Institut no es reuneix i, per tant, aquesta activitat no hi és.

I em refereixo al tema que deia abans: el tema de la presidència. En aquests moments és president de l'Institut el conseller de Política Territorial. Una de les mesures que s'hi preveu és la possibilitat de delegació en un dels vicepresidents, que, evidentment, serà una de les persones que formin part del Consell Rector i, per tant, una de les persones de les comarques de l'Ebre. Jo convido el senyor honorable conseller, el convido avui

aquí a fer una delegació expressa, sense renunciar a la presidència, si vostè vol, però sí a delegar explícitament en algú de les comarques de l'Ebre que, de manera executiva, ostenti aquesta presidència. És a dir, insisteixo que és molt important que algú agafi aquest compromís –i vostè, per qüestions de temps, evidentment, no l'agafarà–, que algú estigui en el territori i que algú dinamitzi d'una vegada per totes aquest organisme. Com he dit abans, el Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre és una eina important, que tindrà un sentit en el futur i que per tant és clar que l'Institut pot tenir molta feina a fer –molta feina a fer. Lògicament, algun president dels consells comarcals seria la persona indicada, segurament, per a ostentar aquesta presidència. Ja ho dic: no cal que renunciï vostè a la presidència, però sí que en tot cas hi hagi la possibilitat molt més concreta que allò s'activi amb una persona que encapçali una mica tot l'organisme, en definitiva.

Bé, fins aquí el que seria la defensa del text articulat de la reforma d'aquesta Llei, i, en tot cas, remarcar de nou aquesta actitud responsable que hem tingut els grups de l'oposició; i van dos. Ara bé, si en un termini prudencial de temps –i això ho veurem en els pressupostos de l'any 96, i això ho veurem en l'impuls que es vulgui donar a l'Institut, perquè, un cop nomenats els membres del Consell Rector, ja es pot començar a treballar, a convocar-lo i a treballar–, si això en un termini prudencial de temps no es dona, i no es dona, per tant, aquest impuls a l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre tant a nivell pressupostari, com a nivell de propostes, com a nivell d'activitats, com a nivell d'incidència en les terres de l'Ebre, tornarem a parlar d'aquest tema en aquesta cambra, perquè, com he dit abans, hem estat responsables dues vegades; potser la responsabilitat, a la tercera, haurà de plantejar-se d'una altra manera.

En qualsevol cas, felicitar-nos, doncs, per aquesta aprovació d'aquesta Llei, pel fet que ens tornem a dotar d'una eina útil per al desenvolupament de les terres de l'Ebre i, per tant, una mica, per la responsabilitat que tots plegats hem pogut demostrar avui en aquesta cambra. Tant de bo que sigui per a bé i que aquest impuls que hem estat plantejant sigui un fet definitivament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, senyores i senyors diputats, com s'ha dit, als dos anys i mig d'aprovada la Llei de creació de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, s'ha hagut de reformar, via proposició de llei, perquè ni l'esperit ni la lletra han servit per a desenrotllar aquelles comarques nostres, ja sigui per les competències atribuïdes al Consell Rector i condicionades des de la mateixa presidència de l'Institut, ja sigui per la indeterminació de les funcions del Consell Assessor, ja sigui per l'escassa atribució de recursos consignats als Pressupostos de la Generalitat, o ja sigui per la temeritat

que va significar la decisió –per no dir la conducta– de Convergència i Unió, des d'un punt de vista d'uns resultats electorals municipals utilitzats per a imposar la força quantitativa i trencar la solvència institucional que representa lo compliment de qualsevol acord parlamentari.

I amb estos antecedents, ara, la renovació immediata del Consell Rector, les funcions del Consell Assessor, la representació parlamentària, la responsabilitat del president de l'Institut i la participació del mateix Institut en lo Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre queden perfectament garantides amb la modificació objecte d'este projecte de llei, de forma que aquell domini i aquella imposició queden ara substituïts pel coneixement reflexiu dels fets puntuals, i des del punt de vista moral queden substituïts per la facultat de distingir lo que està bé del que està malament.

En lo coneixement dels ciutadans de les terres de l'Ebre o de les comarques de l'Ebre existeix la percepció col·lectiva indiscutible que l'Institut no ha servit absolutament per a res; impressió que comparteixen alguns mitjans de comunicació des d'un punt de vista imparcial, i afirmació que revelen aquelles persones o institucions que, per la seua especialització, s'han vist defraudades en tot allò que significa l'impuls d'un territori –compromís formulat en lo seu dia pel mateix president de la Generalitat. Ara, a més del president de la Generalitat i del Consell Executiu, los cinc grups parlamentaris que donen suport o que donem suport a la reforma de la Llei de l'Institut en qüestió, tots –president, Consell Executiu i grups parlamentaris–, tots assumim la responsabilitat implícita relativa a l'adequada consignació pressupostària per a l'exercici de 1996, en justa correspondència al reconeixement de la realitat específica d'unes comarques que, per història, per tradició i per situació geogràfica, disposen d'una particular estructura socioeconòmica poc utilitzada, poc estimulada i poc reconeguda des de l'obligació política de les diferents administracions.

I, si tots assumim que la posició estratègica i la singularitat històrica de les comarques de l'Ebre han fet necessari arbitrar un tractament diferenciat en la política general territorial del Govern de la Generalitat, també haurem d'apreciar que el desenrotllament equilibrat de Catalunya en lo seu conjunt per mediació del Pla territorial general haurà de promoure que la distribució de persones, d'indústria, de riquesa, de qualitat de vida i de renda per càpita s'executarà amb criteris uniformes, considerant també les nostres comarques, per vinculació del Pla territorial parcial, i respectant lo contingut integrador i impulsor d'este organisme autònom a partir de quan los objectius específics se concretin en un àmbit territorial del tot limitat.

I amb estes paraules vull significar que, al marge del mateix Institut, de la reforma o modificació incorporada i de la presumible abundància pressupostària que de manera anticipada valorem i agraïm los ciutadans de les comarques més meridionals, també roman viva la preocupació col·lectiva respecte de la bondat i dels criteris d'un reequilibrament territorial l'essència del qual hauria de ser lo resultat d'una adequació entre uns objectius fonamentalment econòmics i la utilització raci-

onal dels recursos, dels nostres recursos naturals, en la protecció del medi ambient.

I encara que l'exigència general se relaciona amb la filosofia del mateix Institut, expressada en la seva exposició de motius, en tot allò que fa referència al desenrotllament industrial, de serveis, de turisme, de la navegabilitat del riu Ebre, de l'aprofitament integral del delta i la conservació de l'entorn, amb tota seguretat lo més difícil d'adequar a un reequilibrament parcial o general siguin los aspectes econòmics i industrials, perquè des del punt de vista de l'economia clàssica los problemes del territori se deriven fonamentalment dels mecanismes que regulen qualsevol tipus de mercat.

I si tots som conscients que en lo seu origen lo desenvolupament econòmic ha sigut sectorial i de concentració; que este desenvolupament s'ha manifestat essencialment en lo sector industrial; que les indústries base són difícilment compatibles amb lo medi ambient, i que el fenomen de creixement ha sigut desordenat en tant que la concentració ha sigut molt ràpida, si tots som conscients d'això, també tots som responsables, ja sigui per omisió, ja sigui per desconeixement, ja sigui per impuls conjuntural, ja sigui per interessos propis o generals, que Catalunya, en no establir, no disposar de cap tipus d'estratègia correctora, Catalunya hagi sofert dos fets negatius que un és conseqüència de l'altre. Primer, que el desenvolupament industrial, en lo seu dia, no va ser acompanyat en lo seu moment per mesures apropiades –si es vol, per mesures imposades– per a evitar la degradació de la qualitat de vida. I, en segon terme, que avui lo nostre Govern veu disminuïda, com a conseqüència d'això, la seua capacitat social, econòmica i administrativa per encertar a integrar cap a nivells de qualitat de vida aquells processos de creixement industrial probablement necessaris.

Per això, les competències i la reforma de l'Institut de Desenvolupament requereixen un impuls en la seua orientació, fonamentalment perquè les funcions territorials són tan àmplies que en la pràctica resulta materialment impossible assignar-les a un únic centre de decisió, sobretot si estes funcions tenen caràcter imperatiu o vinculant.

I, a pesar de determinada negligència en lo seu tractament i a partir d'esta modificació, l'organisme autònom creat per a les comarques de l'Ebre encara pot constituir una consistent via de penetració i un impuls a lo que ha de ser una previsió conscient i una programació ordenada, ja sigui des de la constant transformació d'aspectes essencials de la cultura tradicional, ja sigui des de la nova organització de la nostra societat. En certa mesura, vull manifestar que la història més recent expressa que les comarques de l'Ebre disposen d'una experiència prou notable en relació amb lo que és una estructura jurídica de participació, de col·laboració i de desenvolupament d'una part del territori. L'extingit Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre, creat pel president Tarradellas, ja va ser, a finals dels anys setanta, la primera institució creada amb l'objectiu d'assessorar, d'integrar i de promoure propostes que es referien fonamentalment a l'aprofitament de recursos i al nostre planejament territorial.

Avui, i amb conceptes més actuals, la modificació d'esta Llei expressa la confiança en una alternativa racional i justa per a les comarques del Baix Ebre, Terra Alta, Ribera i Montsià, i configura també una articulació institucional de competències administratives, la concreció d'objectius i de funcions de les quals se determina en l'articulació d'un text modificat, responsablement consensuat per tots los grups parlamentaris d'esta cambra.

Per consegüent, lo Parlament de Catalunya ha tornat a complir la seua missió i lo seu compromís. Les comarques de l'Ebre tenen en la seua societat suficiència, capacitat i aptitud. Ara la força de l'Institut depèn de la voluntat expressa del president de la Generalitat, depèn de la voluntat política del Consell Executiu i, fonamentalment, depèn de la responsabilitat pressupostària del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Gil.

El Sr. Gil i Agné

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, donat que tots els grups que m'han precedit en la paraula són coincidents en la defensa d'aquesta Proposició de llei, igualment que el que seguirà després, i que han abundat en aquells arguments i en aquelles explicacions de la legislació que se presenta com a canvi, com a rectificació, i que jo aprofito que hi ha hagut –pel que jo he sentit– una molt bona defensa i una clarificació en la legislació, i donat, per altra part, que jo mateix, la meua existència física, afectiva i laboral se desenvolupa al bell mig de les terres de l'Ebre, penso que també es podrien completar una mica les diferents intervencions des d'una vessant més concreta i més pròxima al ciutadà.

Penso que parlar de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre és parlar de la seva raó de ser, és a dir, de les terres de l'Ebre. És parlar del riu Ebre, veritable fil conductor històric i eix vertebrador socioeconòmic d'aquestes terres. És parlar de la immensitat del delta i de la grandiositat dels ports. És parlar de l'arros, de l'oli, de la taronja, de les hortalisses i de la gran varietat de fruita. És parlar de la seva gustosa gastronomia costanera i de muntanya. És parlar de la cabra salvatge o *capra hispanica*; de l'Observatori de l'Ebre; de les bandes de música i dels correbous populars; de la jota i dels cantadors que improvisen en tot moment els versos. Però, sobretot, és parlar de la seva gent senzilla, treballadora i acollidora, que quan parla enriqueix el català amb variants dialectals tan pròpies de la gent de les terres del sud de Catalunya.

Parlar de les terres de l'Ebre és parlar d'un 10% del territori català i d'un 2,5 de la seva població, però no mos enganyéssim –i aquí faig una variant dialectal–, no mos enganyéssim, perquè parlar de les terres de l'Ebre és també parlar d'una renda relativa, sensiblement inferior a la mitjana de Catalunya. És parlar de pobles que es van despoblant dia a dia, de noies i nois

que marxen a estudiar fora i ja no tornen. És parlar de terres resseques i eixutes a pocs metres del riu. De canals construïts, com el Xerta - Sénia, condemnats per l'estupidesa política a no portar l'aigua que s'envia a altres llocs. És parlar d'una oferta universitària insuficient i mancada de la necessària adaptació a les necessitats de la zona. És parlar de crisi en el sector pesquer, necessitat d'una urgent reestructuració i modernització de la flota i dels ports pesquers. És parlar de la regressió gairebé imparable del delta; dels polígons industrials que envolten els nostres pobles i serveixen de pasturatge als ramats de bestiar, perquè la indústria no ve o no la sabem incentivar perquè vingui. És parlar d'una pagesia envellida que no té continuïtat generacional. I seguiríem enumerant un llarg llistat de mancances i deficiències, algunes puntuals però d'altres estructurals.

I és aquí, enmig de la il·lusió i el desencís, de l'esperança i la frustració, on col·loquem i veiem l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, analitzant aquells factors que estrangulen el desenvolupament d'aquestes comarques en base a l'existència d'uns dèficits i d'una problemàtica general o específica, i així poder descobrir les principals potencialitats i els factors que poden i deuen contribuir al seu desenvolupament, perquè si no és així és millor no crear nous muntatges –per a això ja ens serveixen massa vegades els consells comarcals.

Ara bé, un Institut de Desenvolupament, amb una plantilla de tres persones –directora i dos auxiliars administratius–, poques coses pot fer, per molt professionals i responsables que siguin; i si, a més, el seu pressupost no va superar, l'exercici anterior, els 60 milions, vostès mateixos, senyores diputades i senyors diputats, poden jutjar.

Hem de reconèixer i cal felicitar-nos que tots els grups parlamentaris hem buscat i hem aconseguit el consens quant a la composició política del Consell Rector –l'enhorabona, és una bona notícia–, però si no el dotem, com s'ha dit per algun parlamentari, de més mitjans, tant personals com pressupostaris, i després no portem a terme la diagnosi i les propostes que es deriven dels treballs de l'Institut, trairem els homes i dones que encara confien en nosaltres i, més greu encara, condemnarem els seus fills i filles a renunciar a la seva terra, a l'emigració.

Som el Parlament de Catalunya i de nosaltres depèn, en gran part, que això no passi. L'Institut ja ha arribat a unes primeres conclusions en el seu treball; per exemple, això que jo presento a les meves mans i que els diputats d'aquelles terres també ja coneixen, *Diagnosi de les comarques de l'Ebre*, on es fa una anàlisi i s'aprofundeix en cada un dels sectors econòmics, com és l'agrícola, ramader, forestal. Pensin vostès que més d'un 20% del territori de les terres de l'Ebre està qualificat d'interès natural; això obre unes perspectives, sobretot en el món turístic, molt importants. S'analitza la pesca, l'apicultura –també molt important en la part del delta–, la indústria, el comerç i serveis, turisme, etcètera. I a partir d'aquí començarà, una mica ja ha començat –encara que, bàsicament i fonamentalment, estic d'acord que globalment la rendibilitat de l'Institut fins ara ha estat molt minsa, però sempre m'agrada

agafar una mica la part positiva de les coses, per poc que sigui—, penso que alguna cosa ja ha començat a moure's, com és la tasca de planificació, i dins del Pla estratègic, que determinarà les grans actuacions que s'han de realitzar a la zona.

Necessitem, de veritat, un organisme com és l'Institut de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre. Són unes terres que, si bé des de fora se pot entendre que estan unides per un nom genèric, un nom comú, en la pràctica hi ha diferències importants, i no sempre hi ha i no sempre es troba la unió necessària per a tirar endavant. Per tant, és necessari que algú, alguna cosa ens uneixi per damunt dels pobles, per damunt de les comarques, per damunt dels consells comarcals d'aquelles terres.

Però jo acabaria dient que si, de veritat, darrere d'aquesta renovació importantíssima que avui tindrem en aquesta cambra no hi ha una voluntat del Parlament, del Govern de la Generalitat de donar-li tot el suport econòmic, personal —com deia fa uns moments— o qualsevol classe de suport necessari per a tirar endavant, jo no voldria que ens passés com va passar a aquella família que, contenta de tenir els millors diagnòstics i anàlisis del familiar malalt, el van deixar morir perquè no van donar-li l'assistència a la qual tenia dret, i a mi personalment no m'agrada assistir a enterraments de persones que s'haurien pogut salvar.

Per tant, senyores i senyors diputats, pensem que és un moment important per a Catalunya, des d'una circumscripció, uns territoris, unes terres concretes com són les terres de l'Ebre. Celebro, una vegada més, en nom del Grup Parlamentari Socialista, esta coincidència d'objectius, i sobretot celebrarem la coincidència de reforç continuat a aquest Institut.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Forès

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, crec que després de la intervenció de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra en defensa d'aquest projecte de llei, consensuat a la vegada per tots els grups, podríem cloure d'entrada que la realitat de les terres de l'Ebre està passant per uns moments d'expectació, per uns moments d'il·lusió i per uns moments d'esperança. És evident que la realitat d'un territori com les terres de l'Ebre, que com ja deia l'any 92 el president de la Generalitat, coneixedor i entusiasta d'aquell territori..., deia —com dic— que era un dels territoris de Catalunya on tenia més possibilitats per a créixer, per a desenvolupar-se, i que la Generalitat, que tenia la voluntat d'equilibrar el territori de Catalunya, volia donar-li un impuls especial. I ja anunciava l'any 92 la voluntat de crear un organisme —no el definia—, un organisme que ajudés a la cohesió i ajudés al desenvolupament de les quatre comarques de l'Ebre.

Així va ser, i l'any 93, amb la voluntat i jo crec que

amb la responsabilitat que pareix ser que algun diputat no acaba de valorar quan parla de l'actitud responsable sobretot dels grups de l'oposició, jo diria que el primer que va demostrar responsabilitat davant d'un tema territorial com és aquest va ser el Grup de Convergència i Unió, que en un moment que tenia majoria absoluta a la cambra va saber consensuar un projecte de llei que va integrar la voluntat de tots els grups, quan haurien perfectament pogut proposar un projecte de llei, la creació d'un institut a la mesura i d'acord amb el que, equivocats o no, podien pensar el Grup de la majoria. Per tant, la responsabilitat, crec que la vam començar a tenir precisament el Grup de la majoria, el Grup de Convergència i Unió.

Jo, en tot cas, voldria, després d'haver escoltat algunes de les intervencions, per a aquests diputats i diputades que no coneixen tan directament la realitat del nostre territori, voldria introduir amb aquesta intervenció meua una mica més d'optimisme i una mica més de perspectiva de futur que el que han volgut expressar alguns diputats, on pareix ser que la visió d'una situació que, efectivament, no és com tots voldríem..., però que, efectivament, també tots sabem que resoldre els problemes d'uns passa precisament per entendre'ls els mateixos del territori i passa, precisament, per trobar o començar a trobar solucions la gent del mateix territori. És evident que també l'ajut, en aquest cas, del Govern de la Generalitat és imprescindible i és necessari per a acabar de donar aquest impuls que el nostre territori necessita.

Com deia, jo volia donar aquest grau d'optimisme tant per les perspectives de futur del territori com per l'experiència d'aquests dos anys de funcionament de l'Institut, i haig de dir clarament que el funcionament d'aquests dos anys, des del meu punt de vista, des del punt de vista de Convergència i Unió, ha estat un desenvolupament exemplar d'aquest Institut, que naixia, efectivament, en un territori amb falta de cohesió, amb algunes mancances i amb la necessitat de trobar punts de coincidència a les quatre comarques per trobar tots plegats quins han de ser els eixos bàsics per a l'impuls d'un desenvolupament global de tot el territori. I crec que l'Institut, en aquest sentit, ha estat actuant molt i molt correctament, molt i molt eficientment; aquí s'ha dit. En aquests moments tenim una diagnosi de les quatre comarques; tenim en aquests moments una intervenció molt directa amb la planificació del Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre, que, per cert, serà —després del Pla territorial metropolità— el primer Pla territorial que s'està desenvolupant a Catalunya en desplegament del Pla territorial general, i s'està actuant en l'àmbit del turisme a través del Projecte de navegabilitat; s'està actuant en el turisme a través de la intervenció directa i efectiva en els programes Leader que s'han de desenvolupar a les comarques de l'Ebre, així com amb l'orientació de la gestió dels fons estructurals, pel fet que haguéssim aconseguit que les comarques de l'Ebre estiguin totes elles dins de la configuració de comarques subjectes a ser aplicades pels fons estructurals, tant en l'objectiu 5.b com en l'objectiu 2. Per tant, estem parlant de ja realitats, com és el fet que també una vella aspiració del territori, com era l'aprovació del Pla director del delta de l'Ebre i del seu desenvolupa-

ment integral, ha estat també al final culminat per l'esforç i pel treball d'aquest Institut.

Per tant, senyores diputades i senyors diputats, crec que d'aquests dos anys, que no han deixat de ser un període de temps en què s'ha posat en marxa un nou organisme, en què pel mig hi ha hagut eleccions, tres eleccions, i en què hem intentat que l'actuació d'aquest organisme funcionés sobretot amb el consens i amb la visió i amb el diàleg per part de tots els grups polítics i totes les Administracions representades, jo crec que ens en podem mostrar molt satisfets.

Evidentment, no n'hi ha prou –evidentment, no n'hi ha prou–, i hem de continuar avançant. De fet, quan avui portem a debat –i suposo que a l'aprovació per la coincidència amb aquesta Proposició de llei– la modificació –com deia– del Projecte que va crear aquest organisme, de fet, hem de ser sincers, hem de ser clars; tots els diputats i totes les diputades ho han de saber. El que es proposa bàsicament en aquest Projecte de llei no és modificar substancialment el que hi havia aprovat, sinó simplement garantir allò que, sense estar escrit a la Llei, el nostre Grup va garantir, tot i que no tenia cap obligació de fer-ho, en l'anterior legislatura.

El que és evident és que nosaltres vam acceptar la responsabilitat d'oferir la representativitat en l'etapa inicial, fruit de la fórmula amb què havia nascut aquest Institut. El que passa és que també la gent ha de ser conscient que avui tornem, el Grup de Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat torna a acceptar, a través de la seva responsabilitat, que els grups polítics representats a la cambra, tot i que –i d'això nosaltres no en tenim cap culpa– no tinguin la representació que voldrien tenir en alguns dels organismes i en alguna de les administracions del territori –com deia, no és culpa nostra–..., de fet, en la representació dels diferents consells comarcals, teòricament es configura la voluntat del que han estat les eleccions municipals a les terres de l'Ebre. Per tant, no som nosaltres els culpables que alguns partits no tinguin la representació i la força suficient per a poder haver estat ja directament elegits membres del Consell Rector. Per tant, el fet que durant aquests mesos el Consell Rector de l'Institut de les Terres de l'Ebre no hagi funcionat –la qual cosa no vol dir que la direcció i l'organisme no hagi funcionat, sinó que la representativitat no ha funcionat– no ha estat pas per culpa nostra, sinó simplement perquè la representativitat sortida de les eleccions municipals no donava aquesta participació que els diferents grups polítics demanaven. Per tant, que quedi clar que, en tot cas, no ha estat culpa nostra el fet que no haguéssim posat en marxa més ràpidament el Consell Rector.

Però, en tot cas –i dit tot això–, el cert és que una vegada més, efectivament, per damunt dels interessos particulars, pels interessos partidistes, pels interessos de partit o de coalició, avui una vegada més el Parlament de Catalunya es manifesta en relació amb les terres de l'Ebre amb una voluntat unànime d'arribar a un acord consensuat per a millorar el funcionament de l'únic instrument que tenim per a impulsar el nostre desenvolupament. Per tant, d'això tots ens n'hem de felicitar, i, per tant, el nostre Grup, amb aquesta proposta –que crec que dóna satisfacció a les peticions i, jo diria, a les

possibles deficiències observades en el funcionament d'aquest Institut–, crec que donem un pas endavant per a consolidar el que és per mi, des del meu punt de vista, objectiu fonamental d'aquest Institut: donar cohesió al territori –que crec que en aquests dos anys s'ha donat un pas molt important a la cohesió de les quatre comarques– i establir el marc de referència on, a través de la iniciativa privada i la iniciativa pública, es dugui a terme un procés de creixement i de desenvolupament a les comarques de l'Ebre.

Per tot això, evidentment, el Grup de Convergència i Unió es congratula, com la resta dels grups parlamentaris, amb aquesta iniciativa parlamentària, que, amb tota seguretat, redundarà en benefici de les terres de l'Ebre i de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Tenint en compte que tots els grups de la cambra han intervingut de manera favorable a la Proposició de llei de reforma de la Llei de creació de l'Institut del Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, pregunto a la cambra si aquesta Proposició pot ser aprovada per assentiment de la cambra.

El Sr. Curto i Casadó

Volem votació, senyor president.

El president

Com? Vol votació?

El Sr. Curto i Casadó

Volem votació ordinària. Sí, senyor.

El president

Molt bé, sempre que ho demana un grup, es procedeix a votació. Doncs, en definitiva, anem a votar la Proposició de llei de reforma de la Llei de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor de l'aprovació d'aquesta Proposició, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

La Proposició de llei queda aprovada per unanimitat dels diputats presents en la cambra.

Proposició de llei de procediment dels plans i programes operatius dels fons estructurals europeus (presa en consideració)

Passem al quart punt de l'ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei dels plans i programes operatius dels fons estructurals euro-

peus, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. D'acord amb l'article 107 del Reglament, passem directament al debat amb la presentació de la proposta per part del Grup Parlamentari. Té la paraula per a fer-ho el diputat senyor Víctor Gimeno, per un límit de quinze minuts.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, la passada legislatura, ja vam presentar una proposició de llei molt similar, ara fa aproximadament un any, en la qual instàvem o preteníem que el Parlament de Catalunya modifiqués alguns processos de gestió de tramitació, d'execució i de seguiment d'uns fons, és a dir, d'uns recursos que, pel seu abast, per la seva transcendència, per les seves possibilitats de contribuir d'una manera decisiva al desenvolupament del territori, creiem que haurien de tenir més control i que haurien de garantir més el compliment de les finalitats per a les quals estan destinats aquests fons. En tot cas, no vull fer una intervenció molt llarga, entre altres qüestions fa menys d'un any ja es va explicar a bastament pel nostre company Roc Fuentes, i, per altra banda, jo he tingut un accident lamentable, que he tingut..., m'ha desaparegut per causes involuntàries part de la documentació que havia de presentar avui, he hagut de reimpromissar la intervenció.

Volíem dir que aquests fons són plurianuals, són molt importants, i alguna mostra de l'abast que representen els fons estructurals, les iniciatives comunitàries i els fons de cohesió de la Unió Europea, la podríem tenir en els diversos balanços, en els diversos informes que des del Govern, des de la Direcció General de Programació Econòmica, se'ns lliuren als diputats, als grups parlamentaris.

En principi voldria fer algun comentari sobre l'informe de l'actuació dels fons estructurals i dels fons de cohesió de la Unió Europea a Catalunya l'any 93 —document oficial editat per la Direcció General de Programació Econòmica— i que, a part de plantejar el conjunt dels ingressos que s'han rebut, que s'han obtingut de subvencions i que s'han cobrat directament en ingressos del Tresor..., que he de fer l'advertiment que hi ha una certa contradicció, una certa dificultat d'interpretació entre unes dades i altres; per exemple, ens parlen que els ingressos del Tresor de l'any 93 pugen a l'entorn dels 39.000 milions de pessetes entre els fons Feder, els Fons social europeu i el FEOGA - orientació, i, en canvi, unes pàgines més enrere ens parla que els cobraments de l'any 93 han estat de 18.339 milions de pessetes. En tot cas, valgui aquest informe per a recalcar que, si en un any els diners que s'han cobrat són 18.000 milions de pessetes, equival a tot el pressupost, més o menys, de moltes conselleries, o més, fins i tot, que el d'alguna conselleria que gestiona, i, els pressupostos de les conselleries, els debatam aquí fil per randa en el debat general dels pressupostos.

He de dir també que les subvencions aprovades per a l'any 94 dels fons comunitaris, dels fons estructurals per al període 94 a 99, pugen 90.482 milions i mig. És a dir, és una quantitat importantíssima quant a les pos-

sibilitats d'actuació d'aquests fons dins del que haurien de ser els objectius, no tant els genèrics, sinó els genèrics i els específics de la Unió Europea: l'objectiu 2, l'objectiu 5.b, l'objectiu 3, l'objectiu 4, uns horitzontals, els altres de caràcter zonal. Hem de dir que els programes operatius estan aprovats, estan modificats, estan reaprovats..., en definitiva, hi ha tota una normativa estricta, la normativa estrictament d'aplicació de les normatives comunitàries, que es va aconseguint. Del que tenim dubte, i per això ho vam plantejar l'any passat i ho tornem a plantejar ara, és de la utilitat del compliment de les finalitats d'aquests objectius. Per què ho diem? Perquè segueix sent una caixa tancada de difícil interpretació. I això no ho diem perquè sí, sinó que ho diu la mateixa Sindicatura de Comptes: ahir a la tarda estàvem debatent les actuacions només d'una part molt petita d'aquests fons —el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca—, els fons de l'any 92 referents al programa operatiu 5.b; i la Sindicatura de Comptes, després de fer anàlisis difícils d'interpretar i d'assumir, que tenen dificultats per entendre com administra els fons el Govern de la Generalitat, planteja conclusions, observacions i recomanacions, que els en llegiré alguna.

La número 1 —i estem parlant de molt poqueta quantitat del conjunt, però no vol dir que aquests es fan malament i els altres es fan bé— diu: «Hem observat que no és possible identificar en el pressupost de despeses quines actuacions estan cofinançades pels fons estructurals europeus, ni els imports del cofinançament, o de quin fons prové el finançament en cada cas.» És a dir que no han pogut aclarir pràcticament res. Llavors, la recomanació que fan —pensem que la Sindicatura de Comptes no té per finalitat fer recomanacions d'orientació política, sinó simplement d'administració de fons i de clarificació d'on s'han d'assentar els recursos— diu: «Recomanem la implantació d'un sistema de comptabilitat amb un subsistema de línies d'actuació que permeti un correcte seguiment per actuació subvencionable, de forma individualitzada, amb les seves formes de finançament.» Repeteixo que parlem només dels fons 5.b.

I una altra de les que podríem llegir, la número 2, de conclusió i de recomanació, la recomanació segona diu: «Tot i considerar la seva dificultat, fóra recomanable que el pressupost inicial d'ingressos inclogués la totalitat dels ingressos pels fons estructurals europeus de forma separada, que es calculin acuradament les previsions inicials i que s'apliqui el principi de meritació en el reconeixement dels ingressos i de les despeses relacionades.» Ve a dir, per passiva, que tot el que recomanen és tot el que no es fa o tot el que no s'ha fet prou bé.

En definitiva, pensem que, si en el programa, en l'objectiu 5.b, i només per un any, ja ens diuen que les coses van així, el que podem és fer l'extrapolació fàcil, no hi ha res que ens indiqui que els altres programes van de forma diferent, i que, per tant, és difícil d'identificar, d'avaluar i d'analitzar fins on els diners serveixen per a aquelles finalitats que en principi han estat plantejades als programes operatius i a les diverses actuacions dels objectius 2 i 5.b.

En definitiva, la Proposició de llei que presentem el que entenem que ha de fer és millorar, per una banda, el debat i el coneixement pel Parlament d'aquests fons estructurals. Sí que he de dir que hi ha alguna millora respecte al que es feia fins ara, però una millora, des del nostre punt de vista, absolutament insuficient. Ens consta també, entre els documents que tenim, l'informe presentat el setembre, l'informe sobre l'actuació dels fons estructurals i de cohesió de la Unió Europea a Catalunya l'any 1994; algunes de les dades de què parlen aquí, del 94 però dels anys anteriors, tampoc no ens coincideixen amb les mateixes dades econòmiques de la Direcció General de Programació Econòmica presentades el juny del 94, i és bastant preocupant que números del mateix Govern no coincideixin, del Departament d'Economia o directament d'aquest informe, que també està signat per Macià Alavedra i Moner, conseller d'Economia i Finances. Per tant, vol dir que, en el joc dels números, el que pensem que es fa simplement és intentar assentar allí on més convé per complir la justificació que s'han gestionat els fons, però que no hi ha mecanismes per a saber com s'han programat, com s'han executat i com s'han complit les propostes d'actuació que s'han plantejat inicialment.

Per tant, cal no sols l'informe, sinó que cal un debat i un coneixement pel Parlament, i cal també incrementar una segona part que entenem fonamental: la participació dels interlocutors, perquè creiem que els fons estan excessivament gestionats pel Govern de la Generalitat de Catalunya i que una part important, que és la dinamització de l'economia al territori, amb la participació, amb l'impuls, amb la col·laboració de les administracions locals, per una banda, però també dels interlocutors, dels agents econòmics i socials, tampoc no està en absolut garantida. Els documents són massa documents del Govern, i, en tot cas, el paper que queda en aquests interlocutors, administracions locals i agents econòmics i socials és el de sumar-se com poden, bonament, a alguna de les propostes, i una vegada ja estan decidides i una vegada ja estan fetes les ordres i les actuacions prefixades pel Govern.

Creiem, per tant, que la Proposició de llei que presentem va en aquest sentit. Podríem dir que és, possiblement, millorable, és fins i tot ampliable; l'objecte de la Proposició no és aprovar el text tal com el tenim presentat, però sí que és encetar un debat que ens permeti crear uns mecanismes, que, com diem a l'article segon, definim com s'elaboren i com s'aproven els fons estructurals, i, a l'article tercer, com se van executant i com se van seguint, no només els informes, sinó també en el sentit de possibilitar aquest seguiment i aquesta identificació en la mateixa línia que parla la Sindicatura de Comptes, sobre el control d'aquests objectius 5.b.

Creiem que hi han dubtes molt importants que no han millorat des de l'informe aquest, com he dit, parcialment contradictori amb dades anteriors, i que, sobretot, el que ens preocupa és que els fons siguin útils per a contribuir a millorar ja sigui la reconversió de zones en decliu industrial o el desenvolupament rural de zones que tenen problemes de subdesenvolupament. I per això creiem que és fonamental articular els mecanismes

amb què les administracions locals i els agents socials, com he dit abans, tinguin una participació molt més directa i molt més decisòria del que fins ara ha estat.

Per aquestes raons demanem una vegada més, tal com vam fer-ho l'any passat, el vot favorable a la tramitació d'aquesta Proposició de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Algun torn en contra? *(Pausa.)* No n'hi ha cap? Doncs, per a fixar la seva posició sobre aquesta proposta, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, per Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja avenço, en primer lloc, que el vot d'Esquerra Republicana cap a aquesta iniciativa que presenta Iniciativa per Catalunya –valgui la redundància–, doncs, serà favorable. I serà favorable perquè compartim la filosofia que destil·la aquesta iniciativa; serà favorable perquè compartim molts dels objectius que s'hi marquen, i perquè entenem que és absolutament transcendent i necessari que el Parlament de Catalunya intervingui en un tema de tanta importància i tant relleu com és el de la gestió dels fons estructurals europeus. He de dir –i m'ha alegrat una mica la darrera intervenció del diputat proponent; ja en parlaré al final de la meua intervenció– que, en el cas que s'aprovi definitivament aquesta presa en consideració, Esquerra Republicana plantejaria algunes esmenes que tendrien a millorar i ampliar l'abast d'aquesta iniciativa, però que, com he dit, com que del que es tracta avui és de prendre-la en consideració, entenem que és un tema molt positiu.

Al voltant d'aquest tema, al voltant d'aquesta iniciativa que tracta sobre els fons estructurals europeus, ens agradaria fer algunes reflexions, i alguns comentaris al final. Jo diria que el comentari més interessant que s'ha de fer respecte a aquesta iniciativa és que toca un tema, que tracta d'una qüestió absolutament transcendent; absolutament transcendent pel present i pel futur de Catalunya. Nosaltres entenem que, per diverses característiques, aquest és un tema molt important: per exemple, per l'abast pressupostari. Si s'agafen els pressupostos de l'any passat, de l'any 1995, les previsions pressupostàries pel que fa als fons europeus, als fons estructurals europeus, veiem que respecte a anys anteriors hi ha un augment; evidentment que s'hi incorpora el Fons de cohesió, però hi ha un augment substancial, que és de 36.000 milions de pessetes, que si s'agafa en el global dels pressupostos d'ingressos de la Generalitat evidentment que és una part minsa, però hem de dir i hem de recordar que aquests fons van a parar, bàsicament, a inversions i, per tant, que no intervenen en capítols com el primer, el tercer i el quart, que tenen poca transcendència exterior. Però és important, és molt important, des del nostre punt de vista, i cal posar-hi molt d'èmfasi, perquè Catalunya, com a país, té un saldo deficitari respecte a la Unió Europea; a diferència de

l'Estat espanyol, que és un estat beneficiari, podríem dir, Catalunya és just el contrari.

Amb dades que ja es van aportar aquí, com ha dit, en una altra iniciativa que va fer el seu Grup i que va constatar el conseller d'Economia i Finances de la Generalitat, s'ha de saber que, de cada 100 pessetes per habitant que Catalunya aporta als pressupostos d'Europa, només en retornen entre 56 i 64. Per tant, el drenatge fiscal i econòmic de Catalunya no és només amb l'Estat espanyol, sinó que és també amb Europa. I, per tant, senyores i senyors diputats, he de recalcar que aquest és un tema molt important, és transcendental, perquè això s'hauria d'intentar corregir fins allà on fos possible, cosa que és, des del punt de vista de principis, bastant difícil, perquè els fons europeus es destinen bàsicament a dues qüestions: una és millorar les condicions de vida del món rural —en el cas de Catalunya, el PIB i la població dedicada a l'agricultura és relativament baix—, i l'altra és reactivar regions —i en el cas de Catalunya està molt propera o bastant aproximada a la mitjana europea. Però, malgrat tot, he de recordar —i és molt necessari fer-ho— que Catalunya és un contribuent net respecte als pressupostos comunitaris i que, per cert, en relació amb el PIB per habitant fins i tot estem per sobre de països com Bèlgica, Dinamarca, Holanda, Regne Unit, etcètera, etcètera.

Per tant, senyores i senyors diputats, entenem que s'han d'aprofitar al màxim les possibilitats que ens donen els reglaments que regulen els fons europeus; s'han d'aprofitar al màxim totes les possibilitats perquè ajuntaments, institucions diverses i particulars es beneficiïn d'aquests fons, i, per tant, és absolutament prioritari que el Parlament de Catalunya intervingui també en tota aquesta qüestió. I, a més a més, he de dir que pel nostre Grup —tancant ja aquest apartat— és encara més escandalosa aquesta situació perquè, si se suma el Fons de compensació interterritorial a partir de la LOFCA, a partir de les poques inversions que fa l'Estat a Catalunya i a partir de la poca implicació, encara, respecte a l'Estat espanyol, com he dit, dels fons estructurals i, encara ara —i encara—, del Fons de cohesió, tenim que a Catalunya, com he dit al principi, augmenta, sumant-hi, per tant, aquests fons europeus, el drenatge fiscal.

Esquerra Republicana proposem que s'hauria de començar a parlar d'una compensació dels fons estructurals i del Fons de compensació territorial que marca la LOFCA respecte al Fons de cohesió. Les negociacions entre Estat - Generalitat o, millor dit, entre Estat i Convergència i Unió, que ara s'han tornat a reprendre amb molt d'ímpetu..., esperem i desitgem, per tant, que el Parlament pugui ser informat d'aquest fet, en el sentit que els fons de cohesió a Catalunya, per allò que està previst i, per exemple, per al Pla de residus, que encara a hores d'ara no té un finançament adequat..., pugui veure's altament millorada la seva condició respecte a la quantitat que ens arriba.

Es guanya —amb la segona consideració— molt més en transparència i informació. Fins ara semblava que el Consell Executiu de la Generalitat, a part de tenir l'exclusiva, doncs, tenia una voluntat de certa opacitat respecte a la gestió d'aquests fons pel que fa als diners que..., o part dels diners que arriben a Catalunya. En-

tenem que el Parlament de Catalunya és el lloc escaient per a discutir, per a elaborar les propostes, per a marcar els objectius imprescindibles i necessaris per a aconseguir un aprofitament òptim dels recursos que vénen de la Unió Europea.

A més a més, es retorna el protagonisme al Parlament. Tots els grups han fet menció, en un moment o altre, que el Parlament té poc pes específic important dintre la vida política catalana, i jo entenc que, en un tema absolutament transcendental com és la gestió dels fons estructurals, el Parlament de Catalunya hi ha de dir la seva paraula i ha de marcar els grans eixos per on han d'intervenir aquests plans.

Jo he llegit el Pla de reconversió regional i social que va elaborar el Departament d'Economia i Finances, i en concret la Direcció General de Promoció Econòmica, pel que fa a l'objectiu 2; no he tingut la sort de poder tenir un document com aquest dedicat a l'objectiu 5.b, perquè em sembla que, com a mínim, no s'ha publicat, i es marquen un seguit d'objectius a partir d'uns eixos que aquest Pla estableix. Aquests són eixos que, alguns, he de dir que estan marcats en el Pla territorial, per exemple, general de Catalunya; d'altres estan marcats —em sembla— en el programa de Convergència i Unió. Però, és clar, no estan enlloc més, i això passa directament del Consell Executiu al Govern i del Govern a Brussel·les, i el Parlament de Catalunya no intervé en temes transcendents, perquè —com he dit— afecten la planificació del futur de Catalunya. Reivindiquem, per tant, el paper d'aquest Parlament per a poder decidir sobre això.

I, ja per acabar, nosaltres en el que és pròpiament el contingut de la proposta estem d'acord pràcticament en tot. Entenem que la reforma que s'està fent del Reglament de Catalunya potser hauria d'incorporar aquelles novetats que serien necessàries per tal de tramitar en aquest Parlament els plans de reconversió regional o els plans de desplegament rural o els programes operatius, perquè probablement hi hauria problemes de temps en tant que s'han de presentar a Madrid i, aquests, a Brussel·les; no ho sé, però en tot cas ho anuncio. Però em sembla que aquest no seria el problema més greu.

I, en cas d'aprovar-se, com he dit al principi, em sembla que seria absolutament indispensable que en una iniciativa legislativa d'aquestes característiques s'hi haurien d'incloure, per exemple, les llistes de zones elegibles per als dos objectius regionals bàsics —el 2 i el 5.b—; aquesta és una proposta que ha fet reiteradament Esquerra Republicana, i em sembla recordar també que el Grup Socialista, i aquí no s'hi menciona. S'hauria d'especificar o començar a especificar els grans eixos pel que fa a la regionalització del fons de cohesió; per què no? —per què no? S'haurien de començar a marcar aquelles propostes que fa la Sindicatura de Comptes —com molt bé ha recordat el diputat que m'ha precedit en la paraula— pel que fa a una fórmula diferent d'inclusió en els pressupostos i per al seu seguiment, que a hores d'ara no existeix. I, per acabar, doncs, s'hauria d'aconseguir una molt més gran transcendència pública, una molt més gran informació pública, etcètera, i, per tant, s'haurien d'institucionalitzar uns mecanismes que fessin encara millorar aquest as-

pecte, que, sense cap mena de dubte, interessa moltíssims agents socials, administracions locals, etcètera.

Per acabar, el que he dit al principi, senyores i senyors diputats: Esquerra Republicana hi votarà favorablement perquè entenem que significa un avenç important respecte a allò que hi havia anteriorment –és a dir, res–, es dóna molt més joc al Parlament de Catalunya i, per acabar, es guanya en transparència pública pel que fa a aquestes qüestions de gestió dels fons estructurals europeus.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Vilardaga.

El Sr. Vilardaga González

Moltes gràcies. Senyor president, senyores i senyors diputats, la Proposició de llei de procediment dels plans i programes operatius dels fons estructurals europeus, que ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, mereix, segons el nostre parer, ser presa en consideració.

És cert que Catalunya pateix importants desequilibris, i això fa que els programes operatius dels fons estructurals europeus vagin més enllà de la seva distribució i del pur tecnicisme en l'elaboració dels plans. Per tant, entenem que els plans i programes operatius tenen una gran importància i que el seu coneixement i debat no haurien de furtar-se en aquesta cambra.

El Grup Popular és conscient que la decadència i desaparició de la indústria en determinades zones exigeix la seva reconversió i, així mateix, que és imprescindible un desenvolupament rural adequat. I, per aconseguir-ho, no és indiferent el contingut dels plans i la distribució dels fons. Precisament per això entenem que els programes operatius per a la concreció i l'execució dels plans de reconversió regional i de desenvolupament rural tenen una gran importància política, i, en conseqüència, ha de ser presa en consideració la possibilitat que siguin debatuts i aprovats per aquesta cambra, que, com a representació del poble de Catalunya, té el deure d'impulsar i de controlar l'acció política i de govern.

Per tant, el nostre Grup votarà a favor de la presa en consideració de la Proposició de llei plantejada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la posició del Grup Socialista sobre aquesta Proposició de llei d'Iniciativa..., hem de dir, en principi, que la

considerem interessant i la considerem també convenient, i crec que hem d'avançar en aquest sentit. Però, no obstant, crec que, abans de dir quin serà exactament el nostre posicionament, sí que crec que valdria la pena situar aquesta Proposició de llei en el seu nivell adient, que el nivell adient és el nivell europeu.

En definitiva, ens trobem amb fons de cohesió, fons que intenten anar estructurant una idea d'Europa, i crec que hem d'avançar en aquest sentit. Tots recordem que quan es va originar l'entrada d'Espanya a la Comunitat Europea, el president de la Generalitat va dir que era tornar a casa. En definitiva, la pregunta és la següent: a quina casa anem? Si, concretament, el que va interioritzar la gent és que anem a una casa que és acollidora, que és una casa solidària, que és una casa amb futur de progrés, hi hauran moltes adhesions, la gent veurà bé aquest projecte de futur i la gent s'hi apuntarà. Si, per contra, la idea que es va estenent és que és una casa que ens origina problemes amb els nostres agricultors, imposa decisions impopulars i només en beneficia uns pocs i es va estenent la idea que aquesta casa no és acollidora, aquesta casa és ingrata, de mica en mica s'anirà originant un rebuig, i aquesta necessitat d'anar construint una idea europea s'anirà difuminant i cada vegada serà més complicat tirar endavant.

Abans s'ha parlat de la cohesió. Estem parlant de cohesió social, moltes vegades; estem parlant moltes vegades també de cohesió territorial, però crec que també hem de parlar de cohesió europea. A mesura que la gent vegi, que els ciutadans de Catalunya vegin que aquesta Europa és una Europa de tots, vegin que és una Europa on tots podem intervenir, aquesta cohesió i aquesta idea europea avançaran. Si no és així, evidentment ens trobarem amb problemes per a avançar en aquesta direcció.

Fins i tot, si fem un paral·lelisme amb el nostre país, veurem que els primers anys d'aquest segle, concretament molts obrers, la classe obrera, principalment, rebutjava la idea d'estat perquè aquest estat no era grat per a ells i perquè aquest estat no els donava solucions. És a partir del moment que es va implantant arreu un estat del benestar que també la classe obrera hi dóna suport.

En aquest tema hi ha un pensador americà, concretament Galbraith, que parla de la cultura de la satisfacció; és a dir, la gent que està satisfeta vol jugar al joc polític; la gent que està insatisfeta no juga a aquest joc polític. En definitiva, crec que hem de procurar que, com més gent satisfeta d'Europa hi hagi, millor; com més gent insatisfeta hi hagi a Europa, més problemàtica i més llunyana serà la integració real de tots plegats en aquesta idea europea.

Bé, en definitiva, també hem de dir que una bona mesura per a anar augmentant aquesta cohesió, per a anar augmentant aquesta satisfacció envers la idea d'Europa, ve donada per les ajudes, per la solidaritat que estan presentant molts pobles del centre d'Europa, principalment Alemanya, per tal d'ajudar les zones perifèriques com poden ser Espanya, com pot ser Irlanda, com pot ser Grècia, com pot ser Portugal. Estem parlant no de quantitats petites; és a dir, per la informació que

tinc a la mà, entre l'any 94 i 99 estem parlant de mig bilió de pessetes; és a dir, són quantitats importants que segons la manera que les distribuïm podem ajudar a augmentar aquesta idea de cohesió o no. Aquests diners, els podem destinar a medi ambient, investigació, desenvolupament, creació de llocs de treball... És a dir, són idees grates per a la gent, si els sabem administrar bé.

Ara bé, si el que es va imposant és que l'Europa és només l'Europa d'uns pocs, que només unes quantes persones tenen accés, per uns conductes més o menys complicats, a aquests fons, aquesta idea d'Europa s'anirà desdibuixant. Què passa actualment? La distribució d'aquests fons moltes vegades està en mans de *lobbies*, no tothom està a l'abast d'aquests fons, i moltes vegades s'arriba a aquests fons més perquè hi han «parents i coneguts» —entre cometes— que coneixen l'existència dels mecanismes per a arribar aquí, que no perquè hi han sistemes transparents per a arribar a poder aconseguir aquestes ajudes.

Si amb alguna cosa haguéssim de definir la distribució d'aquests fons, podríem dir que en aquests moments s'estan distribuint d'una manera bastant discrecional, que la transparència no és pas total, i, concretament, moltes vegades s'ha intentat fer contents o condicionar voluntats a càrrec d'aquests fons. També hem de dir que s'han fet uns criteris molt centralistes per tal de dir qui pot i qui no pot tenir aquests fons. En aquest cas, una cosa que ha sortit reiteradament en aquesta cambra és el tema dels fons 2, de l'objectiu 2, i fons de l'objectiu 5.b. De la manera que s'ha fet, s'ha arribat fins i tot a situacions absurdes: s'ha fet que pobles que estan a mil metres i escaig se'ls designi com a zones industrials, i, per fer una cosa ja potser més grotesca, sapiguem que Montserrat i Núria —tothom coneixem on són Montserrat i Núria— també són zones d'objectiu industrial. Ja em diran si això té algun cap o té peus. En definitiva, també el sistema actual no funciona perquè ni els alcaldes, moltes vegades, ni les corporacions socials i econòmiques tenen una idea clara de per on es pot anar i com es pot aconseguir per tal de tenir abast a aquests fons.

No llegiré, concretament, també el que ha fet el ponent, el senyor Víctor Gimeno, sobre el que ha dit la Sindicatura de Comptes, però aquesta percepció que aquest tema no funciona no és una percepció només dels diputats d'aquesta cambra, sinó que també és una percepció d'una entitat, d'un col·lectiu tan important com pot ser la Sindicatura de Comptes, amb els seus informes que fa anyalment.

La posició del Grup Socialista és que compartim el fons d'aquesta Proposició de llei, creiem que hem d'avançar en aquesta direcció, però voldríem posar-hi unes matisacions: creiem que el Govern ha de governar i el Parlament ha de controlar. Crec, per les experiències històriques en què un parlament ha intentat governar, que el que fa és fer les coses farragoses i no augmenta pas el nivell d'eficiència, ni tan sols el nivell, diguem-ne, d'objectivitat de les coses. Creiem que potser a nivell específic de llei és excessiu; creiem que s'hauria, diguem-ne, de fer a un altre nivell per tal de posar-ho..., perquè realment hi hagi prou agilitat per a poder trac-

tar un tema prou important que necessita, doncs, una concertació, que necessita, concretament, un conjunt de criteris coincidents per a tirar endavant.

Nosaltres compartim que hi ha d'haver uns criteris a priori per a establir aquests fons, creiem que també hi ha d'haver un control a posteriori d'aquests fons i també creiem que hi ha d'haver un seguiment i que aquest seguiment es pugui fer també, doncs, per organismes adequats. També estem d'acord amb el que diu la Proposició d'Iniciativa per Catalunya que s'ha de donar audiència a les corporacions locals; potser no passaria el que ha passat en el moment de distribuir en zones 5.b i objectiu 2, és a dir, potser Montserrat i Núria en aquest moment no serien zones industrials segons el nostre criteri. I després creiem que hi ha un altre principi que s'ha d'implantar, que és la informació, la publicitat i la transparència davant d'aquests fons.

Per acabar, he de dir, concretament, que el Grup Socialista no donarà suport a aquesta Proposició de llei, però sí que volem donar, per ser coherents amb el que hem expressat abans..., sí que hem de dir que pel fet d'estar d'acord amb aquesta iniciativa que presenta Iniciativa per Catalunya, amb el seu fons, nosaltres el que volem fer és emplaçar el Govern perquè, junt amb els pressupostos d'enguany, o abans, presenti un sistema en què quedin molt clars quins són els criteris, com pensa fer el control i com es pensa fer el seguiment; és a dir, intentem ordenar, intentem regular una cosa que estem parlant de l'ordre de mig bilió de pessetes. També diem que si el Govern no fa això, el Grup Socialista presentarà les accions parlamentàries necessàries per a racionalitzar en el seu nivell, evidentment, les assignacions dels fons estructurals europeus.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Forès

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, en primer lloc, per a anunciar que aquest serà el darrer torn en què intervindrà en aquest Ple —per tant, estiguin tranquils, que ja no els cansaré més—, i, en segon lloc, parlamentar el petit incident que pareix que ha afectat el portaveu del Grup d'Iniciativa que defensava aquesta Proposició de llei, que li ha implicat, pareix, perdre els papers —ho dic amb tota la cortesia—; per tant, lamento aquest incident, però crec que en la seva intervenció ha pogut explicar igualment quina és la filosofia i quin és l'objectiu de la seva proposta.

De fet, després d'haver escoltat les diferents intervencions, el cert és que, més que d'un debat sobre la Proposició de llei que estem debatent, el que s'ha produït és un debat més o menys profund sobre l'orientació i sobre el que signifiquen i el que haurien de significar els fons estructurals. Per tant, crec que s'ha introduït un debat que probablement hauria d'haver estat plantejat des d'una altra perspectiva i, probablement, en un altre tipus de proposició i en un altre tipus d'iniciativa legis-

lativa. Per tant, jo em centraré, primer que res, en el posicionament del nostre Grup respecte al que realment avui ens correspon, que és la Proposició de llei que ha entrat i que s'ha transcrit al Parlament.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya, quan planteja l'objecte d'aquesta Llei, diu que és «regular la tramitació i el seguiment dels programes operatius regionals necessaris per a la concreció i l'execució del Pla de reconversió regional i del Pla de desenvolupament rural». És a dir, regular la tramitació i seguiment bàsicament portant-los al debat i al control d'aquesta cambra, basant-se en el fet que, efectivament, els fons estructurals tenen ja una certa importància, un volum important, tenen una incidència clara en la planificació i el desenvolupament del país, i la determinació de les zones geogràfiques que poden acollir-se als fons estructurals faria, segons ells, necessària la intervenció del Parlament en la gestió, en l'elaboració i en el control posterior per part del Parlament. També parlen de l'objectiu de donar més participació i informació en l'elaboració i l'execució dels projectes relacionats amb els fons estructurals.

De fet, senyores diputades i senyors diputats, el cert és que els programes operatius o documents únics de programació solen incloure els projectes de la Generalitat juntament amb els de l'Administració central i els de l'Administració local. Pel que fa als projectes de l'Administració central, aquesta no els comunica a la Generalitat fins al moment de presentació dels programes a la Unió Europea o fins a la celebració del primer comitè de seguiment.

Pel que fa als projectes locals, cal dir que, la selecció dels projectes a incloure en els programes de l'objectiu 2, que és el més important des del punt de vista financer, l'ha fet fins ara el Ministeri d'Economia i Hisenda, malgrat les reiterades peticions plantejades pel Departament d'Economia i Finances de la Generalitat perquè fos la Generalitat qui pogués tenir el paper coordinador que li correspon en base a les competències que l'Estatut de Catalunya li assigna en matèria de planificació de l'activitat econòmica, d'ordenació del territori i co-operació local.

Fins ara, l'Administració central només ha acceptat, en la pràctica, les propostes de selecció de projectes locals formulades per la Generalitat en els programes d'algunes iniciatives comunitàries, com Interreg, el Rechar o l'objectiu 5.b, si bé en aquests casos els recursos del Feder són de quantia relativament petita.

I pel que fa a les actuacions pròpies que la Generalitat inclou en els programes operatius, cal dir que són accions que també figuren en els pressupostos i els programes d'actuació dels diversos departaments, i, per tant, el Parlament les examina en les tramitacions parlamentàries corresponents. En definitiva, senyores diputades i senyors diputats, ara per ara la Generalitat és només un dels agents que intervenen en el procés d'elaboració dels programes operatius que desenvolupa la política estructural europea a Catalunya.

I, d'altra banda, l'elaboració dels programes operatius comporta un procés de negociació amb l'Administració central i la Comissió Europea, amb la pressió dels

calendars interns de la Comissió, com a conseqüència del qual, en molts casos, els programes finalment aprovats per la Comissió poden diferir, de vegades substancialment, dels presentats per l'Administració espanyola.

I, en relació amb l'execució i seguiment, la Generalitat, d'acord amb les seves competències, ve elaborant des de 1986 un informe anual de l'aplicació dels fons estructurals a Catalunya, i, com a conseqüència de la Moció aprovada pel Parlament de Catalunya el 3 de març de 1994, els informes realitzats a partir del corresponent a 1993 han estat tramesos al Parlament. Complementàriament, aquests informes també es trameten al Consell de Treball i se'n fa una àmplia difusió per mitjà de la seva publicació en la revista *Nota d'Economia*, que publica el Departament d'Economia i Finances. En aquest context té poc sentit elaborar uns informes triennals que aportarien poques novetats en relació amb els informes anuals que ja s'elaboren.

Per tant, crec que la idea central de la Proposició de llei, que és la de dir: «donada la importància i la transcendència dels fons estructurals, fem que el Parlament tingui, per una part, més informació i, a més, no solament aquesta informació, que ja en té, sinó que tingui una incidència en l'elaboració, en l'execució i en el control»..., és evident que estariem parlant de passar de competències i d'actuacions, per si soles complicades, que corresponen a l'Executiu per traslladar-les a una situació molt reglamentada, molt intervencionista, per part del Parlament.

El cert és, en relació amb les intervencions anteriors, que m'han precedit en l'ús de la paraula, sobretot pel que fa referència a l'exposició del Grup d'Esquerra Republicana o al Grup Popular, que m'ha cridat l'atenció, en tot cas, el fet d'aquesta valoració dels fons estructurals que arriben a la nostra Administració, és a dir, els fons estructurals que rep Catalunya, i ens diuen: «Home, és que el balanç és negatiu, respecte a la Unió Europea.» Efectivament senyor Morera, vostè sap quina és la funció, precisament, dels fons estructurals a nivell de la Unió Europea, i precisament Catalunya, que els dos punts de desequilibri més importants són els que afecten la reconversió industrial i el desenvolupament agrari..., són precisament els dos objectius en què té més finançament de la Unió Europea. Vostè suposo que haurà vist com, en l'objectiu 2, per exemple, Catalunya, en el període 93-96, va ser objecte de canalització de fons estructurals per valor de 510.000 ecus, comparat amb el milió 130.000 rebut per a tot Espanya. Per tant, en aquests objectius en què Catalunya està perfectament..., o té perfectament el dret de rebre aquests fons estructurals, és evident que es té i s'utilitzen. El que és evident és que la major part de fons estructurals —com sap vostè— van canalitzats a l'objectiu 1, que és el de millorar el desenvolupament de les zones regionals més desfavorides, i sap perfectament que Catalunya no té aquesta consideració, crec jo, per sort, dins del conjunt de l'Estat.

Per tant, volia fer aquest comentari, perquè crec que val la pena que no quedi la sensació que, efectivament, tenim un balanç negatiu i, per tant, això pot tindre alguna repercussió en la gestió o no del Govern de la Generalitat.

Bé, i per acabar, senyores i senyors diputats, crec que queda clar que, tot i que la Sindicatura de Comptes —com molt bé explicava el senyor Gimeno— fa algunes observacions en la gestió dels fons estructurals, és evident que la complexitat, els camins que porten a la utilització d'aquests fons, via Unió Europea, via Administració de l'Estat, via Generalitat, i després l'aplicació conjunta a través d'iniciatives privades i iniciatives públiques, crec que en aquests moments, demanar que hi hagi una correlació entre ingressos i despeses i, per tant, que això estigui absolutament lineal, això és pràcticament impossible —això ens passa als ajuntaments, i vostè ho sap perfectament, en altres tipus de subvencions i altres tipus d'ajudes.

I després li faria una pregunta, i és aquella que diu: «Home, i per què...?» Per què? Almenys posa en dubte... Si determinades actuacions en matèria de fons estructurals estan destinades a unes determinades comarques i després, al final, no arriben exactament en aquelles comarques i van a algunes altres —cosa que jo desconec—, però, en cas que fos així, li preguntaria: si la Generalitat ha estat capaç, en una comarca determinada, d'actuar perquè, davant les mancances que pogués tindre amb anterioritat a la utilització dels fons estructurals, hagués dut a terme un pla d'infraestructures, un pla d'equipaments, un pla d'actuació seriós, i després aquesta comarca, per les seves característiques, pogués ser afavorida per fons estructurals, és evident que el Govern rep aquestes ajudes, i probablement la seva utilització pot anar a aquesta comarca o pot anar, en tot cas, a una altra comarca que en aquests moments pot estar més necessitada. Dic això, li faig la pregunta perquè, probablement, vostè tindria aquest dubte si se li plantejés la gestió, en aquest cas, d'aquests fons estructurals.

Per tant, per tots aquests motius, perquè es tracta d'una proposició de llei que entenem que és reglamentista, que és intervencionista i que és inviable, d'acord amb el funcionament actual dels fons estructurals, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el posicionament dels grups parlamentaris, cal procedir a la votació de la presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei.

Ara anem a procedir a la votació.

Vots a favor de la presa en consideració? Es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei ha sigut refusada pel següent resultat: vots a favor, 29; vots en contra, 47; abstencions, 21.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de la Revisió i l'Aplicació del Pla de Seguretat de les Químiques de Tarragona (Plaseqta)

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de la Revisió i l'Aplicació del Pla de Seguretat de les Químiques de Tarragona, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Socialista, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i Grup Parlamentari Popular. Per part dels grups propositants, es vol formular la Proposta? (Pausa.) Té possibilitat de parlar un dels grups propositants o partir-se el temps qualsevol dels grups propositants. No hi ha formulació de la Proposta? (Pausa.) Doncs, obrim el debat. Per a manifestar la seva posició, poden intervenir tots els grups que ho sol·licitin en aquest moment. Començo a preguntar. Pel Grup d'Iniciativa - Els Verds? (Pausa.) El senyor Víctor Gimeno té la paraula.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començo aquesta intervenció quan pensava que el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds seríem els últims a intervenir, entre altres coses perquè som l'únic Grup que no hem presentat la proposta de re-crear la Comissió d'Estudi de la Revisió i l'Aplicació del Plaseqta, i he de dir que no la vam plantejar perquè enteníem que no era necessària, i enteníem que no era necessària tot i que la passada legislatura vam ser el Grup que vam impulsar aquesta creació, i la vam impulsar perquè en aquells moments es donaven una sèrie de circumstàncies que entenem que no es donen ara.

Per una banda, el motiu, diríem, impulsor va ser l'accident de la fàbrica Tdesa, però també perquè estàvem en un procés de traspàs de competències en matèria de seguretat industrial que encara depenia, en aquells moments, del Govern Civil o del Ministeri d'Interior, i que els responsables no eren encara els membres del Govern de la Generalitat. Hi havia un conveni, amb dotze punts, d'agilitar la finalització d'aquest procés de revisió i aplicació del Plaseqta entre Govern central i Govern de la Generalitat que s'estava portant a terme i que en el moment en què vam demanar-ho s'estaven acabant els primers sis punts, però encara en faltaven una bona colla.

Per tant, en aquells moments procedia, d'acord amb aquest conveni i d'acord amb aquelles transferències pendent, analitzar què és el que podíem fer per millorar i des d'alguna experiència, en aquest cas l'experiència de Tdesa, plantejar si podíem corregir i fer més eficaç, fer més operatiu el Plaseqta; Plaseqta que vull recordar, a alguns diputats que potser el no coneixen, el significat de les sigles: és el Pla de Seguretat Exterior de les Indústries Químiques de Tarragona. He de dir que aquesta Comissió va acordar..., se va acceptar per unanimitat, se va constituir, va funcionar, a un ritme potser no tan àgil com hauria estat de desitjar per alguns diputats —jo en vaig ser no sols membre, sinó, a més, el president—, però la Comissió va tindre un treball essencialment dirigit a conèixer sobre el territori les preocupacions, les inquietuds, les voluntats de tots els

agents que participen en el tema de la seguretat a l'entorn de les químiques, és a dir, les mateixes indústries químiques, els sindicats majoritaris a la zona, com a treballadors directes de les químiques, però, òbviament, també els ajuntaments i les associacions de veïns, que tenien molta cosa a dir i que estaven molt inquiets, que estaven molt preocupats.

Tot això va ser, per tant, tingut en compte per la Comissió, que, en el seu pla de treball, va ser una comissió que va treballar al marge de les portes del Parlament; és a dir, la majoria va ser fora d'aquest edifici, però ningú hi va posar cap pega perquè enteníem que era més procedent anar a visitar les empreses, els ajuntaments, les associacions de veïns, les organitzacions sindicals, que no fer-los vindre aquí. I, de pas, el que fèiem també era això, era conèixer la realitat industrial en alguna visita concreta a algunes de les instal·lacions més representatives de les indústries químiques de Tarragona.

Fruit de tot aquest treball de la Comissió, i fruit també de la consolidació, finalment, dels traspassos, d'assumir ja el Govern de la Generalitat transferències exclusives en aquesta matèria, vam, finalment, arribar a un resultat final; resultat final que va sortir publicat al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* de 29 de setembre del 95, i en el qual consten una sèrie de conclusions i de recomanacions. Vull recordar també que, després d'una negociació més o menys llarga i més o menys intensa, però, vam arribar a aquestes conclusions i recomanacions per unanimitat de tots els membres de la Comissió; per tant, vol dir per la unanimitat de totes les forces polítiques. I que, les recomanacions, no les vull recalcar totes, però parlàvem d'avaluar de manera continuada –les recomanacions que fèiem al Govern– les actuacions relacionades amb el Plaseqta, amb la finalitat que, a la vista dels resultats de la dita anàlisi, es valori la necessitat de modificar-les o adaptar-ne de noves; garantir la completa adequació de les mesures dels plans d'emergència interiors de les empreses al Plaseqta; tenir en compte la singularitat de totes les instal·lacions, especialment les de caire turístic i que tenen personal a l'aire lliure, per tal d'aconseguir les millors garanties de seguretat, etcètera. Per tant, el que jo entenia i enteníem el nostre Grup és que l'objectiu per al qual va ser creada la Comissió d'Estudi de la Revisió i Aplicació del Plaseqta s'havia complert el dia 21 de setembre, que és el moment en què aprovem aquestes conclusions i recomanacions i acabem el treball de la Comissió.

Per tant, el treball de la Comissió s'havia acabat. Llavors, ens ha sorprès que ara tornem a crear una mateixa comissió, quan les circumstàncies inicials no són les que eren en el moment en què es va crear la primera. És a dir, no entenem encara..., i per això esperava posicionar-me en últim lloc, sentint els arguments d'aquells que l'han defensat, d'aquells que l'han proposat, per veure si hi ha alguna novetat que se'ns ha escapat del càlcul, al Grup nostre. La dinàmica del Parlament ens ha fet això, que els no-proposants som els primers a posicionar-nos. El nostre posicionament és, com hem dit, d'escepticisme respecte a la conveniència, a la necessitat i, sobretot, a la reiteració de crear un organisme específic, una comissió d'estudi específica, de les

indústries químiques de Tarragona, quan en tot cas penssem que hauria pogut ser més procedent crear una comissió que analitzés amb tranquil·litat, sense aquesta ubicació geogràfica concreta, el problema de la seguretat exterior de totes les químiques de Catalunya. Per què les químiques de Tarragona han de tornar a tindre una altra comissió específica i el conjunt de les químiques de Catalunya no? Què fa que sigui més aconsellable vigilar la seguretat de les químiques de Tarragona i no la resta de les químiques? Ahir ens comentava el conseller Subirà que hi han trenta-vuit indústries a Catalunya subjectes a les declaracions de riscos majors, de les quals, deia, «divuit són a Tarragona, vint són a la circumscripció de Barcelona». Per què les divuit han de tindre un tractament especial d'aquest Parlament, quan ja hem fet aquest tractament especificat i amb recomanacions molt específiques i molt concretes davant de la problemàtica de la seguretat?

El següent dubte que ens plantejem és: si, a més, vam aprovar en el passat Ple una moció, com a conseqüència de la interpel·lació que va formular el meu Grup, i aquest diputat en concret, transaccional, consensuada per unanimitat, en la qual dèiem: «Instem el Govern de la Generalitat a continuar aplicant les recomanacions de la Comissió d'Estudi de la Revisió i Aplicació del Plaseqta aprovades el 21 de setembre de 1995 i a vetllar per la permanent» –vull ressaltar el tema de la «permanent»– «revisió i modificació, si s'escau, del Plaseqta», si això ja li ho encomanem al Govern, per què tornem a fer la creació de la Comissió de Revisió i Aplicació? Vol dir que aquesta Comissió es transforma en una comissió permanent de legislatura? Quan s'acabarà, el treball d'aquesta Comissió? Quines són les finalitats específiques que tindrà aquesta Comissió, en aquests moments, que no tenia o que no va complir la Comissió anterior?

Per això hem dit, i seguim mantenint, excepte que ens donin més llum les intervencions de la resta de grups parlamentaris, que no entenem quina és la voluntat de tornar a fer funcionar aquesta Comissió, havent variat com han variat les circumstàncies. El dubte és: quan s'acabarà?, per què limitat només a Tarragona?, quins objectius té aquesta Comissió que no hagi cobert la Comissió anterior?, i, en definitiva –en definitiva–, si val la pena tornar a posar en guàrdia tota la indústria química de Tarragona amb una comissió quan havíem acabat amb un consens notable i amb un treball prou ampli el treball l'anterior Comissió.

No obstant –i acabo–, el que sí que crec és que no ens oposarem, si els grups signants defensen la re-creació d'aquesta Comissió, no ens oposarem, el nostre Grup, que torni a funcionar, perquè tampoc no tenim cap voluntat de creure que ens despreocupa la seguretat de les químiques de Tarragona.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo tenia preparat mentalment què els havia de dir, però els he de confessar que la intervenció del president de la Comissió d'Estudi de la Revisió i l'Aplicació del Pla de Seguretat de les Indústries Químiques de Tarragona en l'anterior legislatura, el senyor Gimeno, m'ha sobtat, i, en tot cas, intentaré reconduir aquell discurs en funció d'alguna de les coses que ha dit. Ja sé que la meua posició no és la de replicar-lo —cosa que no penso fer—, però, evidentment, com a portaveu, en aquest tema, d'un dels grups signants, sí que voldria especificar una cosa.

Primera, i d'entrada, pel nostre Grup, que el Govern sigui qui hagi de fer una cosa no és garantia, primer, que la faci, evidentment —que per això no donem suport al Govern—, i, segon, que hi hagi un control real que la faci i com la faci. I, per tant, creiem que d'una de les funcions del Parlament, que és la de controlar el Govern, no n'hem de fer deixació, per molt que hi hagi un consens en unaació que encomani al Govern unes actuacions. Aquest és un punt que en aquest Parlament hem defensat sempre i que continuarem defensant sempre: el Parlament té una funció de control.

Tot i més en un tema d'especial preocupació social o, si ho volen —potser la paraula «preocupació» els sona forta—, d'especial atenció social. És cert que a Catalunya i en el món occidental hi ha empreses químiques disseminades en el territori, en diversos llocs, però és cert també que a Tarragona hi ha una concentració d'empreses químiques diguem-ne que superior a l'habitual; concentració d'empreses químiques superior a l'habitual que coincideix geogràficament amb proximitat a una concentració de nuclears i que fa que en aquelles terres tinguem una especial sensibilitat, perquè, a més a més, l'experiència ens demostra que, sigui per accident, sigui per incident provocat, hi ha hagut una taxa d'accidents i incidents en aquelles comarques que no es dona en d'altres zones on tenen aquestes indústries.

Això va motivar, arran de l'accident de Tdesa i arran de l'accident dels molls de pilons de Repsol, que aquest Parlament aprovés finalment una cosa que ja feia temps que s'anava reclamant per uns grups, que és la creació d'aquesta Comissió. Aquesta Comissió va viure, com moltes de les comissions del Parlament, doncs, algunes de les interioritats que es poden succeir, com per exemple el canvi en la Conselleria de Governació. Això va produir que una sèrie d'activitats, doncs, en un moment concret es frenessin i es reprenguessin posteriorment; i jo he de ser honest, com sempre sóc, i diria que positivament, que per a millor, pel que fa a la Comissió.

El que és cert és que vam fer unes conclusions, que van sortir publicades al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* número 364, del període entre legislatures, el setembre passat, que eren unes conclusions que assumim completament però que els diputats que formàvem part d'aquella Comissió recordem que, després d'un treball de força mesos, van haver d'aprovar-se jo diria que una miqueta apressadament perquè ens quedava damunt el final de la legislatura i que, per tant, no podíem estar-nos-hi quinze dies més, perquè era impos-

sible. En aquestes conclusions, que assumim completament, i en aquestes recomanacions es diu, per exemple: «avaluar de manera continuada les actuacions relacionades amb el Plaseqta amb la finalitat que, a la vista dels resultats de la dita anàlisi, es valori la necessitat de modificar-les o d'adoptar-ne de noves». Aquest seria un motiu per a tornar a crear la Comissió. És cert que aquest motiu és un motiu inherent al Plaseqta, és a dir que el Plaseqta, per si mateix, és un pla de seguretat que no és tancat, que és dinàmic, que sempre és obert i que sempre és subjecte a variacions. I això sí que podria portar, potser, a l'exageració de dir: «Fem d'aquesta Comissió una comissió permanent de legislatura», que seria un error —que seria un error. Ara, el que és cert és que la realitat ens porta unes constatacions que no podem discutir.

Primer, per molt que el Plaseqta estigui sempre en revisió, encara no l'hem acabat d'acabar —per entendre'ns. És a dir, encara hi havia, en les recomanacions, uns ajuntaments que els faltava fer unes actuacions i que la Comissió no va veure; encara hi havia unes línies d'informació que no estaven executades del tot, i, per tant, podríem dir que la Comissió, en tornar-se a crear, podrà acabar d'analitzar aquests fets.

I per altre..., hi ha el fet que malauradament, que molt malauradament, el Plaseqta ha hagut de tornar-se a activar i, per tant, que aquesta situació d'especial sensibilitat encara no ha desaparegut en aquelles comarques. I el nostre Grup creu que aquesta Comissió, a banda d'estudiar i analitzar, té una funció, hauria de tenir una funció, d'una manera o altra, terapèutica, en el sentit de dir: «Sí que hi ha una situació, sí que tenim unes sensibilitats, sí que el Govern fa unes coses, però a més el Parlament hi dedica una especial atenció.» I aquesta especial atenció del Parlament nosaltres creiem que s'ha de mantenir fins que aquesta sensibilitat s'apaivagui, perquè no tinguem la mala sort de continuar tenint accidents, tot i que sempre que es parla d'accidents en el Plaseqta s'acaba parlant de la bona sort que els accidents no siguin més grans, però que no tinguem la mala sort de continuar tenint accidents i, d'una manera o altra, diguem-ne, que aquest complex petroquímic de Tarragona, de la zona del Tarragonès, d'alguna part petita del Baix Camp i de Flix, que aquest polígon sigui industrialment com qualsevol altre polígon, tot i que nosaltres tenim la sensació que per la seva realitat, per la seva complexitat, aquest polígon mai serà un polígon industrial normal; sempre serà un polígon industrial específicament molt divers.

Per això tornem a presentar conjuntament amb els altres grups de la cambra..., aquí hi ha un 4 contra 1 diferent d'altres vegades, i no és «contra», sinó un 4 per un cantó, diferent d'altres vegades; per cert, l'experiència d'aquesta legislatura diu que els 4 contra 1 cada dia i cada segon són diferents, però bé... En tot cas, nosaltres per això ho vam signar, per això creiem que continua essent necessari, i, a més, els companys del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que potser en les seves afirmacions, vist des d'una perspectiva, tenien tota la raó del món, però que entenguin que també hi ha tota una altra perspectiva que també pot tenir la raó i que aquesta altra perspectiva és la que d'una manera o altra defensa la necessitat de continuar tenint aquesta

Comissió, tot i que no aniria malament –ara que el Reglament permetrà d'altres funcions– que en el si de la Comissió d'Indústria i Energia es pugui crear una ponència sobre el problema de la seguretat de les indústries químiques, genèrica, que no afecti només aquelles contrades, però que també els dic que l'especial sensibilitat i l'experiència històrica recent farien que aquesta Comissió que va acabar els seus treballs una mica amb aquella celeritat que provocava saber que hi havia eleccions i, per tant, que desapareixia la quarta legislatura..., ens va fer.

És per aquest motiu que demanem, no als grups de la cambra signants, que votin a favor, perquè ja sabem que ho faran, sinó al Grup no signant, que també ho faci.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Popular es posicionarà a favor de la creació de la Comissió d'Estudi de la Revisió i Aplicació del Pla de Seguretat de les Indústries Químiques de Tarragona. No obstant, llegint el *Diari de Sessions* de data 17 de març del 93, en el qual es transcriu el debat de la Proposta de resolució per la qual es creava la Comissió d'Estudi que avui novament es torna a presentar en aquesta nova legislatura, m'adono que després de tres anys els conceptes «sort» i «preocupació» segueixen tenint una absoluta vigència per a la nostra gent a Tarragona.

«Sort» que els atemptats terroristes del juny del 87 i del setembre del 89 contra el rack d'Enpetrol no haguessin provocat una pèrdua de vides humanes similar a la desencadenada arran de la tragèdia dels Alfacs, i «sort» que la maduresa dels afectats pels accidents van impedir que el nerviosisme provoqués un estat de pànic col·lectiu desorganitzat. «Sort» que l'explosió de Tdesa, motivada pel mateix funcionament de l'empresa, es produeix en un segment d'horari d'inactivitat laboral de la indústria química i d'inactivitat escolar per als centres d'ensenyaments integrats –antiga universitat laboral. «Sort» que la col·lisió del vaixell *Robert* contra el pantanell de Repsol el mes de febrer del 93 no ocasionés la pèrdua de vides humanes ni el rebentament de tres vaixells més que hi havia en aquells moments amarrats al mateix pantanell –i això no ho diu aquest diputat; són paraules del capità de Marina del port de Tarragona. «Sort» de l'accident més recent de la indústria química, la fuga de clor a l'atmosfera procedent de la factoria de l'empresa Erkimia que té ubicada a Flix, que es produeixi en ple hivern i de nit, mentre la gent dormia; el fet que les finestres de totes les cases de Flix estiguessin tancades a causa de les baixes temperatures va impedir que els habitants d'aquest poble inhalessin el clor que havia alliberat a l'atmosfera i que hauria tingut greus conseqüències per a la nostra salut.

Potser aquella famosa frase de l'alcalde de Tarragona

que sintetitzava una realitat tangible quan afirmava que «a Tarragona se li acaba la sort», l'hauríem de canviar per una altra que digui: «Tarragona continua tenint sort.» Però fins quan aquesta sort? La resposta a aquesta pregunta provoca que la incertesa de la sort continuï viva en la preocupació de tota la gent que ha de conviure cada dia amb la indústria química de la demarcació de Tarragona; preocupació que les indústries químiques siguin segures i reuneixin les mesures més exigents pel que fa referència a la seguretat; preocupació perquè l'Administració dugui a terme un control i supervisió efectius d'aquesta seguretat de què estem parlant; preocupació perquè existeixi un pla realment eficaç en cas que es produeixi un accident, i tot això sense oblidar que, tot i posant en marxa les màximes mesures de seguretat, sempre seguirà existint el factor de risc.

Perquè aquest risc existeix en la mateixa essència del concepte de la seguretat. I això que estic dient ara em recorda que quan es procedia a la construcció de les centrals nuclears d'Ascó els habitants d'aquella zona vivien una situació d'angoixa inherent a la construcció d'aquestes. Llavors, i per informar i, en la mesura del possible tranquil·litzar els habitants del poble, el rector de la parròquia, mossèn Miquel Redorat, amic meu i per desgràcia avui traspasat, a instàncies del bisbe de Tortosa, va organitzar una assemblea informativa sobre el funcionament i seguretat de les centrals nuclears, a la qual va convidar els científics pare Romanyà i pare Cardús, de l'Observatori de l'Ebre. El pare Cardús, després d'una detallada i suggerent explicació de la matèria, va posar-se a disposició dels assistents per contestar les preguntes que creguessin adients. Un veí del poble present a la reunió es va alçar per agrair-li la seva desinteressada xerrada i, dirigint-se al pare Cardús, li va preguntar categòricament: «Pare, les centrals nuclears són segures, sí o no?» L'il·lustre conferenciant va recórrer a la seva intel·ligència i amb una fina ironia va contestar: «Benaventurats els que creuen en els passos zebra, perquè ells estan a prop del regne dels cels.» I el pare Cardús sabia bé de què parlava: va contestar assegut en una cadira, amb una cama enguixada, fruit d'un accident de trànsit quan es disposava a creuar un pas zebra.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, la diputada senyora...

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Bé, d'entrada, com un dels grups signants en la proposta de creació..., de re-creació de la Comissió d'Estudi, he de manifestar dues coses, d'entrada: la primera, una certa sorpresa per l'actitud del Grup d'Iniciativa, i la segona, un acord pràcticament absolut amb les manifestacions que acaba de fer el portaveu d'Esquerra Republicana.

Bé, evidentment, hem de recordar que el tema de la seguretat química ha estat d'actualitat en els primers plenaris de la nova legislatura, de la cinquena legislatura, sobretot arran de l'accident d'Erkimia, i, certa-

ment, es va aprovar una moció per unanimitat en la qual es recollien alguns aspectes que són els que a mi, d'alguna manera, em semblen pertinents a l'hora de plantejar la re-creació d'aquesta Comissió.

Concretament, en aquella Moció que va ser aprovada per unanimitat dèiem..., s'instava el Govern a analitzar el procés d'activació i desenvolupament del Plaseqta i a implantar les mesures correctores necessàries si d'aquell accident se'n derivaven aquestes qüestions. Tanmateix, en la mateixa Moció plantejàvem unànimement la conveniència de continuar aplicant les recomanacions de la Comissió d'Estudi que van ser aprovades en el darrer plenari de la legislatura anterior, i d'alguna manera s'afirmava aquesta qüestió, que és absolutament òbvia, i és que estem davant una problemàtica que segurament ha de ser objecte d'una permanent vigilància, revisió, modificació, atès que és una qüestió evidentment complexa i dinàmica. Vull recordar, des d'aquest punt de vista, que l'any 86, quan encara no hi havia un marc legal prou sòlid, s'havien fet ja alguns intents d'establiment d'un primer esborrany de pla pilot de prevenció de risc.

Al Grup Socialista li sembla que d'alguna manera hem avançat substancialment en aquesta qüestió, però encara hi ha dos aspectes –i aquests probablement serien tasques que la Comissió que ara pretenem crear hauria d'impulsar–, entre els cinc objectius que planteja la directiva comunitària, el primer i el cinquè, que a nosaltres ens sembla que són encara objecte de més èmfasi. Concretament, en el primer punt, «revisar i actualitzar les dades aportades per les empreses», sabem que això és una qüestió dependent d'Indústria, i la mateixa Comissió, en l'estudi que va fer, parlava de la garantia i de la fiabilitat de les dades, però pensem que és un tema prou sensible com perquè calgui continuar insistint-hi, en la mesura que és un tema fonamental, que pot posar en qüestió tots els estudis de risc, perquè partim d'uns processos de producció. Si aquests processos de producció s'alteren o es modifiquen, la seguretat interna i la seguretat externa estan afectades, i, per tant, pensem que sobre aquesta qüestió caldria tenir-hi una cura especial. I pensem que una Comissió que permanentment vagi plantejant aquesta qüestió segurament pot ser bastant útil i bastant funcional.

I després –no els ho repeteixo per no fer-me pesada; penso, d'alguna manera, que les intervencions parlamentàries tot sovint potser són una mica massa llargues–, anant una mica a la qüestió que ens ocupa, nosaltres pensem que també hi ha un cinquè punt, d'aquests cinc que s'establien a la directiva Seveso i que estan traduïts a la legislació espanyola i a la catalana, un cinquè punt que també convindria continuar posant-hi èmfasi, que són les qüestions d'informació i formació dels col·lectius especialment afectats. Nosaltres pensem que s'ha de defugir tot allò que sigui crear alarma social, sobretot en l'àmbit de la ciutat de Tarragona, que segurament és més fàcil endegar mecanismes d'informació i formació pel que fa referència a l'especificitat del cas de Flix, per exemple, però que cal ser imaginatius i exigents i que segurament convindria emfasitzar les dinàmiques d'informació i formació.

Bé, d'alguna manera aquesta Comissió, que va presentar les seves conclusions el setembre del 95, planteja-

va l'estat de la qüestió, valorava com el pla d'actuació en relació amb aspectes d'anàlisi de risc, d'organització operativa i procediments de gestió de les emergències possibles, era un pla pràcticament culminat. La Comissió també valorava com es trobava en fase d'instal·lació i comprovació el Pla de comunicacions i, insistint en el mateix que intentava jo ara expressar, les conclusions de la Comissió tornaven a incidir en aquests aspectes d'informació i formació.

Jo penso, per tant, que no és absurd i que és funcional i que és oportú el fet que continuï existint una Comissió parlamentària de seguiment de la problemàtica relacionada amb el Plaseqta, que –no ho oblidem– afecta un complex petroquímic molt important, abasta, estén la seva pràctica sobre la segona concentració demogràfica del país. Per tant, pensem que és necessari continuar avaluant d'una manera periòdica, veure com aquestes recomanacions que feia la Comissió es van impulsant, i per tant pensem que aquesta Comissió segurament pot afavorir l'avaluació continuada, la prioritat, la informació a la ciutadania, la garantia de la màxima fiabilitat de les declaracions de les empreses, l'aprovació de tres plans municipals encara pendants, la consideració de l'especificitat de Flix i del port de Tarragona... Pensem, en definitiva, que la tasca d'aquesta Comissió hauria de fer possible, hauria de contribuir a garantir que la seguretat de la producció química i les inversions futures en les indústries químiques siguin possibles i siguin garantides en l'actual globalització de mercats, que segurament fa més complex tot això.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Maldonado.

El Sr. Maldonado i Gili

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des de l'època dels anys seixanta, com tots vostès saben, a les comarques de Tarragona s'hi han anat implantant un conjunt d'indústries, bàsicament del sector químic, que han ajudat al relleu econòmic de tota l'àrea, però que a la vegada, i degut a les característiques d'aquest sector, han generat una especial sensibilitat de la població, degut a l'existència d'un risc químic i, per tant, a la possibilitat que, en algun cas, es pugui produir un accident d'origen químic amb repercussió a l'exterior de la química.

En línies generals, la població accepta aquesta implantació industrial i, per tant, accepta l'existència d'aquest risc, però, naturalment, exigeix que per part de les autoritats s'adoptin, i a la vegada es facin adoptar, el màxim de mesures de seguretat conduents a reduir l'ementat risc al mínim. Per tant, i a la vista de la importància d'aquest tema per a la població de Tarragona, és lògic que aquest Parlament, com a representant que és de la voluntat popular, vulgui tenir una especial cura i dedicació i fer un seguiment al més estricte possible de totes les actuacions que en aquest camp es realitzen.

Actualment, i com també vostès deuen saber —és més: el diputat senyor Gimeno ho ha esmentat fa uns moments—, després d'un llarg procés iniciat l'any 1986, existeix per a l'àrea de Tarragona el Pla d'emergència exterior del sector químic de Tarragona, Plaseqta, el qual, previ informe favorable de la Comissió de Protecció Civil de Catalunya, va ser aprovat definitivament per resolució de la Conselleria de Governació el 10 de novembre de 1993 i homologat per la Comisión Nacional de Protección Civil el 22 de març de 1994, amb la finalitat de prevenir possibles accidents i definir i coordinar les actuacions a realitzar en cas d'una emergència química.

És molt important destacar que, fent-se ressó de la importància del tema, aquest Parlament va constituir, per acord que va tenir lloc el 17 de març de 1993, la Comissió d'Estudi de la Revisió i l'Aplicació del Pla de Seguretat de les Químiques de Tarragona, Plaseqta. Aquesta Comissió va finalitzar els seus treballs el dia 21 de setembre de 1995 —ja s'ha dit abans—, amb l'aprovació de les seves conclusions, que varen ser publicades al *Butlletí Oficial del Parlament* amb data 29 de setembre de 1995. Per tant, la Comissió d'aquesta Comissió d'Estudi de la Revisió i l'Aplicació del Pla de Seguretat de les Químiques de Tarragona, Plaseqta, podríem dir que és la continuació de la Comissió constituïda en l'anterior legislatura; Comissió que va dur a terme un treball intens i que va ser valorat positivament per tots els grup d'aquesta cambra.

Per tant, el Grup de Convergència i Unió creu que, en base a l'exercici de control propi d'aquest Parlament..., es faci un seguiment de les recomanacions que en el seu dia va efectuar l'esmentada Comissió d'Estudi, particularment en tot allò que fa referència a la informació a la població i a la implantació del Plaseqta en si. No hem d'obviar que el Plaseqta és un pla viu, és un pla en permanent revisió.

És per tot això que el Grup de Convergència i Unió votarà favorablement a la Proposta de creació de la Comissió d'Estudi de Revisió i Aplicació del Pla de Seguretat de les Químiques de Tarragona.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, se sotmet a votació la Proposta de resolució per la qual es crea l'esmentada Comissió d'Estudi.

Vots a favor de la Proposta, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

La Comissió queda aprovada per la unanimitat dels membres de la cambra presents en aquest moment en aquesta.

Se suspèn la sessió fins aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i sis minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, dels secretaris primer, segon i tercer i de la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral al molt honorable senyor president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius pels quals després de les darreres eleccions al Parlament no s'ha procedit al nomenament d'un govern no provisional

La primera de les preguntes és sobre els motius pels quals després de les darreres eleccions al Parlament no s'ha procedit a nomenar un govern no provisional, presentada pel diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a formular la pregunta, té la paraula el senyor diputat, amb un temps límit, en conjunt, de dos minuts i mig.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. De fet, la nostra pregunta en realitat el que deia —s'hi assemblava força— són els motius pels quals el senyor president ha anat retardant la configuració d'un govern que no fos percebut per la societat catalana com a provisional, que és el que em sembla que passa en aquests moments.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per a respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

El motiu és que no cal —el motiu és que no cal. És a dir, hi ha un govern que funciona i que fa la seva feina, i, per tant, no hi ha necessitat —i molt menys urgència— de fer canvis. És un govern que s'ocupa, i que se n'ocupa eficaçment, dels problemes de la societat catalana, a la qual el senyor Carod-Rovira feia referència, i..., bé, des d'un problema tan difícil i complicat, en aquest moment, com és —un dels més difícils que tenim sobre la taula— la reforma escolar, o bé com poden ser determi-

nades iniciatives importants de caràcter industrial, sobre el gas natural, sobre el *rack* de Tarragona, o bé les decisions que s'han de prendre per tal que s'estableixi a Barcelona l'Escola Judicial, o l'assumpció de traspassos importants. Per tant –ho repeteixo–, entenem que no hi ha necessitat, ni molt menys, evidentment, urgència, per fer un canvi de govern, donat que, evidentment, no és un govern provisional.

El president

Moltes gràcies, president. Per a repreguntar, té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Òbviament, la facultat de nomenar els membres del Govern correspon al president, i és una facultat que nosaltres no només respectem, sinó que, sobretot, envegem. Han passat, òbviament, quatre mesos d'ençà de les darreres eleccions, i llevat de la novetat de Presidència, i de retruc Sanitat, no hi ha hagut canvis. Hi ha la sensació, hem dit, a la societat catalana i en mitjans de comunicació, d'una certa provisionalitat. Aquests símptomes es noten també a l'interior de la mateixa Administració, i per això trobem a faltar projectes nous, grans idees de futur, amb propostes concretes i creïbles.

Però hi ha més: hi ha algun conseller tan a fora del Govern que ja ocupa ara mateix alguns càrrecs futurs, certes presidències i algunes gerències; hi ha consellers que saben que plegaran, n'hi ha que s'ho temen, i n'hi ha que ni tan sols, potser, ho sospiten.

Tenim un govern que en alguns àmbits, al nostre entendre, no governa, sinó que administra allò que ja li ve d'anys enrere. Fa temps que el futur exministre Borrell va teoritzar en el sentit de dir que Catalunya era un subsistema dins del sistema espanyol; amb la seva actitud, nosaltres entenem que vostès avui han dut la teoria a la pràctica: han subordinat la política catalana a la política espanyola, l'han provincialitzada, més per interessos de partit –de vegades, potser, de coalició i tot; no sempre– que no pas, pròpiament, interessos nacionals. El pacte, el possible pacte amb el PP no pot, al nostre entendre, paralitzar la política catalana, que té un sistema propi de partits i, sobretot, una dinàmica política pròpia, i nosaltres entenem que, amb aquest retard, el que s'està fent és perjudicar, danyar, fer mal a les característiques, a les necessitats i als problemes de la societat catalana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

No és cert que no hi hagin projectes; per exemple, en una cosa tan fàcil de detectar com és, per exemple, l'activitat parlamentària, he de dir que el Govern actual, d'ençà de les eleccions, ha presentat deu projectes de

lleis, dels quals només dos són antigues lleis decaïgues; la resta són projectes nous sobre temes importants, no són brindis al sol. Per exemple, aquí hi ha un cas concret d'iniciatives: la iniciativa de l'Escola Judicial es va produir després de les eleccions i és una iniciativa molt important i que va requerir una capacitat de negociació per part del nostre Govern. Determinades iniciatives que no es donen encara a la resta de l'Estat contra l'atur, com per exemple l'ajut a la gent, als aturats de més de quaranta-cinc anys i de llarga durada, són projectes que s'han posat en marxa per part d'aquest Govern. O sia que no existeix aquesta paralisi que vostè diu.

No és que siguem subsidiaris de res; som només subsidiaris de la realitat. I la realitat ens diu, primer, que evidentment hi ha unes restriccions pressupostàries. Això és cert. Per a qui? Per al Govern espanyol i per a tots els governs europeus. I que, per a segons quines coses que ha de fer el Govern català en aquests moments, li manca interlocutor, perquè, evidentment, el seu interlocutor –agradi o no– és el Govern de Madrid, que –aquest sí– està en una situació provisional.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la modificació de les lleis d'ordenació territorial

La segona pregunta és sobre la modificació de les lleis d'ordenació territorial, presentada pel diputat senyor Jordi Guillot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. El senyor Guillot té la paraula per a formular la pregunta.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. A nou anys d'aprovar les lleis d'ordenació territorial, tenim ja una experiència acumulada que ens permet poder fer un balanç i, fruit d'aquest, revisar i modificar la legislació; balanç i revisió que ineludiblement han de tenir en compte els criteris del món local i que, per la transcendència i importància d'aquestes lleis, reclama el màxim consens polític; aspectes, aquests, menystinguts en el procés d'elaboració del 1987.

En parlar de revisió, el nostre Grup fa aquest balanç: compromisos legislatius que no s'han desenvolupat, per la qual cosa suportem un doble sistema de comarques i províncies; no s'han pogut crear les regions o vegueries; no s'ha avançat en la descentralització i desconcentració de la Generalitat; s'ha resolt malament la qüestió metropolitana; tenim uns consells comarcals que no acaben de trobar el seu encaix, ni en el seu disseny, ni per les competències rebudes, ni pels recursos que tenen; no s'ha avançat cap a la necessària simplificació municipal. L'organització territorial de l'Administració pública de Catalunya, per nosaltres, no està ben resolta. Cal, amb l'experiència acumulada, analitzar de nou i revisar legislativament; hi insisteixo, comptant amb el món local i amb voluntat de consens polític.

Li demanem, com a president del Govern i líder del Grup majoritari, el seu compromís i la concreció en les formes i terminis per a dur-la a terme.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a respondre la pregunta, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

El Govern no és partidari de modificar les lleis d'ordenació territorial, atès que considera que permeten suficientment la consolidació del model d'organització territorial de Catalunya. És cert que hi ha algun tema que ha quedat penjat, i algun d'ells molt important, com per exemple les diputacions, que no s'ha resolt com en el seu moment havia estat reclamat per pràcticament totes les forces polítiques catalanes i com segueix essent reclamat avui per la coalició de Convergència i Unió i pel Govern de la Generalitat.

Però, a part d'això, com a cosa important no veiem que hi hagi més problemes, i les disfuncions o falles que hi pugui haver no creiem que requereixin una reforma. De tota manera, estem sempre oberts al diàleg amb els ens locals i amb les organitzacions dels municipis, les organitzacions municipals o municipalistes..., jo, aquests dies mateixos, un d'aquests dies, he de veure, precisament..., he de rebre la Federació de Municipis i també l'Associació de Municipis. Per tant, la meva resposta és que entenem que no cal modificar les lleis d'ordenació territorial.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per a repreguntar, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Jo crec que el principal repte d'una norma jurídica és la voluntat de ser aplicada. Hi han aspectes importants, no tan sols la Diputació, sinó el que afecta regions i vegueries, que no s'han desenvolupat. Aquesta és una primera constatació.

En segon lloc, l'èxit i la viabilitat d'una proposta només es pot constatar amb l'experiència. A hores d'ara, tenim l'experiència, després de nou anys, que no s'ha avançat en la simplificació, no s'ha avançat en la racionalització; a partir d'aquí, els costos que genera l'Administració s'elevan, hi ha disfuncionalitats evidents, i la qüestió metropolitana –hi insistim– no està resolta.

Lamentem la posició del seu Grup majoritari, i creiem que és insistir sobre una situació que en aquests moments ja es fa palès que no acaba de donar satisfacció, el que es va legislar el 87, respecte a les necessitats de l'Administració pública catalana.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a tornar a intervenir, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

És cert que el tema de les vegueries no s'ha tirat endavant, ni el de la província única, però no és menys cert que en realitat tots som conscients –o almenys aquesta és l'opinió del Govern– que no existeix realment la possibilitat política que es pugui dur a terme el projecte de província única.

Per altra banda, mentre no es pugui també incidir i modificar la situació de les diputacions, i això juntament amb no poder fer la província única..., fa que no tingui sentit que ara ens haguem d'endinsar en una nova operació de reforma territorial com pugui ser la introducció de les vegueries. Aquesta és la raó per la qual aquest tema, concretament, no ha anat endavant.

Per la resta, simplement, la meua opinió divergeix de la de vostè: entenem que la qüestió metropolitana sí que està ben plantejada.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració del nivell d'endeutament de l'Administració de la Generalitat

La tercera pregunta és sobre la valoració del nivell d'endeutament de l'Administració de la Generalitat, presentada pel diputat senyor Aleix Vidal-Quadras, del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Vidal-Quadras i Roca

Sí, gràcies, senyor president. Hem conegut, senyor president de la Generalitat, les últimes dades, contrastades, del Banc d'Espanya sobre el nivell d'endeutament de l'Administració de la Generalitat i sobre la seva evolució. Quina valoració en fan, el president i el Govern, d'aquestes dades?

El president

Té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, escolti, si només em demana això –suposo que després m'ampliarà la pregunta–, li he de dir que preferiríem no tenir-lo, aquest endeutament. Per tant, en faig una valoració no positiva, i estem fent els possibles per disminuir-ho.

Penso, però, que la seva pregunta deu tenir una segona part, i, per tant, reservo la meua resposta per a després.

El president

Per a repreguntar, té la paraula el senyor Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. Vidal-Quadras i Roca

Gràcies, senyor president. El seu inici de preresposta és encoratjador, de tota manera, perquè vostè ja admet que això no el satisfà, cosa que estic segur que la cambra comparteix plenament.

Les dades, senyor president, efectivament, són preocupants, perquè el deute de la Generalitat ha augmentat un 32% l'any 95 respecte al 94; el grau de compliment del que estava previst ha estat d'un 36%, i des del tercer trimestre de l'any 94 no complim els criteris de convergència marcats pel Consell de Política Fiscal i Financera, i cada vegada l'allunyament dels criteris és més alt. A més a més dels quatre bilions i escaig que deuen el conjunt de les comunitats espanyoles, la Generalitat concentra un bilió, és a dir, el 25%; el 25% del deute total de les comunitats és realment un problema, i crec que això hauria de ser un motiu de reflexió seriosa, no solament per part del Govern, sinó de tota la cambra. I, a més a més, senyor president, la reacció del Govern davant d'aquest fet preocupant ha estat el que en podríem dir una «barreja d'improvisació i desordre», perquè retallar, donar cops d'estisores una mica a cegues, una mica indiscriminats, amb retalls lineals i globals poc meditats, pot tenir conseqüències pitjors que la malaltia.

Nosaltres, senyor president, estem a disposició del Govern i del conjunt de la cambra per col·laborar, entre tots, a resoldre aquest problema. Hi ha mètodes ben establerts, hi ha especialistes ben coneguts en reducció de dèficits, i les dates se'ns tiren a sobre. Nosaltres hem fet alguna aportació: el conseller de Presidència li pot donar notícia de la nostra bona disposició per intentar col·laborar a resoldre aquest problema. Jo aconsellaria vivament que això fos assumit com un problema global de la cambra i no solament del Govern.

I per acabar, senyor president, li diria que és cert el que ha dit el senyor Alavedra, que l'any 96 serà molt dur, però que, si bé pujar la paret dreta és molt dur, encara és més dur que la paret, senyor Alavedra, ens caigui a sobre.

Moltes gràcies.

El president

Per a tornar a intervenir, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Ja he dit que no em sento gens entusiasmat pel fet que tinguem aquest endeutament. De tota manera, també li he de dir que la valoració que fa gent que a mi em mereix molta confiança, com són Moody's i altres societats de *rating* i internacionals, no és tan negativa ni tan pessimista com la que vostè fa; probablement perquè analitzen aquest endeutament i aquest dèficit sobre la perspectiva que s'ha d'analitzar, és a dir, des de la perspectiva, primer, del producte interior brut, i, segon, de les responsabilitats que s'han d'atendre. I, en aquest sentit, que nosaltres tinguem prop d'un 25% de l'endeutament, tenint present que tenim més d'un 20% del PIB –primer punt– i –segon punt– tenint present que

tenim molt més de la quarta part, per dir-ho així, del que és la responsabilitat des d'un punt de vista competencial, comparada, evidentment, amb altres comunitats autònomes, fa que aquesta sigui una xifra entenedora, que a primera vista pot sorprendre però que després s'entén perfectament.

I, és clar, degut a això, aleshores passen coses, com per exemple que nosaltres, si ho comparem amb el producte interior brut, que és amb el que normalment s'ha de comparar un endeutament, estem molt millor que Navarra, per exemple, que té un 11,5% d'endeutament; millor que Andalusia, que té un 6,9; millor que Galícia, que té un 8,4 –nosaltres tenim un 6,3, el País Basc té un 5,9, València té un 6, Extremadura té un 5,8. Però, a més tenint, present que nosaltres tenim moltes més competències que la majoria d'aquestes autonomies, que fa molt més temps que les tenim i que tenim, a més, unes responsabilitats que aquestes autonomies no tenen, derivades del fet lingüístic, que, per exemple, ens obliga a fer un gran esforç en endeutament –que no neguem pas–, per exemple, en el camp de la televisió i de la ràdio.

Tot això són coses que expliquen la situació, a part que, evidentment, s'ha dut a terme una política molt ambiciosa, i a part, evidentment, que hi ha un finançament deficient, que va ser altament deficient..., el seu punt més dolent de deficiència va ser l'any 82-83; després s'ha anat arreglant de mica en mica, una mica més del 93 al 95, però segueix sent no prou bo. I ara, precisament, intentarem veure si el podem corregir d'una manera substancial: ja saben que aquest és un dels grans temes que en aquests moments tenim nosaltres –nosaltres i tots plegats– plantejats, que tenim sobre la taula.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la inquietud creada en els jutjats de Catalunya a causa de l'actuació d'un vocal del Consell General del Poder Judicial

Aquesta Presidència fa avinent que el molt honorable senyor president de la Generalitat i el portaveu del Grup Socialista han manifestat la seva voluntat de substituir la pregunta que figura amb el número 4 a la relació de preguntes distribuïda aquest matí per la pregunta sobre la inquietud creada en els jutjats de Catalunya a causa de l'actuació d'un vocal del Consell General del Poder Judicial, amb el número de tramitació 34 i que formava part de la terna de les preguntes presentades pel Grup Socialista el dimarts passat i que foren admeses a tràmit. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, guardarem per a una altra oca-

sió la pregunta que primer havia triat vostè, i vull agrair-li expressament que hagi acceptat finalment de triar aquesta; això indica un canvi de predisposició que nosaltres agraïm i que entenem que significa un canvi d'actitud en relació amb el Parlament de Catalunya.

La pregunta és molt senzilla: quina és l'opinió del president de la Generalitat, i quina és la posició del Govern de la Generalitat de Catalunya, en relació amb l'actuació del senyor Lluís Pascual Estevill en els jutjats de Barcelona i la situació que ha originat i que avui encara cueja.

El president

Per contestar, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Si la seva pregunta es limita exactament al que literalment ha dit, li he de dir que el Govern de la Generalitat té per norma no valorar, i molt menys fer-ho públicament, les actuacions del poder judicial i dels seus membres. Perquè hi ha una cosa que se'n diu la separació de poders, que hem d'observar escrupolosament, i que jo aconsello a tots els partits polítics, a tots, que aquí i fora d'aquí l'observin. Per tant, si la seva pregunta és estrictament aquesta, li dic: el Govern de la Generalitat no entra a fer aquesta valoració simplement perquè no li correspon.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Moltes gràcies. És evident que la lliçó sobre la separació de poders ens la tenim tots ben apresada, i de fa temps. Però és evident també que si la intervenció que es produeix és d'un vocal del Consell General del Poder Judicial proposat per Convergència i Unió... Ben cert que, un cop nomenat, ho és per tothom, i per tant hem de continuar participant tant de la independència i la separació de poders com de la presumpció que res no pot ser prejutjat, i menys valorant l'actuació de membres del Consell General del Poder Judicial i de la judicatura en general, però no deixa de ser cert que avui és un dia una mica especial: el Consell General del Poder Judicial està bloquejat per aquesta causa, la Junta de Jutges de Barcelona ha hagut de prendre..., no s'ha pogut reunir, no ha pogut prendre cap acord en relació amb la seva proposta de demanar que dimitís el senyor Pascual Estevill i, no fa pas massa hores, el senyor Pascual Estevill ha sigut processat.

Jo no demano massa res més que el següent: em sembla que hauria estat bé que el Govern de la Generalitat, o que Convergència i Unió, que va proposar el senyor Pascual Estevill com a vocal del Consell General del Poder Judicial, i en relació amb allò que ha passat en els jutjats de Barcelona com a motiu fonamental, i acollint la crida que ha fet sovint el president de la Generalitat en el sentit d'afavorir un canvi de clima, un clima de consens, de diàleg, de superació de l'embrutiment de la vida política, de superació dels problemes judicials,

etcètera..., de regeneració del prestigi i el crèdit del poder judicial, hauria estat bé un pronunciament per part de Convergència i Unió i un cert reconeixement que potser en aquest cas es van equivocar en la proposta.

El president

Pot contestar.

El president de la Generalitat

Obvio que, un cop nomenat, s'ha de respectar la llibertat de qualsevol membre; però és que per nomenar-lo cal votar-lo, i el van votar vostès. El van votar vostès perquè per nomenar qualsevol membre del Consell General del Poder Judicial calen tres cinquenes parts, i vostès el van votar. Per tant, un cop nomenat per vostès i per nosaltres –i em sembla que fins i tot també pel Partit Popular–, bé, doncs, aleshores la situació simplement és la que és.

Per tant, crec que el que valdria molt la pena... No entraré a parlar ara del senyor Pascual Estevill, del qual el primer contacte que hi va tenir la Generalitat va ser el cas Planasdemunt... Per cert, sigui dit de passada, en el qual..., la Generalitat no diu res, perquè no opina, però alguns consideren que el tractament que hi va haver no va ser, diguem-ne, allò que se'n diu gens de favor, no? Bé... Ara bé, dit això, el que vull dir és que espero que el Consell General del Poder Judicial, que té les seves responsabilitats, resolgui aquests problemes *ell*, perquè el Consell General vol dir l'autogovern del poder judicial. I seria molt bo –i permetin-me que digui que aquí qui va començar aquest joc de la politització de la vida judicial va ser el PSOE, concretament, d'una manera clara, quan deien allò que «Montesquieu havia mort»–, doncs, jo els vull recordar simplement que seria molt bo que ara això no es repetís, i que deixéssim que el Consell General del Poder Judicial –tots: el Partit Popular, vostès, nosaltres, tots plegats– actués, doncs, d'acord amb els seus criteris, i no amb aquesta intrusió constant de tipus polític que hi ha hagut, d'una manera molt especial per part del Partit Socialista, durant els anys passats.

I ho faran, n'estic segur, perquè jo sóc dels que estic absolutament convençut que algunes calúmnies que es diuen contra el Consell General del Poder Judicial, en el sentit que ara el que preocupa, més que no una possible prevaricació, que ja existia de fa temps, és saber qui serà el president de la Sala Segona, estic segur que això no és veritat. Però perquè sigui veritat jo els demano a vostès, que en aquest sentit tenen una mala història, per dir-ho així, que no tornin a interferir, ni vostès ni nosaltres, no tornem a interferir en les coses que són pròpiament pròpies de l'autogovern judicial. (*Remor de veus.*)

Pregunta al president de la Generalitat sobre el funcionament i els resultats del Servei Català d'Ocupació

El president

L'última pregunta al molt honorable president de la Generalitat és sobre el funcionament i els resultats del Servei Català d'Ocupació, presentada pel diputat senyor Ramon Camp, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. El senyor Camp té la paraula.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyor president, l'ocupació i l'atur efectivament són les principals preocupacions dels ciutadans de Catalunya, i és evident per tots que la resposta veritable a l'atur és la creació de nous llocs de treball i el manteniment dels existents. Això –i crec que ningú em contradirà– requereix dues coses: una política econòmica orientada a afavorir l'economia productiva i unes polítiques actives d'ocupació que facilitin, bàsicament, també dues coses: una, la formació adequada a les necessitats de qualificació dels llocs de treball i, segona, una informació del mercat de treball i d'orientació professional per als demandants d'ocupació.

A Catalunya, tot i que la taxa d'atur és sensiblement inferior a la de la resta de l'Estat, hi ha un nivell d'ocupació que feia plantejar que el Govern de la Generalitat actués en aquest sentit. Per això no és d'estranyar que, davant de la fi del monopoli de l'Inem, el novembre del 94 aquest Parlament instés el Govern a la creació del Servei Català d'Ocupació. Aquest Servei es va crear el dia 8 de maig de l'any 95 i es va posar en marxa, fonamentalment, sobre la base de centres col·laboradors de formació ocupacional del Departament de Treball, de gabinets d'orientació i de diverses oficines de la Generalitat, ajuntaments i consells comarcals.

Bé, han passat quasi deu mesos i mig des de la data d'inici d'aquest Servei, se n'ha efectuat un desplegament progressiu i gradual, i ara ja creiem que poden ser avaluats els resultats assolits per aquest Servei. I per això instem..., preguntem al president de la Generalitat quina valoració en fa, dels resultats que fins ara ha obtingut el Servei Català d'Ocupació.

Gràcies, senyor president.

El president

Per respondre la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

En faig una valoració bona, perquè els resultats són bons. Són bons, primer, perquè la gent en fa ús i, després, perquè la resposta que se'ls dona, com ara els demostraré, és eficaç. I tercer, encara, perquè té imitadors; és a dir, hi ha altres comunitats autònomes que han vingut a inspirar-se en el nostre model i que fins i tot ens han demanat, diguem-ne, tot el material informàtic que s'ha preparat per a l'aplicació d'aquest ser-

vei de col·locació.

Números: 155.000 persones s'han inscrit..., aturats, s'han inscrit, i per part de les empreses hi han hagut 24.193 demandes; és a dir, un 15% –15% comparat amb les persones inscrites. Aquest percentatge està augmentant, perquè al començament només venien a apuntar-se..., gairebé només venien a apuntar-se aturats, i en canvi no hi havien demandes de les empreses. Aleshores, aquestes 24.193 demandes de les empreses, en quin percentatge se'ls ha pogut satisfer? Doncs en un percentatge molt alt: d'un 94,8%; és a dir, se'ls ha pogut donar resposta positiva en 22.900 casos. No vol dir que tots 22.900 hagin trobat feina en aquestes empreses, però de fet, per la informació que tenim, que no pot ser exacta, perquè són unes dades que té l'Inem que no ens ha donat, però pel que sabem, poc o molt, penssem que almenys un 80% d'aquest 94,8, d'aquests 22.900, realment han trobat feina a través del Servei Català de Col·locació. Això, amb els mesos que fa que funciona, ens sembla que és un bon resultat.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Gràcies per la informació. Només..., vostè ho ha dit ara al final de la seva intervenció, que l'Inem no havia facilitat una sèrie de dades, i això em recorda resolucions d'aquest Parlament en la línia de la conveniència del traspàs de l'Inem, cosa que caldria que fos també, com sempre ha estat, una prioritat del Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

El president de la Generalitat

El traspàs de l'Inem ha estat sempre una petició, mai aconseguida del tot. Últimament estàvem negociant amb el Govern un aspecte concret de l'Inem, ja molt important, que era el de les polítiques actives d'ocupació, i teníem la sensació que era un traspàs que es podia obtenir. I, per tant, pensem que, si es podia obtenir amb el Govern anterior, suposant que les coses surtin d'una determinada manera, doncs, esperem que pugui sortir també amb el Govern futur. Però, en tot cas, això forma part del futur i, jo, vostès ja saben que no sóc un endevinaire.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Preguntes acumulades al Consell Executiu relatives a la no-presentació al Parlament d'un estudi sobre les ludopaties

Acabades les preguntes al molt honorable president de la Generalitat, passem ara a les preguntes al Consell Executiu. La primera d'elles és sobre la difusió als mitjans de comunicació de les dades d'estudi de la incidència de les ludopaties entre la població de Catalunya abans que el Parlament en tingués coneixement; per formular aquesta pregunta, té la paraula la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyor president, permeti'm..., no sé si és possible, perquè a l'ordre del dia han sortit molt distants, la pregunta 6 i la 19, però en tot cas, senyor president, com que fan referència al mateix tema, no sé si les puc acumular.

El president

Sí, pot perfectament acumular-les.

La Sra. Geli i Fàbrega

És que de fet el tema és paral·lel. Gràcies.

Senyores diputades, senyors diputats, estaran d'acord amb mi que les problemàtiques envers els trastorns de la salut mental esdevenen d'una especial i singular rellevància en les societats postindustrials. Evidentment, a tots ens preocupen les conductes agressives, els delictes sexuals, els canvis constants i molt freqüents en les addiccions i, per tant, la prevenció esdevé una necessitat molt important i alhora molt complexa.

Evidentment, no pas en la discussió de la cultura del joc, que està immersa en la societat catalana, igual que en moltes altres, però avui, precisament, el diari *La Vanguardia* fa referència que Catalunya ha gastat 600.000 milions de pessetes en joc, l'any 95. Aquest Parlament, evidentment està alerta amb les addiccions que s'esdevenen, especialment els jocs d'atzar, màquines escurabutxaques –que també el mateix rotatiu *La Vanguardia* diu que són 300.000 milions, els diners que el poble català ha destinat a aquests jocs, a aquestes màquines escurabutxaques–, i, per tant, ja el 24 d'abril de l'any 93 aquest Parlament instà el Consell Executiu a encarregar un estudi sobre la prevalença de les ludopaties en la població catalana.

Finalment, un any més tard, el 17 de maig del 94, l'Executiu –una comissió entre diversos departaments, entre Governació, Benestar Social i Sanitat– encarregà un estudi al Departament de Ciències del Comportament de la Universitat de Barcelona, i a una empresa estadística, que era l'IMB Yonkolevich. Les nostres preguntes i la nostra falta d'informació, d'alguna manera, han fet que portéssim aquestes preguntes al Ple, perquè es va acabar la quarta legislatura, hem començat la cinquena legislatura, i aquest estudi encarregat per aquest Parlament no ha arribat mai. I curiosament, en canvi, el director general de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, el senyor Francesc Xavier Civit i Fons, va fer referència a dades de l'estudi en un programa

televisiu el propassat 22 del XII del 95, en un programa que es diu *Dret a parlar*. Per tant, sorpresa de per què un estudi que encarrega aquest Parlament, o insta el Consell Executiu, per què no es va presentar, o per què es va presentar anteriorment als mitjans de comunicació, utilitzant dades –el 0,8% de la població adulta catalana, que són ludòpates, i etcètera–, i en canvi no s'ha presentat mai a aquest Parlament. Curiosament, eh? –i potser sí que ha servit l'entrada d'aquestes preguntes del nostre Grup Parlamentari–, ahir, ahir de matí, me varen fer arribar el determinat estudi. Curiosament, eh? Ho agraeixo, si ho hem pogut avançar algun temps, però no hem retirat les preguntes perquè aquest estudi, que aquí el tinc –desconec si els altres grups parlamentaris el tenen i en disposen–, porta data de maig del 95. Simplement, continuem, per tant, formulant al Consell Executiu les preguntes: per què no s'ha tingut en consideració, per què no ha arribat a aquest Parlament? Jo he fet una religiosa recerca, els últims mesos, en el centre de documentació i arxiu d'aquest Parlament, i en cap moment havia arribat, eh? Per tant, ens sembla que una cosa que el mateix Parlament..., un problema important, que és la ludopatia, s'ha de tenir cura de presentar-lo aquí en el Ple, o bé evidentment en el seu lloc, que és la Comissió de Política Social, perquè sigui analitzat.

He fet una anàlisi, com comprendran, molt ràpida, d'ahir a avui, i em sembla que hem tardat dos anys –tres anys, gairebé, perdoni'm– a rebre un estudi que em sembla més un estudi epidemiològic que un estudi seriós, però en tot cas valoro positivament que hagi arribat, almenys, a banda, evidentment, d'altres iniciatives parlamentàries posteriors. Per tant, les preguntes concretes eren: per què aquest menyspreu del Parlament, o per què aquest retard, i per què es presenta abans als mitjans de comunicació i no entra ni tan sols en el centre de documentació i arxiu i, curiosament, arriba ahir, el dia abans que jo hagués de formular en aquest Ple, doncs, aquestes preguntes.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per contestar les dues preguntes, el conseller de Benestar Social, senyor Comas.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyora diputada, són dues preguntes que no tan sols són del mateix tema, sinó que és la mateixa pregunta. El primer que s'ha de constatar és que el Departament de Benestar Social, juntament amb els altres que vostè ja ha mencionat, va complimentar la Moció que va aprovar aquest Parlament, però aquest estudi, que porta una primera data del mes de maig, no va estar disponible fins que aquest Parlament havia estat dissolt. I, per tant, en aquell moment, ens va semblar que no podia, realment, fer-se lliurament d'això al Parlament. Hi havia una creença –creença que jo personalment he sostingut, segurament per equivocació, fins fa poc– que, una vegada dissolt el Parlament, dequeien totes aques-

tes qüestions, i per tant no calia, si no es demanava especialment per part del nou Parlament, no calia realment presentar-ho. Una vegada hem vist les seves preguntes, immediatament hem..., vaig ordenar que realment això es passés a tots els grups parlamentaris: no el té només vostè, sinó que també el tenen tots els altres grups parlamentaris.

Aquesta ha estat la raó. I no l'hem presentat als mitjans de comunicació, contràriament al que vostè assenyala. Crec que haver-lo presentat tampoc hauria estat cap incorrecció, tot sigui dit de passada, però no es va presentar. Simplement, el director general, en un programa televisiu, el *Dret a parlar*, aleshores tenia aquestes dades, sabia aquestes dades, i les va utilitzar, que em sembla que està en el perfecte dret de fer-ho. Com les vaig utilitzar jo mateix davant d'aquest Parlament, en una pregunta, fa quinze dies, en unes sessions anteriors, que em va formular un diputat d'aquesta cambra, unes preguntes d'Esquerra Republicana, sobre la ludopatia i sobre les loteries de la Generalitat; també vaig utilitzar jo aquestes dades en el mateix Parlament fa unes dates. Per tant, aquesta ha estat la raó: s'ha complimentat l'aprovació de la Moció, va estar disponible a la Conselleria quan el Parlament ja era dissolt, i després ens semblava –ja suposo que potser equivocadament– que una vegada dissolt ja no s'havia de presentar, sinó que, en tot cas, estava a disposició dels diputats perquè ens el demanessin, si ho creien oportú.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada, però només per espai de trenta-cinc segons.

La Sra. Geli i Fàbrega

Bé, em fan arribar que em sembla que no és cert, o no del tot cert, en tot cas, que els grups parlamentaris hagin rebut aquest estudi, però en tot cas li demanàriem, senyor conseller, que, com a mínim, el centre de documentació i arxiu d'aquest Parlament també disposi d'aquells documents o d'aquells estudis que aquest mateix Parlament encomana al Consell Executiu. Nosaltres creiem que, evidentment, els diputats de la Comissió de Política Social, i d'altres diputats interessats en aquest tema, havien també d'haver rebut aquest estudi, perquè és el punt de partida d'una anàlisi que a partir d'ara ha de ser molt més seriosa, a fi d'intentar avançar en la prevenció i en el tema assistencial.

El president

Ha d'acabar, senyora diputada. Se li ha acabat el temps

La Sra. Geli i Fàbrega

Moltes gràcies.

El president

El senyor conseller, si vol contestar...

El conseller de Benestar Social

Sí, només dir-li que vostè diu que no el tenen altres grups parlamentaris: penso que sí; ho comprovaré ara més tard i, si no s'ha fet, doncs, es farà d'una forma immediata. En el que sí que estic d'acord és que –en això sí, que hi estic d'acord– ho hauríem hagut de presentar a Documentació del Parlament –en això sí, que hi estic d'acord–, encara que hagués estat dissolt el Parlament. I, per tant, no tinc cap inconvenient a reconèixer aquesta qüestió. Una altra cosa és que creia, i crec, però ja rectificarem, que una vegada dissolt el Parlament no s'havia de passar als grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre el tancament parcial d'algunes estacions de la línia ferroviària Barcelona - Vic - la Tor de Querol, concretament la de Manlleu i la de Torelló

És torn ara de la pregunta sobre el tancament parcial d'algunes estacions de la línia ferroviària Barcelona - Vic - la Tor de Querol, concretament les de Manlleu i de Torelló; per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Castellnou.

El Sr. Castellnou i Alberch

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè coneix segurament molt bé l'interès que tenen la gent de les comarques d'Osona, del Ripollès i la Cerdanya en relació amb aquesta via fèrria, una via fèrria que lamentablement en més d'una ocasió ha sofert, d'alguna manera, amenaces de tancament –tancament parcial, si més no– per part de Renfe.

Ara fa unes setmanes, aquesta via del tren va rebre una altra d'aquestes amenaces, i vol dir que l'interès de la gent d'aquestes comarques va convertir-se ja en preocupació, pel fet que per part de la direcció de Renfe es va comunicar, o es va fer pública, la notícia que, a partir d'una certa data, serien tancades, parcialment, les estacions de Torelló i Manlleu, justament les dues poblacions més importants de la comarca d'Osona després de Vic.

Vol dir, doncs, que aquest interès de la gent de la comarca d'Osona i la preocupació que això va motivar també va generar, finalment, una certa inquietud, perquè lamentablement, en aquesta línia, com deia abans, a vegades plou sobre mullat. Vol dir que més d'un cop hi ha hagut l'amenaça d'un tancament o d'una liquidació d'aquesta línia, que per altra banda és una línia internacional. De manera que la pregunta, senyor conseller, que jo li formulo és, justament, conèixer quina és la valoració que en fa el Govern de la Generalitat, d'aquesta decisió..., que no és del Govern de la Generalitat, òbviament, sinó que és de Renfe, però que també la gent de les comarques al·ludides és segur que tindrà interès a conèixer.

Moltes gràcies, senyor conseller; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller de Política Territorial, senyor Artur Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyor president. En aquest cas, a diferència del que succeeix en altres ocasions, la veritat és que ni Renfe ni el Ministeri d'Obres Públiques es van adreçar al Govern de Catalunya per requerir l'informe preceptiu —que, ho torno a dir, en altres ocasions, potser en casos més greus, s'ha arribat a formular. Davant d'aquesta manca d'informació per part del mateix Govern de la Generalitat, el que va fer el director general de Transports va ser adreçar-se per escrit a la Presidència de Renfe a finals del mes de febrer, demanant el manteniment d'una sessió de treball immediata, precisament per valorar els efectes que..., no el tancament total, perquè en aquest cas es tracta d'una disminució dels serveis d'atenció, de personal d'atenció a la gent, però sí els efectes negatius que això pot arribar a ocasionar, tant per a Manlleu com per a Torelló.

El president

Si el senyor diputat vol prendre la paraula, té temps per pregar.

El Sr. Castellnou i Alberch

Moltes gràcies, senyor president. Realment, la informació del conseller és, una mica, l'esperada, tenint en compte que la pregunta va ser formulada perquè els fets van passar en aquell moment, fa unes setmanes, quan hi havia un govern, el Govern central, que no estava encara en funcions, i ara ja ho està. Jo espero, doncs, que un cop un nou govern comenci a actuar i potser hi hagi, suposo, una nova direcció a Renfe, aquest tema es pugui aclarir i el director general de Transports de la Generalitat tingui la resposta a què el conseller al·ludia i puguem informar degudament els ciutadans d'aquestes comarques.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

No vol utilitzar la paraula, el senyor conseller? Té dret a fer-ho... *(Pausa.)* Molt bé.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'emplaçament definitiu del CEIP de Flaçà (Gironès)

El president

Continuem per la següent pregunta: la pregunta sobre l'emplaçament definitiu del CEIP de Flaçà, al Gironès, presentada per la diputada senyora Maria Carme Vidal i Xifre. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Vidal i Xifre

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, aquesta és una pregunta molt concreta de Mapa escolar. Ja fa temps —us parlo del juny del 92—, l'alcalde de Flaçà em va exposar la seva preocupació tant per l'estat de conservació de l'escola com per la ubicació d'aquesta. En aquells moments els preocupava..., tenien bigues amb aluminosi, tenien la pintura en mal estat... Em consta que en un conveni signat amb el Departament aquestes coses s'han resolt, s'han arreglat els sostres, s'ha arreglat la pintura, s'ha arreglat la calefacció, però queda pendent encara el tema de la ubicació del centre. Està, aquest centre, entre la via del tren i la carretera, i, per tant, tot el consistori i el poble de Flaçà estan preocupats per veure, realment, si l'oferta que hi havia en el Departament, d'un centre que tenia l'Ajuntament, està considerada. Hi va anar el cap de serveis territorials, hi va anar l'arquitecte, el mateix conseller va respondre a l'Ajuntament, el delegat del Govern també em consta que se n'ha preocupat... El que passa és que no constava en la primera versió del Mapa escolar. Llavors, la pregunta concreta que jo faig és: un cop finalitzat el període d'anàlisi de les al·legacions presentades al Mapa escolar de Catalunya, quines són les previsions del Govern respecte a la ubicació definitiva del centre d'ensenyament primari de Flaçà?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller d'Educació, senyor Pujals.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, efectivament, entre les al·legacions presentades per l'Ajuntament de Flaçà hi figura la que propugnava que fos modificada la ubicació inicialment prevista del col·legi d'educació infantil i primària d'aquest municipi, que contemplava el Mapa escolar. Aquesta al·legació ha estat informada pels Serveis Tècnics del Departament, i l'informe és positiu, s'ha informat positivament la viabilitat de la proposta municipal. Per tant, aquest informe ha estat molt determinant perquè el Departament acceptés la voluntat municipal i, per tant, el centre, el col·legi, serà traslladat, d'acord amb l'ofertament que ha efectuat l'Ajuntament, a les instal·lacions de la denominada Colònia Sant Fermí, la qual cosa ja he notificat oficialment a l'alcalde, i és probable que potser encara no hagi rebut la resposta, però en tot cas ja s'ha efectuat per escrit aquesta resposta.

Per tant, el Departament acceptarà la cessió d'aquest immoble, i acordarà realitzar-hi les obres de condicionament necessàries, que preveiem que tindran un import aproximat de 150 milions de pessetes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Si la senyora diputada vol pregar, té temps per fer-ho. Li queda un minut i trenta-dos segons.

La Sra. Vidal i Xifre

Molt breument. Agrair la resposta del conseller i, en tot cas, demanar-li una miqueta més: pot concretar en quin termini es faran aquestes obres?

El president

Moltes gràcies. Pot contestar, el senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, aquesta és una obra prevista en el grup de prioritat tercer, la qual cosa vol dir que, llevat que es pogués fer abans, si hi hagués la possibilitat d'establir un conveni, o qualsevol altra modalitat, en principi és previst que es faci l'any 1999.

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures a prendre en relació amb l'encefalopatia espongiforme del bestiar vacum

El president

Passem ara a la pregunta sobre les mesures a prendre en relació amb l'encefalopatia espongiforme del bestiar vacum, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per formular-la, el diputat Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

La pregunta va a l'honorable conseller Marimon, que ara és absent. Si faig la pregunta, o passem a la següent, i aquesta la posposem?

El president

No pot fer-se, això.

El Sr. Iglesias i Sala

No pot fer-se?

El president

Si vostè vol començar a fer la pregunta, jo li haig de marcar el temps, de tota manera, eh?

El Sr. Iglesias i Sala

Si un altre membre del Govern o del Consell Executiu la pot respondre, doncs la començaré.

Aquests últims dies els mitjans informatius, no tan sols de Catalunya, sinó de tot Europa i el món, s'han fet un ampli ressò de la problemàtica d'aquesta malaltia que al mateix molt honorable president li ha costat la seva vocalització, que és l'encefalopatia espongiforme; correntment, per entendre'ns, la malaltia de les «vaques boges».

És evident que la focalització d'aquest problema s'ha centrat especialment en el Regne Unit o la Gran Bretanya, el lloc on evidentment ha provocat una veri-

table alarma social i econòmica; social en el sector dels consumidors, econòmica en el sector dels ramaders i comerciants de carn. (*Remor de veus.*)

El president

Facin el favor de guardar silenci. Segueixi, senyor diputat.

El Sr. Iglesias i Sala

Honorable conseller, havia començat la meua intervenció en relació amb la malaltia –ara ja uso el llenguatge més planer– de les «vaques boges», i la seva focalització en el Regne Unit o la Gran Bretanya, però és evident que la seva repercussió a tot el món, a Europa, i per tant a Catalunya, té una preocupació que penso que pot ser d'interès d'aquesta cambra que l'honorable conseller ens pugui informar avui i aquí de quina és la situació a Catalunya i de quines mesures té previstes el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en relació amb aquesta problemàtica.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller d'Agricultura, senyor Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Senyor president, senyores i senyors diputats, primer una disculpa per haver estat absent, però se m'ha reclamat un moment.

Bé, des de l'any 92, la Generalitat de Catalunya té classificada aquesta malaltia, la que en diem encefalopatia espongiforme del vacum o, en la terminologia anglesa, el que es coneix amb el BSE, com a malaltia de la llista B.

Com dic, des de l'any 92 aquesta malaltia ha estat classificada, va ser considerada com una malaltia exòtica davant de la qual s'havia d'actuar de manera ràpida i contundent. D'això, no solament en tenia coneixement el Departament d'Agricultura, sinó el Departament de Sanitat.

Vostès saben que a Catalunya tot el bestiar, i molt especialment el bestiar vacum, a través d'un pla que se'n diu el pla PIRACC, es controla *ante* i *post mortem*; vull dir, hi ha un control a les granges i posteriorment hi ha un control en la classificació, o sigui en el moment que s'analitzen els canals.

Pel mateix, puc assegurar amb tota rotunditat que han estat controlats tots i cadascun dels vedells i vaques sacrificats a Catalunya i no n'hi ha hagut absolutament ni un sol cas. En el cas que s'hagués produït així, evidentment, s'hauria procedit immediatament a la seva destrucció i a posar en quarantena l'explotació en la qual hagués estat ubicada, però això no s'ha donat.

D'altra banda, jo també voldria informar els senyors diputats que aquesta malaltia bàsicament ve donada per la ingestió en la seva alimentació de farina de carn dels

animals bovins i és produïda per una malaltia que es diu *scrapic*, que normalment es dona a les ovelles, que no és perillosa per a les persones, però que en el moment que es transforma en farina, amb addició als pinsos d'altres animals, desenvolupa la malaltia del que se'n diu les «vaques boges» o, en el cas de les persones, la malaltia de Creutzfeldt-Jakob.

Aquí a Catalunya som exportadors de farina de carn, no en som importadors, i no es dona tampoc la malaltia de *scrapic*. Per això mateix, tenim l'absoluta seguretat que Catalunya està absolutament exempta de la malaltia, en aquest cas de l'encefalopatia espongiforme del vacum.

I per això mateix, el que sí pensem fer en aquests moments és una bona difusió d'aquesta situació sanitària a Catalunya, perquè creiem que això pot restablir la confiança en el consumidor i, sobretot, de cara a l'exportació.

Jo ahir citava als mitjans de comunicació que la situació de Catalunya davant d'aquestes notícies no és gens afavoridora, atès que nosaltres produïm 430.000 vedells l'any i, en canvi, en consumim en el mercat interior solament uns 260.000.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Si vol repreguntar, però sap que el senyor conseller no pot contestar-lo. (Pausa.)

— Preguntes acumulades relatives a un centre penitenciari de nova creació

Seguim amb la següent pregunta, que és sobre si el Departament de Justícia fa estudis de localització d'un nou centre penitenciari.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. Aquesta pregunta, la pregunta 10, i la pregunta següent, l'11, han estat retirades pel Grup Parlamentari d'Esquerra, ja que la seva formulació va ser produïda i contestada en comissió, i van ser unes preguntes orals.

El president

Moltes gràcies. Retirades queden, per tant.

— Pregunta sobre les obres de millora de la carretera de Bellpuig - Flix (233), en el tram el Soleràs i Bovera (Garrigues)

La següent pregunta és sobre les obres de millora de la carretera de Bellpuig (carretera 233), en el tram el Soleràs i Bovera, a les Garrigues, presentada pel diputat

senyor Benet Tugues, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president.

La carretera de l'eix Flix - Bellpuig, en el seu tram el Soleràs - Bovera, passant per la Granadella, és una carretera en molt mal estat —jo diria que és la pitjor carretera de Catalunya—, és una carretera molt estreta, amb molts revolts, amb revolts molt pronunciats, és una carretera amb el paviment absolutament fet malbé, amb molts clots. Per a quan, senyor conseller, el seu arranjament?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller de Política Territorial, el senyor Artur Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, en tot cas, crec que val la pena manifestar sobre el que és la carretera en el seu abast total entre Flix i Bellpuig dos antecedents significatius.

El primer: aquesta és una carretera en la qual s'ha actuat en aquests darrers anys; certament, no en tota la seva extensió, però en aquest eix, concretament, s'hi ha actuat. Entre l'any 87 i l'any 95 s'han fet inversions de 500 milions de pessetes en diferents trams de l'eix i, en aquest moment, entre Bellpuig i Vilanova de Bellpuig també s'hi estan fent inversions, que s'estan executant també en aquest moment, per un valor de 118 milions de pessetes. Per tant, en total, la inversió feta sobre aquesta carretera ja realitzada és de més de 600 milions de pessetes.

Segon antecedent que val la pena esmentar: els trànsits en aquesta carretera són trànsits baixos; això no vol dir que, lògicament, aquesta carretera sigui menyspreable ni tampoc vol dir que no s'hi hagi d'actuar, però sí que, com a antecedent, val la pena esmentar que els trànsits registrats en la zona del Soleràs són de 367 vehicles/dia, a la zona de la Granadella, 268 vehicles/dia i a la zona de Flix, 262 vehicles/dia.

Dit això, és cert, coincidim plenament que, com succeeix en altres carreteres, hi ha inversions encara pendents, i en aquest sentit en el tram el Soleràs - la Granadella li he de dir que l'estudi de traçat, com vostè sap perfectament, ja està fet; que en el tràmit d'informació pública es van presentar una sèrie d'al·legacions que en aquest moment es troben en fase d'estudi per poder-les dictaminar definitivament, i que aquesta actuació té un cost previst de 585 milions de pessetes, que malauradament no es podrà fer a curtíssim termini i que en el cas que hagués de quedar ajornat més enllà del que el Govern mateix preveu en aquest moment, aleshores es faria substitutivament un reforç de ferm, igual que es va fer en el seu moment entre el tram de la Granadella fins a Bovera per un valor global de 74 milions de pessetes.

El president

El senyor diputat vol repreguntar? Té la paraula.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Jo li he preguntat per un tram molt concret, el que va del Soleràs a Bovera i vostè em contesta pel que va de Bellpuig a Vilanova de Bellpuig; em diu que el trànsit és baix; oh, és clar que és baix, qualsevol s'arrisca a passar per aquell tram de carretera. Vostè, senyor conseller, per allà no hi ha passat mai i si hi passés una vegada, no hi tornaria a passar.

Però pensi una cosa, la Granadella és un centre modestíssim, però un centre de serveis. Allà hi ha un centre d'assistència primària, on han d'anar a visitar-se i a atendre's residents, per exemple, del poble del Soleràs. L'any que ve la canalla del Soleràs, per exemple, haurà d'anar a l'institut de la Granadella, i ja està bé iniciar els escolars en els esports d'aventura, però els pares, senyor conseller, estarien molt més tranquils si la carretera estigués en bon estat.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Si el senyor conseller vol contestar, té només vint-i-vuit segons.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Seran suficients, senyor president. Moltes gràcies.

Bé, ja li he dit que no era un menyspreu el fet que hi hagués poc trànsit. No és veritat que sigui per culpa de com està la carretera, perquè hi ha altres carreteres amb molta més intensitat de trànsit a Catalunya que tampoc estan del tot bé o que fins i tot estan malament i hi circula molta gent. Vostè sap perfectament que aquest no és el problema, sinó que és un problema de densitat de població. Punt primer.

Punt segon, s'hi ha actuat, fins i tot en el tram que vostè estava dient, amb un reforç de ferm, no fa gaire temps, tot just fa dos anys.

Punt tercer, ja li ho dic: si no podem fer el que volem fer, que és millorar el seu traçat, que és el que desitgem, aleshores, com a mínim, farem un reforç de ferm perquè la carretera estigui en millors condicions.

— Preguntes acumulades relatives al reg per goteig a diversos municipis de les Garrigues

El president

La següent pregunta és sobre el reg per goteig en els municipis de Bellguarda, Juncosa i els Torms, que formula el diputat senyor Tugues. Per formular la pregunta, té la paraula.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Demanaria acumular aquesta pregunta amb la número 26, que fa referència a la mateixa qüestió.

El president

Englobades...

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president.

Bé, la pregunta concreta és com està el projecte de reg de suport per goteig que es va projectar i que abastava els municipis de Bovera, la Granadella, Bellguarda, Juncosa i els Torms.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller d'Agricultura, senyor Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, està de la següent manera: el projecte inicial va ser redactat contemplant el reg de tots aquests municipis conjuntament agafant l'aigua del pantà de Riba-roja.

En el moment que es fa una anàlisi acurada d'aquest projecte veiem la seva escassa viabilitat, pel fet que l'aigua en la majoria dels municipis havia d'aixecar-se a una cota superior a la 750, amb la qual cosa el bombeig de l'aigua superava de molt, passava quasi de la cota 100 a la cota 750.

Els costos que això hauria produït en l'elevació de l'aigua eren inassumibles per un reg per goteig.

Pel mateix es va plantejar separar en dues fases aquest reg: una primera fase que era la que assumia el reg d'una part del municipi de Flix, el de Bovera i una petita part de la Granadella, amb un pressupost del voltant de 2.000 milions de pessetes, que ja està realitzada, com vostè sap, i dins d'aquesta fase se'n contemplava una segona —que era la pregunta número 26 que vostè em feia—, la de la Granadella, que ja s'està acabant de redactar el projecte i que s'adjudicarà dintre d'aquest any amb un pressupost d'uns 1.000 milions de pessetes i que està pressupostada en tres anys.

I l'altra part, es va creure oportú i es va pactar amb la comunitat expectant de regants, que l'aigua provingués de l'embassament de Rialb. La dotació pressupostària va estar aprovada el 27 de juny de 1995, té un pressupost d'uns 7.000 milions de pessetes i, quant al moment que es començarà, depèn de l'agilitat del Segarra - Garrigues. En el moment que es comenci a construir el canal principal i el pantà de l'Albagés es podrà portar a terme, perquè en el pla econòmic i financer de Regsa està contemplada la totalitat del finançament d'aquesta obra.

El projecte també està redactat, tot i que segurament caldrà actualitzar-lo, però en el moment que això es procedís es podrà procedir a la seva contractació immediatament.

El president

Gràcies, senyor conseller. Si el senyor diputat vol repreguntar, té la paraula.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Quan es va fer el projecte inicial que abastava els cinc pobles –Bovera, Granadella, Bellaguarda, Juncosa i els Torms– no es podia veure ja en aquell moment la viabilitat o no del reg de suport per goteig a tots els pobles als quals se'ls havia promès?

Vostè, senyor conseller, coneix directament aquella zona. Sap que és una zona que està en una de les comarques més deprimides de Catalunya. Sap que és una zona amb unes grans necessitats d'aigua, necessiten l'aigua per a subsistir; sense aigua no poden regar; si no reguen, no tenen assegurada la collita, i si no tenen assegurada la collita –d'olives, bàsicament–, no poden assegurar una correcta comercialització dels seus productes. Per tant, amb aquests pagesos, amb ningú, però amb aquests pagesos no s'hi pot jugar, i no es poden fer promeses d'aquella manera, que si es poden complir es compleixen i si no es poden complir no passa res, perquè si ara hem esperar l'aigua que vingui del pantà de l'Albagés, quan es construeixi Rialb, quan es construeixi el Segarra - Garrigues i quan s'acabi el pantà de l'Albagés, ens podem trobar que ni a Bellaguarda, ni a Juncosa, ni als Torms hi quedin ja pagesos, i que l'obra feta a Bovera i la projectada a la Granadella hagi servit d'excusa perquè complint-ne una part es pugui justificar un tot.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Senyor president, senyores i senyors diputats, escolti, no... Estic totalment d'acord que és necessari mantenir la població rural en aquesta zona; amb el que no estic, en absolut, d'acord és que la realització de la primera part signifiqui la no-realització de la segona. I reitero el que he dit abans: el Consell de Govern del 27 de juny de 1995 va aprovar la totalitat del Pla econòmic i financer, i està periodificat en els propers anys, cada any les aportacions que s'han de dur a terme.

Segon, quan es va fer aquest Projecte –si no ho recorde malament–, l'electricitat anava a 3 pessetes amb 40 cèntims el quilowatt. En aquest moment va pràcticament a 17 pessetes. Quan han fet un estudi –quan han fet un estudi– del cost d'elevació de l'aigua en funció de l'augment de rendiment que es produiria en les oliveres, han vist que això no era en absolut rendible, a part que l'obra era força més complicada. No necessàriament –no necessàriament– el fet que s'hagi desglossat l'obra i es faci arribar l'aigua a través del Segarra - Garrigues i de l'embassament de l'Albagés no necessàriament ha de retardar l'obra, perquè es pot fer simultàniament. No és necessari que arribi l'aigua. En el moment en què l'empresa comenci a treballar, en el moment que es comenci a treballar es pot començar a treballar en aquesta obra i aquest és el nostre compromís, però li reitero l'absoluta certesa de la realització futura d'aquesta obra i, a més, ho puc fer amb molta

tranquil·litat perquè –ja dic– el plurianual està aprovat per la Generalitat i Regsa té aprovat el seu Pla econòmic i financer per realitzar-la.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. A veure, les preguntes 14 i 15 han estat posposades pel Consell Executiu, per tant, entrarem a la pregunta 16, que és la darrera de la sessió d'avui.

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris aplicats pel Departament de Comerç, Consum i Turisme per a la contractació de l'empresa SERHS per als assistents estrangers al Saló Internacional de Turisme de Catalunya

La pregunta és sobre els criteris aplicats pel Departament de Comerç, Consum i Turisme per a la contractació de l'empresa SERHS per als assistents estrangers al Saló Internacional de Turisme de Catalunya. Per formular la pregunta té la paraula el diputat senyor Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, com que retiraria la 16 per la raó que ara ràpidament us donaria, em permetria fer la 17, si m'ho permetés.

El president

D'acord.

El Sr. Clofent i Rosique

La 16, senyor conseller, la retirem perquè recentment vostè ha respost pràcticament la mateixa pregunta per escrit a la diputada d'Iniciativa i, per tant, no crec que ens aportés res de nou en substanciar la pregunta.

Pregunta sobre el compliment de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que ordena l'informe favorable per a la instal·lació d'un centre comercial a Terrassa (Vallès Occidental)

Respecte a la 17, senyor conseller, bé, recentment, a finals del mes d'octubre de l'any passat, la Secció cinquena de la Sala contenciosa administrativa del Tribunal Superior de Catalunya dictava Sentència condemnatòria sobre la Comissió d'Equipaments Territorials en el sentit d'estimar el recurs interposat per l'empresa Continente a la delegació de la construcció d'una gran superfície comercial en el municipi de Terrassa. La pregunta és: què ha fet la Conselleria des del moment de la Sentència, per tal de donar-li compliment?

El president

Té la paraula per contestar la pregunta el conseller senyor Alegre.

El conseller de Comerç, Consum i Turisme (Sr. Lluís Alegre i Selga)

Gràcies, senyor president. Aquesta Sentència, en aquest moment, encara no és ferma, tota vegada que –com vostè diu– es va dictar el 5 de desembre..., perdó, el 27 d'octubre, i nosaltres el 5 de desembre vàrem presentar recurs, recurs de cassació; recurs que al seu moment va ser declarat inadmissible, però nosaltres immediatament vàrem interposar el recurs de queixa.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, independentment de les actuacions que des del Departament es facin, el que no deixa de ser interessant que conegui la cambra, són les raons de la Sentència, perquè aquesta Sentència ve a reproduir, en part, de forma literal, algun dels arguments que jo mateix, en nom del Grup Socialista, li donava en el moment de substanciar una interpel·lació que el nostre Grup presentava a l'entorn de l'autorització que uns mesos després d'haver denegat aquesta superfície vostès feien a una de característiques encara de molts més metres en el municipi de Sant Cugat; concretament, la coneguda com Augusta.

Senyor conseller, des de la Sentència cap aquí vostès hauran fet passos encaminats a intentar tombar la Sentència, però el que sí que és cert és que han fet més coses. D'aleshores cap aquí vostès..., i no sé si té molt a veure amb la Sentència o no, però han fet una moratòria i han encarregat un pla territorial comercial que, en definitiva, és el que la Sentència els ve a dir. La Sentència diu que, malgrat que el Govern disposa de capacitat d'interpretar i, per tant, una certa capacitat de maniobra en la decisió, el que no pot fer aquesta capacitat de maniobra és convertir-se en arbitrària com en algun moment determinat la Sentència, literalment, diu.

Per tant, senyor conseller, el sector comercial de Catalunya, preocupat perquè, malgrat que vostès diuen que estan ordenant el tema de les grans superfícies comercials, la Sentència també ens diu en un moment determinat que de les seixanta i escaig, gairebé setanta, que han demanat els darrers anys en aquesta zona d'aquestes comarques, només n'han denegat quatre, i no per raons similars o iguals a la que van denegar la de Terrassa, per una suposada concentració a la zona, el que no es pot fer, senyor conseller, és, des del seu Departament, en qüestió de sis mesos, canviar els criteris de forma tan radical com van fer en la denegació d'aquesta gran...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Comerç, Consum i Turisme

Gràcies, senyor president. Bé, tot això em sembla recordar –i consta en els diaris de sessions– que ja va ser motiu d'una interpel·lació, i per tant, ara el que fem és reciclar pel tràmit de preguntes una interpel·lació ja substanciada i debatuda.

En relació amb aquesta qüestió, nosaltres..., aquesta Sentència no és ferma; aquesta Sentència, naturalment –com totes– mereix el nostre respecte i, per tant, el nostre acatament. I anant a la pregunta, al que vostè demanava en aquesta pregunta, en el moment que sigui ferma, l'acatament corresponent, i aleshores l'informe, que era negatiu, es converteix en positiu i a partir d'aquest moment és el senyor alcalde de Terrassa el que tindrà, diríem, la responsabilitat de concedir, en el cas que ho estimi pertinent, la corresponent llicència.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyor diputat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de concertació agrària

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, del grup d'interpel·lacions. La primera interpel·lació és la que es formula al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política de concertació agrària, presentada pel diputat senyor Ramon Vilalta, del Grup Socialista. Per exposar la interpel·lació, té la paraula el diputat senyor Vilalta per un espai de deu minuts.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorable senyor conseller, vull començar aquesta interpel·lació sobre temes agraris condemnant rotundament i sense matisacions els fets d'aquesta nit passada a Reus, que han significat la destrucció d'una part important de les instal·lacions d'una empresa agroalimentària del nostre país. Per més gran que sigui el descontentament i la frustració en qualsevol sector, en aquest, en qualsevol sector agrari, res justifica la realització d'un atemptat d'aquestes característiques i, per tant, en nom del Grup Socialista –com suposo que en nom de tota la cambra– vull expressar una condemna rotunda i sense matisacions.

El motiu de la interpel·lació que els presento sobre concertació agrària rau en la insatisfacció que ens va produir la resposta del molt honorable senyor president de la Generalitat a una pregunta que, sobre aquest mateix tema, li va plantejar el president del nostre Grup, el senyor Joaquim Nadal, en el darrer Ple. La motivació profunda d'aquella pregunta i, per tant, d'aquesta interpel·lació es deu a la preocupació que ens provoca el desacord i la manca d'entesa i d'unes relacions flui-

des entre el Departament d'Agricultura i les organitzacions professionals agràries en un procés que, en lloc de millorar es va deteriorant des del dia mateix de les eleccions a cambres agràries, el novembre del 94.

De fet, des de fa mesos, s'està produint un enrariment en el necessari diàleg entre l'Administració i les organitzacions agràries; diàleg que nosaltres considerem que cal restablir i potenciar per a crear condicions per a la negociació, per a la concertació i evitar, en definitiva, el conflicte i la crispació.

El senyor president de la Generalitat en la seva resposta ens venia a dir que de què ens queixàvem els socialistes, i les mateixes organitzacions agràries si, en definitiva, Catalunya era l'única comunitat de l'Estat espanyol en la qual s'havien realitzat eleccions sindicals agràries. I és cert, però la qüestió no és aquesta sinó saber exactament per què vam convocar les eleccions i quin sentit ha de tenir el resultat que van produir.

L'objectiu, des del nostre punt de vista, era naturalment saber qui representava la pagesia catalana; si ens atemem a la Llei de cambres, tot i que hi ha alguna organització agrària que qüestiona, fins i tot, la constitucionalitat d'alguns aspectes de la Llei de cambres, sobretot en el referent a l'elaboració dels censos agraris, queda clar en l'exposició de motius i en el mateix article que significa representativitat en el món agrari i què significa ser més representatiu en el sector agrari, i per tant, a nosaltres ens sembla que identificar els interlocutors per a la negociació i, en definitiva, per a la concertació, es va fer amb la celebració mateixa de les eleccions sindicals agràries, que van donar un resultat rotund: un sindicat, la Unió de Pagesos, va obtenir un 70% de la representativitat, i les altres dues forces contendents, Ramaders i Pagesos i Institut Català de Sant Isidre - Asaja, un 15% cadascuna, i, per tant, les tres han de ser considerades, d'acord amb la Llei de cambres, organitzacions més representatives de la pagesia de Catalunya.

Per tant, ja tenim els interlocutors; interlocutors per a concertar. Concertar què i fins on? Concertar, naturalment, la política agrària que cal realitzar aquí a Catalunya, en un procés que ens condueixi a acabar el procés de reconversió agrària, que des de fa anys s'està executant en alguns aspectes d'una forma, doncs, realment dura i complicada. I fins on hem de concertar? Jo puc entendre el desconcert de l'Administració davant dels resultats en les eleccions sindicals a cambres agràries. Evidentment, trobar-te al davant un interlocutor que aplega el 70% de la representativitat agrària significa situar l'Administració davant d'un interlocutor que aporta molta representativitat i que, per tant, a l'Administració se li fa relativament difícil assentar-se a aquesta taula a negociar, perquè fins a cert punt podria pensar-se que davant d'un interlocutor que té el 70% de representativitat, l'Administració queda presonera dels plantejaments d'aquesta organització i de les altres organitzacions agràries, sobretot si van d'acord.

A partir del dia mateix de les eleccions a cambres agràries, en el novembre del 94, es produeix un enterboliment, en aquest procés de diàleg, de fluïdesa de relacions entre aquells que acaben d'obtenir la representació

del sector i l'Administració. Enrariment de relacions que porta a un creuament de cartes, a determinades plantades a la visita del conseller en successives fires arreu de Catalunya i a una retirada de l'organització més representativa, de la Unió de Pagesos, que ha obtingut precisament un 70%, de les diverses taules i dels diversos àmbits en els quals hauria de produir-se, efectivament, la concertació.

Aquesta situació és una situació que hauríem de corregir, que hauríem de rectificar i a la qual hauríem de trobar una sortida, simplement perquè permeti —ho repetixo, com deia abans— establir els mecanismes de diàleg necessaris i suficients com perquè la reconversió que es continua produint en el món agrari català arribi a bon port sense més traumes que els estrictament necessaris.

I quins són els àmbits creats actualment que haurien de permetre aquesta trobada entre el sector i l'Administració? Doncs, en primer lloc, la taula de concertació, en la qual existeix certament en aquest moment un contenciós entre les organitzacions agràries que van concórrer a les eleccions i la Federació de Cooperatives, respecte si a la taula de concertació hi hem de ser els sindicats agraris i a més les cooperatives o cal establir taules diferents perquè uns han concorregut en un procés electoral i, per tant, representen els productors pagesos, i els altres són la Federació de Cooperatives, que no ha concorregut, lògicament, a un procés de demanda de representació específica per part del sector agrari. Per tant, en primer lloc, la taula de concertació, amb aquest contenciós que s'hi produeix i que no acaba d'estar resolt.

En segon lloc, les taules sectorials, creades al seu moment per un decret de la Generalitat en el qual es preveu la presència en aquestes taules sectorials dels productors i dels comercialitzadors. El contenciós estaria a saber si, de productors, en són només aquells que representen les organitzacions sindicals agràries o també les cooperatives, com apuntava abans. Però, en qualsevol cas, es produeix, per tant, una discussió respecte a quins són els interlocutors que han de seure en aquestes taules sectorials que afecten els diversos sectors de producció.

En tercer lloc, la taula de foment i modernització agrària, i, d'una manera col·lateral a totes aquestes, diverses entitats i organismes institucionals, com el Laboratori Interprofessional de la Llet, on no hi ha discussió perquè des del primer moment jo crec que el plantejament es va fer d'una forma correcta i, per tant, tothom creu que allí hi ha qui hi ha de ser, i per tant no hi ha conflicte al voltant d'aquesta qüestió, o el Laboratori de Sanitat Ramadera de Lleida, o la comissió que informa els plans de reestructuració del cooperativisme agrari, o la Comissió de Seguiment dels fons 5.b, etcètera.

Bé, el cert és que les organitzacions agràries es van adreçar al conseller d'Agricultura en una comunicació de 18 de juliol del 95, en la qual li comunicaven una sèrie d'acords, sobre com creien elles que haurien de contemplar-se aquests criteris de representativitat per a activar una altra vegada totes aquestes plataformes de trobada, signat aquest acord per la Unió de Pagesos, per

IACSI-Asaja, o sigui, per l'Institut Català de Sant Isidre - Asaja i per Ramaders i Pagesos. Aquesta comunicació no ha tingut la satisfacció que esperaven i que calia. I, més darrerament encara, una comunicació de la Unió de Pagesos, amb data 11 de març del 96, al conseller, plantejant-li una sèrie de punts en els quals caldria avançar en aquest procés d'entesa, i una resposta, que tenim aquí, que tinc jo aquí, de 18 de març, del mateix conseller a la Unió de Pagesos, en la qual en alguns temes es manifesta disposat a avançar; en altres, en canvi, no tant; però que la Unió de Pagesos ens ha fet saber a nosaltres, i suposo que també a les altres forces polítiques i grups parlamentaris, que no donen per bona la resposta del conseller i que, per tant, la situació de conflicte es manté oberta.

I aquesta, senyor president, senyores i senyors diputats, és la motivació que ens ha portat a aquesta interpellació avui aquí: una exposició dels fets tal com els veiem nosaltres, amb el desig d'interpretar el conjunt de les forces polítiques d'aquesta cambra, i jo crec que aquesta preocupació és comuna a tots, amb la voluntat també de conduir una moció en el proper Ple, que pugui ser assumida per tots els grups parlamentaris, i amb el desig, lògicament, d'avançar, de tal manera que aquesta situació de bloqueig quedi resolta i es pugui avançar en la línia de la negociació i de la concertació, que és, en definitiva, del que es tracta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Agricultura, senyor Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Vilalta, intentaré contestar-li més o menys metodològicament, seguint el seu ordre d'intervenció. Quan vostè menciona, en l'inici de la seva intervenció, que hi ha manca de relacions fluides o que hi ha enrariment en el diàleg amb les organitzacions professionals, jo li haig de dir que això no és cert; en tot cas, s'ha produït molt darrerament un endarreriment —que reconec— amb Unió de Pagesos, però aquestes relacions sempre han estat m'atreviria a dir que força fluides. Una altra cosa és que aquestes relacions hagin conduït al resultat que un determinat sindicat esperava obtenir, però li haig de dir que jo, en aquest darrer any, doncs, he tingut, no voldria ara quantificar-les, però m'atreviria a dir que més de cinquanta reunions amb Unió de Pagesos, sense cap mena de problema —amb Unió de Pagesos i amb els altres sindicats.

Quan diu que l'Administració va tenir un desconcert amb el resultat, li haig de dir francament que no, i si vostè vol preguntar —no és que em precï d'endeví—, si vostè vol preguntar-ho al senyor Pep Riera, jo mateix havia avançat el resultat de les eleccions, ell li ho pot confirmar. Per tant, no ens va desconcertar, i no solament això, sinó que vam assumir el resultat com a resultat de la voluntat del poble pagès de Catalunya i que, pel mateix, calia actuar en conseqüència.

Ara, jo li haig de dir una cosa: segurament hi ha hagut un enrariment en aquestes relacions perquè els sindicats esperaven un canvi molt radical, i aquest canvi jo reconec que no es va produir. Jo vull recordar una cosa: en aquest moment estem parlant de la taula de concertació; aquesta taula de concertació vull recordar que va ser creada per un decret signat per mi, amb anterioritat a les eleccions sindicals, amb un acord entre els sindicats i la Federació de Cooperatives, de tal manera que ambdós en formaven part, fins al moment de les eleccions, i dient que després de les eleccions reestructuràrem aquesta taula en funció dels resultats electorals. Pel mateix, el que no es pot negar és la voluntat del Departament. També haig de dir que amb anterioritat hi havia una taula, que se'n deia de Seguiment de les Actuacions de l'Adhesió a la Comunitat Econòmica Europea, que feia les funcions de taula de concertació. Pel mateix, no és que jo trobés un nou estil, però sí que, de totes maneres, el reconeixement formal i el paper que jugava la taula de concertació va ser fixat en l'actual legislatura.

També li haig de dir que, com a conseller, jo, des del primer moment, vaig elegir un model que entenia representatiu del món agrari, i en cap cas jo vaig utilitzar les extintes cambres agràries com a model d'interlocució, o sigui, el model que vam dissenyar al Departament de relació amb els sindicats corresponia absolutament al mateix que correspondria després de les eleccions, sense aplicar un tant per cent que no sabíem pel resultat que es donaria, sí que vam aplicar un model, doncs, de corresponsabilitat o de gestió, o de presa de decisions, amb els sindicats.

Què ha passat? Miri, segurament hi tenim una part de responsabilitat i jo no vull pas treure-me-la. La meua sorpresa va ser quan al cap d'un mes de les eleccions sindicals jo vaig veure dures acusacions contra el Govern de la Generalitat, quan en els tres anys anteriors la relació amb les organitzacions professionals, amb totes, havia estat absolutament cordial. A pesar d'això, m'atreveixo a dir que no va influir en el nostre ànim, i el que sí que vam demanar, veient divergències entre les mateixes organitzacions i la Federació de Cooperatives, és que arribessin a un acord. Com vostè diu, ells, l'estiu passat, ens presenten una proposta, una proposta que ve explicitada però que, a la vegada, ve explicitada per molts articles i molts documents des de, doncs, un nou marc de relacions institucionals d'Unió de Pagesos, que diu que «les funcions de representació, reivindicació i negociació en nom i defensa dels interessos econòmics, socials i professionals dels pagesos corresponen als sindicats agraris legalment constituïts», i diuen que «la Federació de Cooperatives ha desenvolupat la seva tasca de representació dels interessos de les cooperatives d'acord amb les funcions que els són pròpies, a través d'un marc propi de relacions amb el DARP». Bé, aquestes són les declaracions del senyor Casajoana; hi ha unes altres declaracions, per exemple, del mateix Pep Riera, que explica que «la representativitat del sector agrari correspon a les tres organitzacions agràries que tenim el suport dels pagesos que ens van votar», i exclou la Federació de Cooperatives; o, molt més explícit, el senyor Josep Maria Besora, que és la persona que ostenta la representació davant les ins-

titucions per part d'Unió de Pagesos, que diu el mateix, que correspon solament als sindicats la representació, i diu: «és absolutament necessari crear un nou òrgan de relació entre la Federació de Cooperatives i el DARP, perquè les cooperatives puguin vehicular els seus problemes directament i acabar amb el confusionisme derivat de la participació de la Federació de Cooperatives en la taula de concertació.»

Bé, jo espero que només aquestes tres breus lectures indiquin als diputats que la conflictivitat no s'ha donat tant en el marc del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sinó en el mateix marc de relació entre els respectius sindicats –entre els respectius sindicats– i la Federació de Cooperatives. En el primer moment es planteja una línia dura d'exclusió de la Federació de Cooperatives de la taula de concertació, cosa que aquesta no admet, donat que creu que té un dret pel fet que va ser reconeguda interlocutor d'aquesta taula, amb el vistiplau dels sindicats amb anterioritat. Posteriorment es reconsidera aquesta postura cap a la de dir: «Miri, que hi siguin presents, però no representen la productivitat» –això, aquest debat, es produeix aquesta tardor–, i, amb tota sinceritat, jo no aconsegueixo que aquestes organitzacions es posin d'acord; però jo els haig de dir una cosa: no és per manca de voluntat del conseller, sinó perquè, doncs, la Federació de Cooperatives, amb tota lògica, també demana ser representació dels productors.

Quan arriba una situació que s'esdevé tensa en aquest sentit, jo prenc una decisió, que és la de crear dos taules de concertació, que crec que és una solució idònia; primer, perquè respecta el marc sindical dels sindicats, tenint una taula de concertació pròpia, i, a la vegada, creant una taula de concertació agrària de cooperativisme, amb la qual cosa garanteixo que les cooperatives, a través de la seva llei de fundació, poden exercir tots els seus drets. La meva sorpresa en aquest moment és que Unió de Pagesos també denuncia aquesta proposta que ha estat formulada en nombroses ocasions.

Amb tota sinceritat, jo sí que li haig de dir una cosa: jo no tinc desconcert pel resultat electoral; al contrari, jo m'alegro molt que es produeixin les eleccions. Vaig propiciar-ho amb absoluta fermesa, i –vostès ho saben– vaig ser qüestionat per diferents organitzacions professionals quant al sistema, el cens, etcètera. Van votar el 60% dels pagesos, pel mateix jo em sento recomfortat quant a l'eficàcia de l'elaboració del cens, donat que si va votar el 60% devia ser un cens que no estava pas tan malament, i crec que després de les eleccions van quedar esborrats alguns dels fantasmes que hi havia en el passat. Ja dic, no em sento desconcertat per aquest resultat. Sí que em sento desconcertat per algunes actituds.

Vostè abans mateix ha mencionat les taules sectorials; vostè sap que Unió de Pagesos reivindiquen també ser ells sols els representants a les taules sectorials. Aquesta és una postura que sí que troben una reticència per part nostra, i li posaré un exemple que abans li posava en privat: ahir ens vam reunir per avaluar l'efecte que tenia la BSE, o sigui, la malaltia de les vaques boges, amb la taula de concertació agrària; en aquesta taula –si tinc el paper...–, en aquesta taula, doncs, a part dels

sindicats –Unió de Pagesos no hi va assistir però va enviar un comunicat dient la seva opinió–, hi havia des de la Federació Catalana d'Indústries Càrnies, l'Associació de Fabricants d'Aliments Compostos, hi havia Gremsa-Anafric, però hi havia, doncs, per exemple, Asovac. És clar, si en les taules sectorials es defensa que no hi han d'assistir les altres associacions professional de productors, entrarem veritablement en un dibuix no funcional. I aquí rau una mica el problema, no tant en un problema de voler portar la contra a Unió de Pagesos, que no hi és en absolut, i em sembla que la meva actuació com a conseller –i puc citar exemples davant d'aquesta cambra–..., jo he portat tres lleis aquí: la Llei de cambres agràries, la Llei d'accés al medi natural, i una llei força complicada, que era la Llei de vivisecció dels animals, i totes tres han estat consensuades. Em sembla que el meu esperit de diàleg ha quedat provat al llarg del temps. Seria absurd que, amb una organització professional que és tan majoritària a Catalunya, jo mantingués una situació entossudida de negar-los els seus drets i crear-me problemes. Vostès comprendran que és absurd i que no correspon, en absolut, ni al meu sistema de treball ni a la meva voluntat política.

Pel mateix, jo, l'altre dia, en una compareixença a la Comissió d'Agricultura, suggeria que ens reuníssim els portaveus responsables de cada partit polític en el tema agrari i que estudiéssim la situació per arribar a un acord, perquè crec que seria en aquest moment, potser, el més lògic. Jo segueixo mantenint aquesta postura.

Quant a alguns temes que vostè ha mencionat, primer, des del resultat de les eleccions jo puc mantenir que he complert escrupolosament la legislació; dos, les retribucions econòmiques han estat assignades als sindicats en funció de la seva representativitat, i en els llocs on estava prevista la participació, doncs, aquesta ha estat coberta. Segurament, en alguns casos, doncs..., jo recordo una petició d'Unió de Pagesos reclamant que s'adeqüessin les juntes territorials de caça, i jo li he de dir que ja fa un temps que les vam corregir, algunes s'han anat corregint amb el temps, però que la voluntat és que cobreixin tot l'espai.

Quan vostè citava el Laboratori Interprofessional de la Llet..., evidentment que estan satisfetes les organitzacions per la seva presència. Aquest Laboratori és un laboratori de referència de tot Catalunya i dona servei a tots els ramaders de Catalunya.

Una situació de conflicte és el Centre de Sanejament Porcí de Lleida. Aquest Centre he de recordar que, tot i que hi ha una participació en la seva junta de funcionaris, del nostre Departament, i que s'ha deixat un espai, és una entitat de caràcter privat totalment finançada per ells i que únicament dona serveis als seus associats; no dona serveis ni és representativa per part de l'Administració davant el conjunt de ramaders...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Tindrà torn de rèplica una vegada hagi replicat el diputat intervinent.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per a torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor conseller, vostè al·ludia a les declaracions dels màxims responsables de la Unió de Pagesos, i jo també ho faré. El senyor Josep Maria Besora, responsable de relacions institucionals de la Unió de Pagesos, publicava en els mitjans de comunicació un article l'altre dia que començava de la següent manera: «Després de setze mesos d'haver-se produït les primeres eleccions sindicals a cambres agràries, la Unió de Pagesos continua esperant que es reconguin de fet els resultats electorals per part del conseller senyor Marimon.» I en un paràgraf posterior, després d'explicar com anaven de malament les coses, deia: «Davant d'aquest desgavell, la Unió de Pagesos va acordar el passat mes de febrer deixar de participar en tots els òrgans del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca on tenim representació com a taula de concertació o les taules sectorials. Aquesta decisió està motivada per la inutilitat dels nostres esforços a participar en uns òrgans on no som degudament escoltats.» I això és el que diu una organització que acaba d'obtenir un 70% de la representació.

Jo, per tant, senyor conseller, li crido l'atenció en la línia que ho feia abans: hem de desbloquejar aquesta situació, que ens condueix a un diàleg de sords, en què la negociació no és possible, i, si ens descuidem, el diàleg, tampoc, i comencen a plantejar-se per un altre flanc articles, també, del secretari general de l'Institut Agrari Català de Sant Isidre, el senyor Ferran de Müller, que fins i tot qüestiona, ara ja, la Llei que va permetre l'elecció de cambres agràries, i assenyalava una insatisfacció tan gran davant de la llei que «encara que estigui beneïda parlamentàriament» —diu—, «amaga un engany, i, si no hi posen remei els nostres legisladors, haurà de ser el Tribunal Constitucional qui en justícia ho esmeni».

És a dir, una de les organitzacions que ha tingut un 15% de representació qüestiona el mateix marc legal que va permetre l'elecció, i una altra que ha obtingut un 70% qüestiona la capacitat o la voluntat de diàleg de l'Administració i, per tant, consuma una retirada dels organismes, de les plataformes, que ha de permetre la trobada i el diàleg i el concert entre la societat civil, entre el sector agrari i l'Administració. I, per tant, per una via o per una altra, tenim aquí damunt de la taula un 85% del món agrari català que qüestiona, d'una o altra manera, uns, el mateix fonament legal que hi ha conduït, i, els altres, la utilitat del procés electoral per a concertar les polítiques agràries de Catalunya.

I, per tant, més que una acusació o un retret puntual —que no volem fer-lo—, el senyor Joaquim Nadal plantejava l'altre dia al president de la Generalitat la nostra preocupació per aquesta situació de bloqueig. És el que jo avui faig aquí, en aquesta interpel·lació; aquest era

l'objectiu. Miri, no són posicions del Grup Socialista, no són posicions dels grups de l'oposició: és la societat civil, que vostès tantíssimes vegades han invocat com a veritable protagonista de la vida política i social del país, la que ens diu que cal desbordar el marc, perquè el marc que hem creat, que va crear aquest Parlament, per consens de totes les forces polítiques, no serveix, diuen uns —i, per tant, caldrà qüestionar-lo davant del Tribunal Constitucional—, i no serveix perquè no es tenen en compte els resultats, diuen uns altres, els que van guanyar àmpliament aquestes eleccions.

Per tant i en conseqüència, nosaltres ens quedem amb la seva afirmació, ara, quan ens deia, quan ens reafirmava la seva voluntat de fer camí en aquesta línia. Com a Grup Socialista, ens oferim per a participar en totes les iniciatives que vostè consideri convenients tendents a desbloquejar aquesta situació, i li urgim a fer-ho, perquè quan les vies de negociació i de diàleg queden tapades és quan augmenta la desesperació, i per tant la frustració, i, per tant, es dona peu perquè individus prou desesperats facin accions com la que lamentàvem en el començament de la meua intervenció; com aquesta que s'ha produït avui o, en menor mesura, com les que s'han vingut produint aquests dies passats. Jo crec que, en definitiva, estem prestant un mal servei, en la mesura que no desbloquegem aquests processos, aquests mecanismes i, per tant, no obrim vies perquè es puguin asseure a la taula l'Administració, en aquest cas representada per vostès, senyor conseller, i les organitzacions agràries legitimades per unes eleccions que amb el consens de totes les forces polítiques d'aquest Parlament es van convocar en el seu moment.

Per tant, nosaltres ja li acceptem des d'ara —no sé si oferirà més propostes i més mesures—..., li oferim des d'ara la voluntat de participar en tots els fòrums que vostè decideixi obrir i crear, i el que fem és urgir-li que realment ho faci, perquè no s'hagi de plantejar d'aquí a unes setmanes, doncs, una nova iniciativa legislativa en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies. Per a torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Senyor president, senyores i senyors diputats... Bé, he de dir-li que quan ha dit que «individus prou desesperats...», no crec que vingui motivat per la representació que es pugui tenir de tres, de cinc o de set persones en una determinada taula. En tot cas, jo també condemno aquest fet, i no crec que pugui ser justificat, ni crec que pugui ser, doncs —per dir-ho d'alguna manera—, adjudicat a una discussió que hi pugui haver en el tema de representació sindical.

Ara, vostè mateix, en la seva contesta, m'ha donat més del que jo li deia abans. Aquest mateix dilluns, la Federació..., a proposta de la Federació de Cooperatives, es reuneixen amb els tres sindicats per trobar un acord. Això demostra als senyors diputats, amb tota sinceritat,

que no és manca de voluntat del Govern ni del conseller Marimon; el que passa és que en aquest nou marc –en aquest nou marc– es crea una discrepància prou importat i que jo he intentat evitar que es portés al carrer, perquè potser el meu error ha estat no comunicar abans a mitjans de comunicació i als senyors diputats aquests discrepàncies; he anat assumint aquesta responsabilitat més per prudència que per manca de voluntat, amb tota sinceritat. Si el dibuix que es creu a Catalunya és que únicament els sindicats siguin representants del sector productor, al conseller i a la Conselleria no els representa cap mena de problema; en tot cas pot representar un problema addicional, que després d'una reunió n'haguem de tenir una altra, perquè veritablement, doncs, si parlem de gallines, estem parlant d'una determinada associació; si parlem de boví, n'estem parlant d'una altra, etcètera. Pel mateix, jo crec que hem d'obrar tots amb sentit comú, i per això he brindat aquesta oportunitat, i a més em sembla que està fixat dia –si no ho recordo malament, el dia 9 d'abril– per a tenir aquesta reunió, perquè els senyors diputats vegin la representació que en aquest moment tenen els sindicats i vegin com funciona tot, i llavors jutgin. Perquè es pot dir que no existeix aquesta representativitat, però, escolti, jo els puc assegurar amb tota certesa que s'ha complert escrupolosament la Llei.

No em donaria temps –no em donaria temps– a explicar tots els temes que han estat consensuats amb els sindicats, però potser sí dir en els llocs on estan presents. Evidentment, des de totes les taules, que n'hi ha quinze –la de la fruita, la de la vinya, la flor i planta ornamental, la de l'oli, els fruits secs, els cítrics, el porc, boví de carn, de la llet, oví i cabrum, conill, mel i productes apícoles, forestal, tòfona, ecològica..., a més a més, herbacis, farratges, arròs i horta–, s'han fet un seguit d'acords, jo m'atreveria a dir, força importants –no els citaré–, i, per altra banda, doncs, estan des del Laboratori Interprofessional de la Llet –com vostè ha dit–, evidentment a les cambres agràries que els pertoca per llei, a la comissió tècnica del Pla de reestructuració de cooperatives...

Jo també li he de dir una cosa: tot i que els sindicats van firmar aquest acord, jo també li he de dir que, en el moment que adequem la representativitat a la taula de concertació de cooperatives, hi ha hagut un sindicat que s'ha mostrat descontent i no hi ha assistit. Segurament no és tan important perquè no té tants vots, però a mi, com a conseller, sí que em sap molt greu que un sindicat, encara que sigui minoritari, també cregui que s'ha agreujat la seva situació i que deixi d'assistir a una taula tan important com és aquesta.

A la vegada estan a la Comissió liquidadora del patrimoni de les extintes cambres agràries locals, a les juntes arbitralis d'arrendaments rústics, als òrgans rectors dels espais naturals de protecció oficial, al Consell de Caça de Catalunya, als consells territorials, al Centre de la Propietat Forestal, a la Comissió de seguiment del contracte tipus de compra - venda de fusta cremada, al Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Transferència Agroalimentàries, al Patronat de l'estació experimental de Mas Badia, a Prodeca –la Promotora d'Exportacions Catalanes–, al ens per al cessament agrari, etcètera.

Vull dir, amb tota sinceritat –amb tota sinceritat–, senyors diputats, que jo mai he negat ni he discutit la representativitat dels sindicats; una altra cosa és que hi hagi una discussió, que no neix en el si de la Conselleria, sinó que neix en el mateix sector –per dir-ho d'alguna manera–, en què es demana una exclusivitat davant d'alguns temes que altres sectors no accepten. I probablement, i potser..., no sé si ha estat un error –jo crec que no–: el conseller el que ha pretès és intentar arbitrar solucions que poguessin satisfer les diferents parts, i amb tota sinceritat els he de dir que no ho he aconseguit; però no per manca de voluntat ni per manca de diàleg. Vostès mateixos veuen les diferents postures que aquestes persones tenen.

Pel mateix, jo em reitero en la mateixa voluntat: a mi m'agradaria que el senyors diputats portaveus d'Agricultura de tots els partits polítics, aquest dia 9, assistissin a aquesta reunió de treball, que veiessin exactament com estan estructurats tots els temes de representativitat, tots els altres aspectes que tenen referència en aquest tema, com és el tema, doncs, com els he dit abans, de remuneracions econòmiques als sindicats, etcètera, i a partir d'aquí m'agradaria molt que fóssim capaços d'elaborar una proposta consensuada, que jo sé que no satisfarà a tothom, però que, si la poguéssim consensuar entre tots els grups polítics, com a mínim, podríem dir amb tota certesa que és la millor per a la representativitat del sector agrari català.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Modificació de l'ordre del dia

El punt setè de l'ordre del dia i el punt vuitè de l'ordre del dia, que són dues interpel·lacions, per acord entre el diputat interpel·lant i el conseller interpel·lat en una i altra interpel·lació, han demanat que fossin posposats per a la propera sessió del Ple, i, per tant, queden posposades per a la propera sessió del Ple.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre policia

Entrem, doncs, en el novè punt de l'ordre del dia: la interpel·lació al Consell Executiu sobre policia, presentada pel diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per a exposar la interpel·lació, té la paraula, per espai de deu minuts, el senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que fa un cert respecte de pujar a aquest tribuna a fer ús de la paraula després d'alguna resposta molt honorable que hem sentit aquesta tarda, no fos cas que, segons què diguem, al conseller de

Governació li passi pel cap de renyar-nos per si no hem fet prou bondat, o de donar-nos algun consell en matèria d'autodefensa o mesures de protecció personal. En tot cas, en Joaquim Ros i Lasales ja deia allò que «gat escaldat, amb aigua tèbia en té prou».

El senyor conseller de Governació sap que al llarg de les distintes legislatures el nostre Grup Parlamentari ha demostrat un interès especial per aquells aspectes que configuren o haurien de configurar l'autogovern de Catalunya, i de manera particular allò que es refereix a tot el món de la seguretat pública.

És per aquest motiu que avui presentem una nova interpel·lació sobre l'estat dels distints cossos policíacs presents avui a Catalunya, un estat que nosaltres considerem —com hem considerat sempre— que és excessiu, hi ha massa cossos policíacs a Catalunya, ho hem dit en distintes ocasions: és aquest un model poc racional, que amb el pas dels anys, però, sembla que es va racionalitzant, que va entrant en vies de racionalització.

Això no obstant, aquesta racionalització també hem deixat clar en moltes ocasions que s'ha fet d'una manera com sobtada, aquests darrers temps, que el Govern ha demostrat un interès gairebé inusitat pel tema de la seguretat pública un cop ja tenia ben arreglats els que eren els mitjans de comunicació —és a dir, fonamentalment TV3—, i ara sembla que comencen a anar pels temes fonamentals, un cop han aclarit l'aspecte de la imatge, que ja se sap que en les societats modernes és un tema fonamental.

Fa aquests dies un any i uns quants mesos que en una comarca com Osona es va produir el desplegament dels Mossos d'Esquadra. Crec que és bo que parlem, d'alguna manera —l'1 de desembre del 94, senyor conseller, per més detalls—, crec que és bo que d'alguna manera reflexionem una mica què ha estat aquest desplegament i quins elements podem fer públics avui, en aquesta reflexió que és aquesta interpel·lació.

La veritat és que, superats alguns dels inconvenients inicials d'aquell desplegament, avui hi hauria uns cent seixanta i més mossos d'esquadra a Osona, sembla però que s'haurien reduït només de cinquanta els efectius de la policia nacional i de la guàrdia civil. En realitat, de la policia nacional hi hauria pràcticament els mateixos que eren, dos menys, i els únics que s'haurien reduït serien els membres de la Guàrdia Civil. Això significa que les reduccions que s'han produït, molt modestes, al nostre entendre, molt insuficients, al nostre entendre, ho han estat no pas obeint una política lògica i racional, de dir ara ja existeix un cos de policia, com és la policia de la Generalitat, que fa unes funcions, el lògic és pensar que, per racionalitat política, per estalvi en la despesa pública, hi ha uns guàrdies civils i uns policies nacionals que ho poden anar a «donar tot per la pàtria» a la pàtria i, per tant, deixen l'espai territorial per a l'acció de la Policia de la Generalitat.

El cert és que, si hi ha hagut reducció d'aquests efectius, sembla que és perquè no s'han cobert les places que quedaven vacants, perquè s'han produït jubilacions, però no pas perquè obeís a unes mesures polítiques concretes i decidides. Perquè, és clar, el que ens hem de

preguntar és si en aquests moments quedarien encara, pel que sembla, al voltant d'una norantena de guàrdies civils, noranta guàrdies civils a la comarca d'Osona sembla francament excessiu. Per a quines competències? Per a competències com els ports marítims, per exemple, que els corresponen? Per a competències com els aeroports? Per a competències com fronteres i duanes?, totes elles d'una gran tradició i enorme anomenada a la comarca d'Osona... S'ha deixat a mans d'aquests cossos, per exemple, el tema de la lluita contra la droga, el narcotràfic, que és un tema que, al nostre entendre, s'hauria de replantejar seriosament, perquè és un element que produeix bona part dels delictes petits, grans i mitjans que es produeixen avui, per desgràcia, a les societats modernes.

Hi ha hagut, en alguns casos, elements que també enforteixen el que serà una petició formal nostra, que no és només nostra, que és el tema de la reivindicació de les competències en matèria de trànsit. Resulta que avui, en aquestes zones on ja s'ha produït el desplegament, els mossos d'esquadra acostumen a ser els primers a arribar, quan hi ha un accident, quan hi ha una infracció notable, però els qui fan els atestats són els agents pertanyents a un altre cos. Fa uns mesos es va donar aquell cas, ja gairebé esotèric, d'un conductor begut, a Osona, retingut pels mossos d'esquadra —no fan proves d'alcoholèmia perquè sembla que no els correspon—, i han d'estar dues hores llargues esperant que comparegui la guàrdia civil. Aquesta és una situació absolutament irracional que, per tant, fa més urgent que mai la reivindicació del traspàs d'aquesta competència.

Vostès han presentat, o algun mitjà de comunicació que se suposa que és relativament proper a vostès, el tancament de casernes com un gran avenç; estèticament, la veritat, queda molt bé, veure uns quants guàrdies civils plegant la bandera espanyola i tancant casernes; el que passa és que, és clar, algunes d'aquestes casernes tenen una funció més aviat estètica. El tancament de la caserna d'Amer, per exemple, punt estratègic, neuràlgic, del desenvolupament de la seguretat pública a Catalunya... Estem parlant, com sap vostè, senyor conseller, de dos agents. O en allò que utilitza, en el llenguatge de terminologia matemàtica, la benemèrita, en dirien estrictament dos «números».

Al Ripollès, per exemple, si fan detinguts, ens trobem que, els detinguts, se'ls queden, i no els porten, com sí que ja passa, no els porten a les dotacions distintes que hi puguin tenir els Mossos d'Esquadra. Van fent vostès construccions de comissaries... Aquí li faríem la pregunta, simplement per saber per on anem, si és que a Vic el futur és construir-hi alguna comissaria, si és una llarga estada de lloguer, quin és el futur que es preveu.

Un tema crucial és —l'apuntàvem fa uns instants— el tema del trànsit. És una reivindicació vella d'Esquerra Republicana, ho és també d'aquest Parlament, i jo voldria recordar aquí dues mocions específiques d'aquest Parlament, aprovades per aquest Parlament, una l'any 91, l'altra l'any 95, totes dues a iniciativa nostra. Voldríem saber, per exemple, què s'ha fet, senyor conseller, d'aquell informe que deia el ministre Belloch, un informe jurídic deia que ha d'estar fet abans de Nadal

del 95, que demostrarà si és que trànsit es pot o no es pot transferir a la competència de la Generalitat. Voldríem saber si hem superat ja l'esglai que ens va produir la senyora Margarita Robles, en plena campanya —el bon seny de tots va callar els comentaris del moment, i aquí voldríem fer un homenatge, llàstima que ara no hi sigui, al diputat Víctor Ros, del Grup Popular, que un dia es va quedar tot sol en aquest Parlament i va votar com un sol home a favor de la Moció del Parlament de Catalunya reclamant les competències de trànsit. Jo crec que el Grup Popular li hauria d'agrair aquesta visió precursora, aquesta absoluta visió de llarga jugada política que va saber protagonitzar en aquell moment el senyor Víctor Ros. Però, com ho farem, això? A través d'una llei orgànica? Reformarem la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat —i ja, de passada que la reformem, potser, com aquell qui no fa res, podríem arreglar tot el que fa referència al tema de la policia judicial, posem per cas? Vostè sap, ho sabem tots, que el trànsit és la imatge de la policia en un país, és el que determina la identitat de la policia en un país, a les carreteres, a les autopistes, a Euskadi, amb l'Ertzaintza, ho saben molt bé; per tant, per a nosaltres, és un tema prioritari, el trànsit, i queda clar que, quan diem el trànsit, diem també, senyor conseller, el tema de les autoescoles i el tema dels permisos de conduir en el territori de Catalunya.

Una policia sense informació no és una policia, és una altra cosa. Ara llegim que tiren endavant, vostès, un sistema d'informació policíac, ens n'alegrem. De fet, nosaltres ja vam fer una esmena a la Llei de policia de la Generalitat, en la qual parlàvem d'un centre permanent de dades policiaques. Convinguem que és el mateix, d'acord, endavant, vostès parlaran d'uns fitxers automatitzats sobre persones físiques, sobre menors, sobre vehicles..., però això és el que fan vostès. Li torno a fer la mateixa pregunta que li vaig fer fa un any: vostès han d'accedir a la informació a partir del que vostès mateixos tenen. Quina informació els han passat els cossos i forces de seguretat de l'Estat en aquells llocs on figura que vostès els han substituït? O és que han actuat amb una sabata i una espadanya, des del punt de vista estrictament informatiu?

Quins mitjans tenen vostès d'accés a la informació, als antecedents de què disposen la Guàrdia Civil o la Policia Nacional? Sovint, en molts llocs, depèn estrictament de la bona voluntat d'aquests cossos. Informacions sobre vehicles robats, sobre sospitosos, si tenen antecedents o no, i sovint hi ha una negació freqüent d'antecedents.

Hi ha, a més a més, senyor conseller, altres elements que nosaltres també en algun moment hem posat de manifest des d'aquesta mateixa tribuna: nosaltres mai no qüestionarem que la Generalitat assumeixi competències —en absolut, al contrari—, sí, però, creiem que algunes potser es van assumir de manera precipitada —tornem al tema dels centres penitenciaris—, precipitada en el sentit que tenir tanta gent a la presó sovint ha impedit de fer de policia, i és clar, si tens els mossos d'esquadra a la presó, doncs, algú ha de fer de policia, i òbviament, els qui en fan són sovint els altres cossos de seguretat. És veritat o no, senyor conseller, que tenir tanta gent a la presó ha impedit de dur a terme certs

serveis policials que s'han hagut de suprimir? És veritat que hi ha una xifra astronòmica d'hores extres, justament per manca de personal? És veritat, per exemple, que la festa de Convergència va comportar un desplegament inusitat en el moment en què es va produir, fa ja uns quants mesos, d'agents, cosa que va repercutir després en els pressupostos públics?

Són un seguit de preguntes que ens agradaria, senyor conseller, que ens digués, que ens respongués en la seva rèplica. Sobretot perquè hi ha un element fonamental: nosaltres preguntàvem al senyor president de la Generalitat, setmanes enrere, en aquesta matèria: vostès van signar un pacte amb el Govern espanyol —acabo, senyor president. Aquest pacte, segueix vigent? Quines possibilitats té, de reeiximent, aquest pacte amb el futur Govern espanyol que sembla que vostès ajudaran que ens governi d'aquí a unes setmanes?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per fer la corresponent resposta, té la paraula el conseller de Governació, senyor Pomés, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Carod-Rovira, no, no el renyaré, eh?, no pateixi. El Parlament és una cosa molt de respectar, molt sobirana i, per tant, aquí no..., hem d'anar molt en compte.

Té vostè raó en dir que aquest Parlament, de sempre, i a més a instàncies del seu Grup, ha votat un seguit de mocions. El maig del 85 va ser la primera, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana; l'abril del 91, una altra moció; el desembre del 91; l'abril del 95. Totes elles en aquesta línia d'instar el Govern perquè, d'acord amb l'Estatut d'autonomia, la Generalitat anés assumint responsabilitats en matèria de seguretat ciutadana i d'ordre públic. Si li sembla, jo que —insisteixo— vull ser sempre exquisidament respectuós amb aquesta cambra, el que faré serà seguir una mica la Moció que es va aprovar el 19 d'abril del 95 i que, com vostè molt bé s'ha encarregat de recordar, va ser aprovada per unanimitat de tots els grups polítics de la cambra. Doncs, des del 19 d'abril del 95 fins ara, què és el que hem fet en aquesta matèria.

El primer dels apartats d'aquesta Moció deia que: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a mantenir i a intensificar el desplegament comarcal de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra a tot el territori de Catalunya, d'acord amb el model previst.» Això era el 19 d'abril del 95, s'havia produït ja el desplegament d'Osona, com molt bé deia vostè, el desembre del 94, i l'1 de novembre del 95 es van produir els desplegaments de la comarca del Ripollès, amb comissaria a Ripoll, i de la comarca de la Selva, amb dues comissaries, a Santa Coloma de Farners i a Blanes, d'acord amb el pacte que es va signar, l'acord de la Junta de Seguretat del 17 d'octubre de 1994.

El segon punt d'aquella Moció deia: «Continuar la negociació amb el Govern de l'Estat per tal que, al més aviat possible, la Generalitat pugui exercir competències de trànsit, d'acord amb la Moció 68/III, del 19 de desembre del 91.» I així ho vam fer nosaltres, entrar en una negociació en aquells moments amb el ministre de Justícia i Interior, el senyor Juan Alberto Belloch, mitjançant l'aportació d'un dictamen jurídic en el qual s'avalava no solament la possibilitat, sinó la manera com es podia fer aquesta transferència, sense necessitat, òbviament, sense necessitat d'entrar en una modificació de l'Estatut d'autonomia.

Aquestes negociacions, com tothom sap, van quedar truncades en el moment en què es va decidir que hi havien unes eleccions en portes i que, per tant, això quedava aturat. Sí que li puc dir ja en aquests moments que, tan bon punt hi hagi un nou govern a Madrid, doncs, aquest conseller que els parla, des del Govern de la Generalitat, instarà novament a prosseguir les negociacions a fi i efecte d'aconseguir aquesta competència de trànsit que, sens dubte, ha de portar com a finalitat tancar, donar coherència total a aquest model de desplegament territorial que es va aprovar el 17 d'octubre del 94, que és el de la Policia de la Generalitat.

El tercer punt d'aquesta Moció era: «Prosseguir des de l'Escola de Policia de Catalunya l'ensenyament no presencial i la descentralització territorial d'algunes activitats docents i procurar adequar la formació impartida, tant com sigui possible, a les funcions reals que han d'exercir els mossos d'esquadra i les policies locals.» Pel que fa a l'ensenyament no presencial, al Pla d'acció anual de l'Escola corresponent a l'any 95 hi figurava com un projecte la formació a distància, el disseny d'un prototipus de servei de formació a distància per a les categories d'escala intermèdia amb l'objectiu de poder experimentar i avaluar les possibilitats de desenvolupament d'un dispositiu de formació a distància; un conveni amb l'Institut de Telemàtica Aplicada va permetre constituir ja un taller amb seu a l'escola, integrat per un equip interdisciplinari que durant el segon semestre de l'any 95 va fer possible validar satisfactòriament aquesta primera fase experimental. Actualment aquest projecte continua en marxa amb una segona fase consistent en l'elaboració d'un prototipus.

La descentralització territorial d'algunes activitats docents i d'adequació a la formació real dels mossos d'esquadra i de les policies locals. Pel que fa a la programació d'actuacions previstes a distància, dir-li que s'han programat des d'aleshores quinze seminaris en llocs com poden ser, a part de Barcelona, Girona, Mataró, Mollet, Lleida, Caldes d'Estrac, Tarragona, Pineda, Blanes, Sant Vicenç dels Horts, Igualada, Calafell i al mateix Mollet sobre qüestions del Codi penal, tant sigui amb policies locals com amb mossos d'esquadra.

«Continuar en la línia de dotar-se dels instruments institucionals i legals perquè el Govern de Catalunya sigui la primera autoritat nacional en el camp de la seguretat pública.» També aquí li vull recordar que... «I els alcaldes ho signen a nivell local.» En aquests moments, a través de la Comissió de Coordinació de Polícies Locals, ja hi ha un grup tècnic que està treballant amb els

convenis que s'han d'establir entre el Departament de Governació i els diferents ajuntaments pel que fa a la coordinació entre mossos d'esquadra i policies locals, i darrerament jo vaig tenir l'oportunitat de recalcar un cop més que l'alcalde, òbviament, l'alcalde de cada municipi és l'autoritat, l'únic president de la Junta Local de Seguretat. Per tant, com veu, aquesta Moció, a la qual –insisteixo– jo li dec molt de respecte..., hem procurat anar avançant en aquesta línia.

Pel que fa al tema que vostè em preguntava abans de la comissaria de Vic, una mica en un parèntesi, evidentment, a Vic s'ha de construir una comissaria; les instal·lacions on estem ara són provisionals, són unes instal·lacions insuficients; normalment, a Vic necessitaríem una instal·lació al voltant dels mil metres quadrats i en aquests moments estem treballant sobre cinc-cents seixanta, no arriba a sis-cents metres; va ser una instal·lació provisional, fruit en aquells moments de la necessitat de complimentar un acord que havíem signat i que en aquests moments s'està acabant de buscar la ubicació del terreny idoni per procedir ja a la fase de construcció.

Pel que fa a les altres preguntes que em deia vostè, el tema del sistema d'informació policial, el tema dels fitxers, la qüestió dels fitxers no és res més que adaptar-nos a una llei orgànica sobre els sistemes automatitzats de dades, que obliga a tothom des del punt de vista informàtic, però el sistema d'informació policial és obvi que fa temps que funciona en el cos de Mossos d'Esquadra.

Pel que fa als intercanvis d'informació amb els altres cossos, dir-li que des del mes de desembre també funciona ja una central unitària a Girona, a la qual estan connectats els tres ordinadors: el del Cos Nacional de Policia, el de la Guàrdia Civil i el propi dels Mossos, i que el seu resultat, passat el primer trimestre, sense ser òptim sí que té un bon nivell de funcionament.

Pel que fa al tema de centres penitenciaris, doncs miri, pel que fa al tema de centres penitenciaris, no fa massa –fins i tot va sortir a la premsa– va haver-hi un petit aldarull en el centre penitenciari de Lleida motivat per la protesta d'un grup de mossos d'esquadra, atès que la instal·lació d'un sistema informàtic i d'un sistema electrònic de vigilància permetia reduir en quaranta-tres agents la presència dels mossos d'esquadra en això, que és una de les polítiques que estem portant a terme: rescabalar persones, rescabalar professionals, rescabalar mossos d'esquadra de vigilàncies estàtiques per poder-los dedicar a tasques essencialment policials.

Últimament –i acabo–, pel que fa al pacte subscrit en el seu moment, jo sempre he dit el mateix: un acord de Junta de Seguretat, entenent la Junta de Seguretat com l'òrgan paritari que emana de l'Estatut d'autonomia, mai és un pacte sotmès a conjuntures polítiques o a conjuntures partidistes, sinó que entenc que això és un acord entre l'Estat i el Govern de la Generalitat dins el marc de l'Estatut d'autonomia.

Res més. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Carod, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Carod-Rovira

Bé, moltes gràcies. Senyor conseller, agraiït sobretot perquè ni m'ha renyat ni m'ha donat consells, cosa que aquesta tarda fa bé de sentir.

Bé, vostè m'ha parlat, tal com òbviament ja era previsible, de la sala de coordinació a Girona, els tres ordinadors, un policia nacional –un policia dit «nacional»–, un guàrdia dit «civil» –encara que no sigui ni una cosa ni l'altra– i un mosso d'esquadra. Això està bé, el que passa és que ni el mosso d'esquadra, diguem-ne, té la clau per accedir a l'ordinador del guàrdia civil, ni el guàrdia civil al del mosso, ni el mosso al del policia nacional, etcètera. Perquè sap què passa de nit en aquesta sala de coordinació, senyor conseller? Que només hi ha el mosso d'esquadra; és a dir, a la nit no hi ha ni un guàrdia civil ni un policia nacional, i aleshores, és clar, els mossos d'esquadra, per més desplegats que estiguin, de nit s'han de replegar, s'han de replegar perquè no poden accedir a la informació de la guàrdia civil ni de la policia nacional. Per tant, hi ha una possibilitat i és que s'emeti una mena de ban, edicte o decret reclamant als delinqüents que, si us plau, de nit s'abstinguin de cometre delictes en una àrea territorial determinada, perquè la Policia de la Generalitat no podrà accedir al sistema d'informació de la Guàrdia Civil o de la Policia Nacional. Des de Girona, per exemple, poden accedir a informació, ni que sigui de dia –que de dia sí que poden–, poden accedir a informació d'antecedents sobre casos relacionats amb Osona? Pregunto.

Quan aquestes trucades fora d'hores es produeixen a la Guàrdia Civil o la Policia Nacional la veritat és que triguen a respondre el que volen i responen també, evidentment, el que volen; quan tenen feina no t'atenen, quan tenen requisitòries per contestar s'hi poden passar molt de temps, i en un tema de seguretat vostè sap molt bé que mitja hora, una hora o una hora i mitja pot ser en determinats moments francament crucial. La Policia Nacional a Osona sí que sembla que ha passat alguns arxius, la Guàrdia Civil, absolutament res de res, i, evidentment, ni res relatiu a vehicles, ni res relatiu a persones.

Un altre element al qual també hauríem de fer referència és el fet que mesos enrera també s'havia constituït –ja fa bastants mesos–, en aquesta nova etapa a partir d'aquests acords, una comissió d'experts, de la qual vostè inicialment va formar part abans de ser conseller. Voldríem saber si els experts ja han acabat la seva experiència o la seva experimentació o com ha quedat aquesta comissió, o és que tot queda ja tan dat i beneït que ja no ens calen els experts en qüestió.

Voldríem saber també com estan alguns dels elements que tradicionalment nosaltres plantejem en aquests tipus d'interpel·lacions: la conveniència d'una revista per als professionals de la policia de Catalunya com tenen altres cossos policials –i aquí novament hem de recór-

rer al *Harlax* de l'Ertzaintza basca–, el tema del pla de carrera policial, el tema de la diplomatura universitària... El que passa és que, és clar, si fem referència a l'Informe de la Sindicatura de Comptes, tan ocupats que estaven fa anys els directors de l'Escola de Policia viatjant pel tròpic, ja ens fem càrrec que no es podien dedicar a coses de menor importància com són aquestes d'un pla de carrera policial o de diplomatura universitària.

Per cert, en això de la vigilància estàtica voldria dir que vostès assumeixen –ho recollim i així ho incorporem en la nostra Moció– la conveniència d'aplicar i d'estendre amb criteris de racionalitat les noves tecnologies en el que es refereix a la vigilància dels centres penitenciaris, de manera que així ens puguem alliberar d'aquestes càrregues feixugues, perquè, òbviament, els mossos no estudien, no es preparen durant mesos per després fer de policia a l'interior d'una garita.

Hem aprovat algunes mocions, hem fet referència, i d'aquí a uns instants en una moció del Grup Socialista que va substanciar en el seu moment en forma d'interpel·lació el senyor Corbacho parlarem de la policia a Catalunya, que és un bell concepte –amb be alta–, que avui sembla que l'aprovaré en aquesta Moció. Llàstima que aquest concepte, senyor conseller, de policia de Catalunya, quan nosaltres vam sostenir unes esmenes a la Llei de policia de Catalunya, vostès s'hi van oposar radicalment i van votar en contra que la Llei de policia de Catalunya recollís aquest concepte de policia de Catalunya referit tant als policies locals com als mossos d'esquadra.

Nosaltres no volem de cap de les maneres una concepció policial que converteixi els mossos d'esquadra en agents auxiliars de ningú, ni de la Guàrdia Civil ni de la Policia Nacional –ja hem dit abans que tots dos cossos tenen l'alta missió de «donar-ho tot per la pàtria», per tant la pàtria els espera–, tampoc no voldríem en aquest cas veure els policies locals com a agents auxiliars de ningú. Cadascú té les funcions que té i crec que aquest concepte global de policia de Catalunya l'hem de sostenir i l'hem de mantenir.

I acabo. Fa uns mesos el conseller Atutxa va aconseguir de saber quants guàrdies civils i policies nacionals hi havia a Euskadi. Jo els ho vaig preguntar a vostès, si ho sabien, i també al final em van donar la xifra. El que passa és que crec que fóra bo –no cal que ens ho digui avui aquí– que vostès, en el seu Departament, simplement ens poguessin dir si, de la mateixa manera que cada vegada que els Mossos d'Esquadra es despleguen per Catalunya, aquest desplegament es fa amb tots els ets i uts, explicant el nombre d'homes i dones que es desplega, les funcions que es fan i tot un seguit de característiques, de vegades potser amb una generositat sobrer, si vostès tenen detall de com estan estructurats, com estan desplegats avui la Guàrdia Civil i la Policia Nacional en el territori de Catalunya o si és que, en realitat, a la Junta de Seguretat només es fiscalitza allò que fan els Mossos d'Esquadra i no, com diu l'Estatut i com diu la nostra Llei de policia de la Generalitat, es tracta de coordinar l'acció dels distints cossos de seguretat actuant a Catalunya.

Res més. Els desitgem, senyor conseller, en aquestes negociacions que sens dubte hauran de dur a terme en el futur, els desitgem al Govern que se'ns acosta almenys una mica més de sort que la que hem tingut fins ara amb els papers de l'Arxiu de Salamanca amb l'anterior Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per contestar, té la paraula el conseller de Governació, senyor Pomés.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president. Miri, en el tema d'accés a la informació del banc de dades policials seria ingenu pensar que el desplegament dels Mossos d'Esquadra resoldrà un dels temes que sempre és més cabdal de les relacions entre cossos policials. Si durant cent anys..., cent anys no, perquè la informàtica és més recent, però, diguem-ne, si des del naixement de la informàtica el sistema informàtic del Cos Nacional de Policia i el sistema informàtic de la Guàrdia Civil eren sistemes deliberadament no compatibles entre ells dos, que formaven part del mateix Govern de l'Estat, seria una mica ingenu pensar que el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra hauria de resoldre d'arrel aquest problema cabdal.

Sí que és cert, de totes maneres, que tot i que a vegades es produeixen disfuncions..., jo negaria la imatge tan, deixi'm dir, catastrofista que vostè ha fet de les relacions d'informació. Déu n'hi do –Déu n'hi do–, el sistema d'informació que hi ha. També és cert que a mesura que els Mossos d'Esquadra van adquirint més territori, van desplegant-se més pel territori, el seu sistema d'informació és més complet i, per tant, jo crec que l'experiència de Girona –i li ho deia abans–, amb tres mesos, sense ser òptima ni ser totalment satisfactòria, és un bon punt de partença que jo crec que ens permetrà avançar en aquesta línia.

Pel que fa als temes de diplomatura, pel que fa als temes de formació policial, miri, precisament en el mes de març aquest, i a instància de l'Escola de Policia de Mollet, el Departament d'Ensenyament de la Generalitat ha sol·licitat ja d'una manera formal al Ministeri d'Educació i Ciència el reconeixement amb caràcter experimental dels cursos de formació que organitza l'Escola per a la promoció de l'escala bàsica i també intermèdia. En paral·lel, l'Escola està promovent amb altres escoles de policia la presentació conjunta davant del Ministeri de l'homologació dels cicles de formació mitjana i superior no universitària.

Pel que fa al tema de la diplomatura universitària en seguretat pública, dir-li també que la direcció de l'Escola va presentar al Consell de Direcció, en l'últim quadrimestre del 95, un estudi complet sobre una possible diplomatura universitària en seguretat pública, i que el Consell de Direcció, que el va sotmetre a l'informe del Consell Pedagògic, com a òrgan tècnic de consulta. Aquest mateix Consell de Direcció, el proppassat mes de gener, va desestimar entre altres, per unes raons

de cost-benefici l'alternativa d'una diplomatura a càrrec de l'Escola, però, sobretot, no únicament per un tema de cost-benefici, sinó perquè hi havien d'altres alternatives de formació policial de nivell superior com, per exemple, la col·laboració en possibles diplomatures o estudis de primer cicle, ofertats per universitats –la Universitat de Barcelona o la Universitat Autònoma de Barcelona, entre d'altres–, la participació en temes de postgrau i màsters d'interès policial, que ens sembla que podria cobrir perfectament aquesta qüestió.

Pel que fa a la policia local –ho vaig dir en l'anterior interpel·lació que em va fer el senyor Corbacho, avui hi ha una moció subsegüent–, escolti, jo no tinc no solament cap interès..., ho repeteixo una vegada més: la policia local té unes competències assignades per llei que en cap cas el Govern de la Generalitat ni el desplegament dels Mossos d'Esquadra vol absorbir ni vol retallar o condicionar. La policia local té un espai que nosaltres hem de respectar i ens hem de coordinar al màxim.

I, pel que fa a la Junta de Seguretat, dir-li que, sens dubte, cada vegada més nosaltres estem en condicions de saber quants efectius hi han a Catalunya, on estan distribuïts i, per cert, què fan.

Res més. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la transició del sistema educatiu

A continuació, el desè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la transició del sistema educatiu, presentada pel diputat senyor Josep Bargalló; per a l'exposició de la seva interpel·lació, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tornem a ser aquí per parlar de l'aplicació de la LOGSE, de la reforma de l'ensenyament, de la transició del sistema educatiu –com vulguin dir-ne–, que són els diversos títols amb els quals hem anat substanciant interpel·lacions de manera gairebé periòdica, gairebé quadrimestral, si agafem el llenguatge docent nou, i que suposo que anirem fent amb la mateixa periodicitat, per anar, per un cantó, complint la nostra funció de control en un tema tan important com és l'aplicació de la reforma, i, per altre, per anar tractant aspectes concrets que en el pas del temps han anat prenent major rellevància o ens preocupen més.

En el Ple passat, una diputada del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la senyora Tolosana, va substanciar una interpel·lació sobre el mateix tema; jo ara no voldria repetir els arguments que ella va donar perquè en un gran tant per cent són els arguments que jo podria donar avui, però em sembla que seria estúpid ara reiterar allò que va ser dit, i, a més, aprofitaria l'avinentsa que allò ja va ser dit i que tenim una moció avui

mateix que va en aquests termes per subratllar d'altres aspectes de la reforma. La senyora Tolosana deia, que ho havia llegit en una revista educativa, una frase –no sé si literal, la que va dir ella, però és igual– que deia que sense informació, formació i diners, qualsevol model educatiu és merament retòrica.

Les senyores i els senyors diputats saben que en aquestes interpel·lacions ha estat gairebé obsessiu –no crec que malaltís però sí gairebé obsessiu– el fet que li anem retraient el tema del finançament del sistema educatiu. Jo tampoc avui voldria insistir-hi, perquè vostès saben, i vostè sap, senyor conseller, la posició del nostre Grup respecte al tema del finançament educatiu, i serà també ja subratllat en aquesta Moció que està en un ordre posterior, d'avui, perquè hi ha un punt d'aquella Moció que en parla i, en tot cas, allí hi insistirem.

Jo, d'aquesta frase que reiterava la senyora Tolosana, voldria marcar el tema de la informació. Avui vostès són conscients que a Catalunya, més en unes zones que en altres, hi ha una sensibilitat social acusada respecte al Mapa escolar; vostès en són conscients. Per exemple, a Tarragona, que és una ciutat que coneixem més o menys tant el senyor conseller com qui els parla, doncs, el Mapa escolar ha suscitat manifestacions d'un grux d'assistents que no es recordaven des d'aquells temps que tots hem oblidat, alguns perquè els interessava i d'altres perquè en certs moments no hem tingut més remei.

Hem rebut, en aquest mateix Parlament, diputats de tots els grups, visites de comissions, de pares d'alumnes, d'algun sindicat; hem anat també, diputats d'aquest Parlament, a assemblees multitudinàries arreu del país, tractant del tema, i, si jo els he de ser honest, hi ha algunes queixes que jo mateix, quan m'han dit: «Ens heu d'ajudar perquè això no està bé», jo els he dit: «No, això, amb la realitat actual no hi ha més remei que sigui així, i, per tant, en això no us podem donar suport.»

Ara, el que és cert és que a moltes altres queixes, quan ens han arribat, els hem donat suport perquè les hem entès. I per què les hem entès? Per dos motius: primer, perquè –jo hi insisteixo, li he de ser sincer–, en alguns casos, en bastants casos, en força casos, per això no discutirem, no hi ha hagut la informació correcta o hi ha hagut diverses informacions que s'han succeït en el temps molt ràpidament i que han fet que la gent quedés estranyada, i hi ha hagut també, a més a més, algunes actuacions que no haurien d'haver estat així, preveient ja que aquest és un tema complicat i perquè, a més a més, en molt bona part del territori costa d'acceptar perdre allò que es tenia, que eren els alumnes d'una edat. I que hi ha part del territori que, realment, mires la demografia, mires la realitat, mires la proximitat i dius: «No, no; per aplicar una mínima reforma amb dignitat, això havia de ser així», però que hi ha una altra part del territori que dius: «S'hauria pogut fer d'una altra manera, perquè no hi perdés.»

Hi ha, realment..., jo aquest dia repassava un llistat de poblacions que se'ns han dirigit, que hi ha hagut mobilitzacions: a Bellver de Cerdanya, a Montellà i Martinet, Organyà –una zona pirinenca–, Ripollet –una zona metropolitana–, Vilanova i la Geltrú –una altra zona

metropolitana–, aquell congrés de cent quaranta-quatre APA a Torroella de Montgrí, en la zona gironina, en què hi havia un llistat de reivindicacions, la coordinació de les APA del Priorat, de la Ribera d'Ebre i la Terra Alta, o poblacions concretes, al voltant d'aquestes comarques, el Pla de Santa Maria, Móra la Nova, Batea, Benifallet, Xerta, l'Aldea, Sant Jaume d'Enveja, Godall, la zona del municipi de Tarragona, la Canonja, Sant Pere i Sant Pau.

I li parlaré d'alguns d'aquests casos, perquè em sembla que així potser ens entendrem. L'altre dia, divendres passat, em venia l'alcalde de Pinell de Brai, una població petita de la Terra Alta, una comarca poc engrescadora econòmicament i demogràficament, i em deia: «No, si jo ja estic a favor de la reforma»; «no, si jo ja veig que sóc l'alcalde d'un poble petit i no tinc un futur de grans infraestructures educatives»; «no, si jo ja entenc que no puc tenir un IES», em deia. Diu: «Però, clar, enviar-los a Gadesa» –i deia «enviar-los» com ho pot dir un alcalde d'un poble petit on, diguem-ne, deu conèixer tots els nens d'aquesta edat i tots són fills d'amics seus–, diu: «enviar-los a Gadesa, en un centre que no estarà acabat i que tindrà tres coses...», és a dir un edifici, que és on es faran reformes, un altre edifici en un altre lloc i uns barracons, i, segons ens han dit, no està clar en quin dels edificis hi haurà el menjador escolar. Em deia: «Per què no els puc tenir jo al Pinell de Brai fins que s'acabi l'edifici de Gadesa, i, per tant, quan els porti a Gadesa ja sàpiga que van a un edifici sencer?» O avui, aquest matí, em deia la presidenta de l'APA de Godall: «No, si jo ja entenc que a Godall no podem tenir un IES, però, és clar, és que els hem de portar a Santa Bàrbara, on l'edifici no està acabat i ens han dit que el menjador escolar serà a la llar d'avis, i llavors, és clar, nosaltres volem que els nens i les nenes no puguin sortir, per qualsevol cosa, del col·legi, però hauran de sortir per anar a la llar d'avis.»

Aquests són fets, són fets que, per un cantó, s'hi barreja la informació i per l'altre cantó s'hi barreja que hauria pogut ser possible fer solucions concretes temporals i hauria pogut ser possible dir a la gent de Godall: «Doncs, mira, no anireu a Santa Bàrbara fins que no estigui el centre acabat.» O a la gent del Pinell: «Doncs, us quedareu al Pinell fins que no hi hagi el centre acabat.» Ens ho deia, el mateix, gent de Móra la Nova, respecte a Móra d'Ebre; deien: «Home, ara tenim el col·legi de Móra la Nova acabat; anirem a l'IES a Móra d'Ebre.» Em deien: «Ho acceptem», i vostè sap, i potser ho saben les senyores i els senyors diputats, que per un alcalde de Móra la Nova dir: «Acceptem anar a Móra d'Ebre», doncs ja era, diguem, un esforç no només de suport a la LOGSE sinó que era anar més enllà. Però deia: «És clar, tenim el centre nou i anem a l'altra Móra on el centre no estarà acabat», i continuem amb coses d'aquestes.

I el sentit d'aquesta interpel·lació, que anirem, també, ampliant en la rèplica era, per un cantó, la necessitat de donar informacions molt més àmplies, molt més vàlides, molt més constants i potser per gent que la pogués donar, perquè en algun d'aquests pobles, part del problema és que se'ls havia promès, dos anys, tres anys, quatre anys enrere, una altra cosa; que quatre anys en-

re se'ls havia dit, com al Pla de Santa Maria: «No, tranquils, us quedareu els nens i les nenes» i ara se'ls ha dit: «No, han d'anar a Valls.» És clar, molt sovint la queixa no és perquè es neguin a una cosa o altra, és pel canvi aquest d'informació que ha fet que l'alcalde, fa quatre anys, hagués dit a la gent del poble: «No, tranquils; a mi m'han assegurat que es queden aquí», i ara els hagi de dir: «No es queden.» I la gent digui: «Bé, i aquí ens enganya ell?, l'havien enganyat?, què ha passat?».

Aleshores, jo li demanaria un esforç molt més gran d'informació, moltíssim més gran d'informació. Ja sé que en fan, ja sé que el país és molt gran, ja sé que el Mapa escolar és molt complex, però un esforç molt més gran d'informació; una informació més valenta, més amb profunditat.

I, per altre cantó, una atenció a la diversitat. Vostè sap que la reforma diu que a nivell pedagògic s'ha d'aplicar una atenció a la diversitat; apliquin també una atenció a la diversitat territorial. Hi han solucions d'aquest tipus que li comentava, hi ha llocs que, evidentment, potser mai tindran un IES però hi ha llocs que es pot esperar un any, dos, tres, perquè quan se'ls digui: «Heu de marxar del poble», se'ls porti a un lloc en condicions i sigui molt més acceptable.

El president

Senyor Bargalló, hauria d'acabar; té torn de rèplica.

El Sr. Bargalló i Valls

Senyor president, no només hauria d'acabar, sinó que acabo.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per contestar, té la paraula el senyor conseller, senyor Pujals.

El conseller d'Ensenyament

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre diputat senyor Bargalló, certament la reforma educativa és una de les transformacions més ambicioses que s'han fet en les darreres dècades i segur que és la llei més ambiciosa publicada d'ençà de la recuperació de les llibertats democràtiques.

Els seus objectius, certament, representen una transformació de tot el sistema educatiu, no només en la definició dels nivells sinó també en els seus continguts i en molts altres aspectes sobre els quals no insistiré. Lògicament, algunes de les qüestions que podrien ser objecte d'aquesta interpel·lació en els termes estrictes en què s'havien plantejat, van ser comentades i analitzades en l'anterior interpel·lació, vostè no hi ha insistit, jo tampoc ho faré, i miraré de cenyir-me a les qüestions sobre les quals vostè ha incidit, i, naturalment, podem reprendre alguns d'aquests temes, vostè en el seu torn de rèplica i jo després.

Finançament, formació i informació. El finançament, el tenim previst en el Pla plurianual d'inversions, en les dotacions de plantilles del professorat i en l'increment

i l'adaptació dels concerts educatius a la nova realitat que representa la implantació de la LOGSE.

La formació, s'ha fet; l'hem de continuar fent. En aquest moment, com sap molt bé, cinquanta-un mil docents ja han participat en aquestes activitats de formació, i ara, a més a més, hi ha cursos intensius, precisament, abans de l'inici del curs vinent, però caldrà que es continuï fent tota aquesta tasca de formació del professorat perquè, lògicament, aquest és un requeriment que haurem d'atendre amb un nou pla de formació del professorat. Hi hem començat a treballar, i, per tant, confio que donarà resposta a les necessitats del professorat de Catalunya.

I informació. De fet, el Departament d'Ensenyament ha desplegat un esforç extraordinari d'informació. El país és molt gran i els sectors de la comunitat educativa són molts i diversos, i a tots ells hem hagut de donar resposta, i a tots ells hem hagut d'atendre, a tots els sectors de la comunitat educativa, i ho hem procurat fer. De fet, vostè, en la seva intervenció, bàsicament s'ha cenyit a temes de caràcter territorial. En tots els casos que vostè ha esmentat, tots, com a mínim, han parlat –com a mínim– tres vegades amb representants autoritzats del Departament, i la majoria d'ells, per no dir tots, fins i tot més d'una vegada amb el mateix conseller. Aleshores, vol dir fins a quin punt aquest esforç s'està fent. Donar informació i establir un procés de diàleg no sempre equival a donar la raó íntegrament a aquells plantejaments que se'ns formulen. Vostè diu: «La informació ha estat diversa en el temps», i en alguns casos té raó, però necessàriament també cal que sigui així. Fixi's que un dels criteris que es va introduir per unanimitat de les forces polítiques en aquest Parlament va ser procedir a la revisió del Mapa escolar cada tres anys. La realitat també és canviant, i, per tant, les previsions, la planificació no pot anar contra l'evolució de la realitat. I és en aquest sentit que també algunes d'aquestes informacions, diverses en el temps, tenen aquesta motivació, no una altra.

Costa d'acceptar el dotze - catorze. De fet, aquest és un dels punts clau de la reforma, i em consta que aquest és un criteri compartit igualment per totes les forces polítiques amb representació al Parlament de Catalunya. Així ho vam aprovar, i, a més, aquest va ser un dels temes que en les converses prèvies a l'aprovació d'aquella Resolució en què això es va acordar, va ser un dels temes als quals vam dedicar tots els partits polítics més atenció, precisament perquè era –i és– un dels punts clau de la reforma educativa. De fet, el canvi dotze - catorze té punts forts i té algun punt feble, però també em sembla igualment innegable que els punts forts són molt més importants, molt més poderosos i són els que en darrer terme ens van portar a tots a considerar preferible aquesta opció que no una altra.

En el moment que s'han aplicat els criteris en el Mapa escolar de Catalunya i en el pla de transició, de fet, el dotze - catorze s'ha aplicat amb caràcter general, i creïem –i pensem– que aquest criteri s'ha d'aplicar d'acord amb uns raonaments que siguin homogenis, que les excepcionalitats estiguin reglades, perquè, si no, entràriem en una dinàmica que és realment perversa, que és la dels greuges comparatius. Per tant, quines són

les causes d'excepcionalitat que hem tingut en compte? Bàsicament dues: el criteri de distància geogràfica amb unes infraestructures deficientes, o bé una climatologia adversa. I, per tant, amb aquests criteris, que hem aplicat amb un gran rigor, avui a tot Catalunya hi ha vuit excepcionalitats en aquest tema. Ara, l'atenció a la diversitat, l'hem procurada seguir. Nosaltres defensem –i crec que d'una manera compartida– el criteri que els centres de secundària d'una sola línia no poden garantir com voldríem la qualitat de l'ensenyament. Però hem fet excepcions: el cas de Cornudella, per als municipis de les muntanyes de Prades, i, els altres, els coneixem prou bé.

Ara, a partir d'aquí, un cop fixats aquests criteris, després hauríem d'analitzar cas per cas. Per exemple, en el cas del Pinell de Brai o dels municipis de la Terra Alta: a Gandesa és prevista una solució correcta per a l'adequada escolarització dels alumnes, i és una de les ciutats on aquesta escolarització no es farà en mòduls prefabricats; hi ha l'institut, una antiga escola serà objecte d'una remodelació per atendre els alumnes dels cursos més grans –per tant, els alumnes de dotze..., del primer cicle d'educació secundària obligatòria, seran escolaritzats a l'edifici definitiu–, i al menjador hi ha un espai perfectament habilitat per donar aquest servei a tots aquests alumnes que vénen d'altres pobles de la comarca. Però, per un altre costat, Xerta i Benifallet, que no tenen el nombre d'alumnes suficients per a fer un institut, en canvi mostren la seva resistència a ser escolaritzats degudament a Roquetes, on, a més a més, l'Ajuntament, de comú acord amb el Departament d'Ensenyament, ha previst la seva escolarització a l'edifici de l'antic noviciat dels jesuïtes, que, com vostè sap, és un edifici esplèndid i que permet, justament, que en tot aquest període es pugui fer una acollida, amb totes les millors condicions, d'aquest alumnat.

Clar, en aquest moment, a la Terra Alta, quin és el tema del qual està pendent molta gent? De si realment es farà o no es farà l'institut a Batea. El nostre criteri és clar: a Batea hi ha catorze alumnes; amb catorze alumnes no podem fer un institut, i no només per raons econòmiques, sinó per criteris de qualitat de l'ensenyament. I si s'invoca que altres municipis podrien anar a Batea –i concretament es parla de Vilalba dels Arcs, la Pobla de Massaluça i Caseres– potser caldrà conèixer l'opinió d'aquests municipis, que no és favorable a anar a Batea sinó a Gandesa. Per tant, no podem fer un institut a Batea. I no parlo ara de raons econòmiques: parlo de garantir aquella qualitat de l'ensenyament que és un dels principals objectius de la LOGSE.

És el tema del Priorat: si no hi hagués hagut un procés de diàleg, no hauríem pogut arribar a un acord com al que finalment s'ha arribat. És evident que hi ha municipis que es troben a una distància bastant important de la capital, de Falset; per a aquests, buscarem resoldre-ho, des del punt de vista del transport escolar, de manera que aquests itineraris es puguin separar i, per tant, no hi hagi temps acumulats en excessiu als pobles que queden més allunyats. La possibilitat d'anar a la Granadella, que també es va parlar amb ells, no ha estat ben acollida, perquè, en darrer terme, tothom prefereix anar a Falset. El tema de la Canonja s'ha resolt, i s'ha resolt després d'un procés de diàleg que permetia que es con-

templessin diverses solucions. Com vostè sap, els alumnes de la Canonja és previst que s'escolaritzin al nou institut que s'ha de fer al barri de Bonavista; però hi havia diverses solucions: podien ser adequadament escolaritzats a l'antiga universitat laboral –ara complex educatiu de Tarragona–, podien ser escolaritzats com una extensió de l'institut Martí i Franquès, o bé havien de ser escolaritzats a l'institut de Bonavista, perquè la Canonja, per ella mateixa, tampoc no té el nombre d'alumnes suficients. I en algun moment el que no s'acceptava és que un institut acollís els alumnes de Bonavista i de la Canonja, i això jo crec que és fàcil de comprendre que aquest és un argument que el Departament no podia haver acceptat mai. Per tant, en el moment que la Canonja accepta ser escolaritzada amb els alumnes de Bonavista, podem acceptar justament que la transició al primer cicle de l'educació secundària obligatòria es pugui fer a l'escola de primària de la Canonja, que té, a més a més, els espais suficients per a poder atendre l'escolarització del primer cicle de l'educació secundària obligatòria.

El cas de Sant Jaume d'Enveja avui s'ha resolt, i s'ha resolt de comú acord amb la comunitat educativa, amb l'Ajuntament, amb el Consell Comarcal, amb totes les persones que hi han participat...

El president

Senyor conseller, hauria d'acabar... Té torn de rèplica després.

El conseller d'Ensenyament

Efectivament, senyor president. En tot cas, els podem reprendre, si el senyor Bargalló té interès en alguns dels que no he tingut temps de donar resposta.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, tampoc ara no volia aprofitar la interpel·lació per treure exemple per exemple. Jo, en tot cas, el que li volia posar damunt la taula són alguns dels exemples darrers, en els quals he parlat de gent que no és contrària a la reforma, perquè em fa l'efecte que cal deixar molt clar que pot haver-hi gent que aquests dies es mobilitza o es manifesta o diu la seva que pot ser contrària a la reforma; però una gran majoria d'aquesta gent que es mobilitza, que es manifesta, que va amunt i avall, és gent que està tan a favor de la reforma que posa un nivell en el llistó de la qualitat a una alçada que potser no hi podem arribar o que els sembla a ells que no s'hi pot arribar i que, per tant, diguem-ne, és gent que hi està a favor.

Jo ja sé que han fet un esforç molt gran d'informació; jo el que li demanaria és que el fessin encara molt més gran –molt més gran. Hi havia diputats de gairebé tots els grups polítics a Ascó, en una assemblea de pares de la Ribera, de la Terra Alta i del Priorat, i jo vaig sortir amb una sensació doblement estranya, perquè en un

moment –li puc assegurar que sense voler fer-ho, sense consciència i amb absolut penediment– vaig fer de diputat de la majoria, perquè em deien: «Aquest càrrec del Departament» –no el diré– «ens ha dit que bé, segons com, el transport escolar i els menjadors, que potser s'hauran de pagar, alguna part, per part dels pares.» I jo vaig dir –i aquí hi ha diputats que hi eren, i diputades–: «No, no» –vaig dir–, «no; el Departament d'Ensenyament cobrirà el transport escolar i el menjador escolar de la gent obligada a canviar-se de municipi.» I ho vaig dir amb una fermesa i amb una convicció, dic, com si fos jo en aquell moment diputat de la majoria, perquè sé que tenien una mala informació aquells pares que deien allò, tenien una molt mala informació. I això és una part del que li volia dir, eh?, una part.

L'altra, el cas del dotze - catorze: tots érem conscients que aquesta era una de les claus de l'èxit de la reforma i aquesta era una de les claus dels problemes que ens venien damunt. Perquè aquí hi ha un equilibri, diguem-ne, hi ha una balança: en un plat de la balança hi ha la qualitat de l'ensenyament secundari, però a l'altre plat de la balança hi ha aspectes –jo en podria dir «d'equilibri territorial»– de la por de la desaparició de certs nuclis habitats, hi ha aspectes de la por que algunes famílies se'n vagin a l'altre poble perquè estan escolaritzats allí... I em sembla que, a aquesta balança, hem de buscar-li l'equilibri, i que hi ha casos –segurament més de vuit a Catalunya, més de les vuit excepcions que hem fet– en què apostar perquè aquell municipi, aquella comarca, mantingui els nois i les noies d'aquesta edat és tan positiu que les hipotètiques mancances de qualitat..., les compensa, la possibilitat del manteniment. És el cas de les muntanyes de Prades. És a dir, és evident que el centre de les muntanyes de Prades tindrà un nivell de qualitat teòric previ, inicial, hipotètic, inferior a un centre de Reus. És evident. Ara, el que també és evident és que el problema que era agafar tots els nens i les nenes de Prades per deixar-los a Reus o a les Borges era un problema molt més greu que aquestes petites dificultats pedagògiques.

Exactament li volia dir això: vostès han fet vuit excepcions, en les vuit hi estem d'acord; creiem, però, que haurien de ser més de vuit, les excepcions. Hi ha casos arreu del país que, si mires aquesta balança que dèiem, se la mereixen, l'excepcionalitat. I, en el cas de Batea, ja que vostè l'ha tret, jo li diria que el problema per al Mapa escolar que pugui ocasionar una proposició no de llei signada per quatre grups d'aquesta cambra és possiblement solucionable, perquè a mi l'alcalde de Batea m'ho va dir, i crec que ho puc dir públicament: l'alcalde de Batea, l'Ajuntament de Batea, no aposta únicament per la solució que diu aquella Proposició no de llei; l'alcalde de Batea, l'Ajuntament de Batea, està disposat a parlar i a retirar aquella Proposició no de llei si s'arriba a una solució que el satisfaci d'una manera o altra. Fins i tot, ja dic, no voldria insistir-hi; em sembla que en tot cas és la Conselleria i l'Ajuntament de Batea els que n'han de parlar. I els grups proposants vam arribar a l'acord que, si l'Ajuntament ens ho demanava, retiràvem la Proposició no de llei.

I en tot cas, insisteixo, informació, molta informació; ja sé que n'estan fent molta, però molta més; això afecta

molta gent del país, tots els pobles del país, una edat molt important de la transició de l'edat infantil a l'adolescència; i més criteris de flexibilitat, potser ens costarà més diners la flexibilitat, però continuo dient –continuo dient– que aquest és un fet molt important i que hi ha aspectes d'equilibri territorial que ja sabem que ens costen diners.

Els alumnes de la Canonja no s'han queixat mai, per exemple, que s'aboquin molts diners públics per a reconstruir el Liceu; però segurament, per raons evidents, ni que sigui del cost del peatge de les autopistes, és més difícil que vagin de la Canonja al Liceu. Per la mateixa raó em sembla que gent d'altres territoris del país no s'haurien de queixar que l'ensenyament sigui una mica més car a la zona rural que en la zona no rural.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Bargalló. El senyor conseller té la paraula per al segon torn de rèplica.

El conseller d'Ensenyament

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputat senyor Bargalló, efectivament, crec que l'equilibri territorial és un dels objectius bàsics del Mapa escolar, i m'agradaria posar un exemple: en aquest curs que ara començarem, el 96-97, es posaran en funcionament seixanta-dos instituts de nova creació, trenta dels quals són en municipis que fins ara no havien tingut ensenyament secundari. Poso aquest exemple, que podríem quantificar amb tot el seu detall en el Mapa escolar, perquè efectivament és evident que en tot el territori de Catalunya avui, i quan s'hagi acomplert el Pla plurianual d'inversions aprovat pel Govern això encara serà molt més evident, l'extensió de l'educació obligatòria no només s'haurà allargat en l'edat dels nostres joves, sinó que s'haurà eixamplat per tot el territori de Catalunya d'una manera molt, i molt, i molt significativa.

Ara, és evident també que les exigències de l'escolarització amb el nou sistema educatiu no ens permeten arribar a tot arreu. Insisteixo: hem parlat de l'escolarització dels municipis de la muntanya de Prades i, concretament, el centre de Cornudella. Això és l'atenció a la diversitat i em sembla raonable; però fixi's que aquestes excepcionalitats sempre s'han establert en base a uns criteris clars que poguessin ser aplicables a tot el territori. En el moment en què trenquem això, podem entrar en una dinàmica absolutament perversa de greuges comparatius entre els uns i els altres, que és el que hem de procurar evitar i és el que hem procurat evitar.

La solució de Batea té un risc molt alt perquè és diferent dels casos que fins ara s'han reconegut; per quin motiu hauríem d'acordar una solució transitòria d'escolarització del primer cicle de l'educació secundària a Batea i no fer-la a Horta de Sant Joan, per exemple? O a Arnes? Per no sortir de municipis de la mateixa comarca que, lògicament, en el moment en què això es reconegué a Batea, tindrien idèntics arguments per demanar el mateix per als seus municipis. Vull dir, el

Departament està en condicions de garantir que podrem escolaritzar adequadament tots els alumnes de la Terra Alta a l'institut de Gandesa i en centres, fins i tot, que en aquest cas no són mòduls prefabricats, que, encara que ho fossin, nosaltres pensem que si són dignes es pot fer exactament igual. És aquest el motiu de fons, i cada cas ha requerit en molts casos moltes reunions, que se n'ha parlat.

Fixi's que..., és clar, diu: «És que posem el llistó molt alt de vegades.» Podria posar l'exemple de Sant Pere i Sant Pau, per parlar dels qui s'han mobilitzat també en aquests darrers mesos. Sant Pere i Sant Pau, efectivament, té setze mil habitants, dos centres de primària; però a Sant Pere i Sant Pau hi ha un institut esplèndid, que és l'Institut Comte de Rius, a dos-cents metres del nucli de població; un institut que si l'hem de construir avui, nou, el seu import no baixarà dels 900 milions de pessetes; un centre que, a més a més, és referència de prestigi entre els centres de formació professional, amb un equip de docents il·lusionat i competent.

Escolti'm, quan em diuen: «És que hi ha aquest espai de dos o tres-cents metres entre Sant Pere i Sant Pau i aquest institut», que és un camp, avui, tot i que hi ha un camí asfaltat, escolti'm, si el que els preocupa és la seguretat, el Departament d'Ensenyament, tot i que no correspondria, podríem estar disposats i estem disposats a pagar el transport ajustat a l'horari escolar per evitar aquest risc. Aquesta és una proposta no acceptada fins avui, i en qualsevol cas, probablement, en el tema de Sant Pere i Sant Pau podrem trobar una solució semblant a la que s'ha donat al barri de Sant Salvador, que no insisteixo a descriure-la perquè la coneix perfectament; molt bé. Però mentre no ens moguem de criteris que siguin equiparables aquí, o a Girona, o a Lleida, o a qualsevol comarca de Catalunya, podrem defensar fins on calgui aquesta solidesa del model; en el moment en què comencem a fer excepcions indiscriminades que no responguin a criteris, jo crec que entrarà en crisi no només el Mapa escolar, entrarà en crisi el model de la reforma.

Jo crec que aquest esforç que vostè demana el farem, el continuarem fent, el farem tant com calgui i continuarem reunint-nos amb tothom qui vulgui, tantes vegades com calgui, però per escoltar i també per informar d'uns criteris que puguem sostenir amb idèntica contundència a tot arreu, perquè si no, realment, faríem un mal servei a la reforma i a un dels seus principals objectius; i tots plegats haurem de fer un esforç perquè tothom s'adoni que el sistema educatiu normalment no és..., és conseqüència d'una realitat que pot ajudar a transformar, però que des del sistema educatiu no ho podem resoldre tot: la industrialització, l'enfortiment de..., tot no ho podem resoldre des del sistema educatiu; bàsicament i prioritàriament hem d'assegurar l'adequada formació dels nostres joves. Jo crec que disposem dels instruments adequats i li puc ben assegurar que en aquest esforç d'informació el Departament serà el primer i esperem comptar també amb tota la col·laboració d'aquelles forces polítiques i d'aquells diputats que creuen en la reforma i que volen que es porti a terme amb èxit.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre comerç interior

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre comerç interior, presentada pel diputat senyor Joan Puigcercós. Per exposar la interpel·lació, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta interpel·lació respon a la creença del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana que el comerç a Catalunya, el comerç interior en aquest cas, es troba en un moment crucial. Estem en un moment en el qual creiem que estem en el moment de donar les bases per solucionar d'una forma gairebé estable la situació de la distribució comercial a casa nostra. Hem arribat, doncs, al punt zero d'aquest camí que ara comença per solucionar de forma –repeteix– estable el desequilibri que s'havia donat entre el món del comerç tradicional, el petit i mitjà distribuïdor, davant de les grans superfícies comercials i les grans cadenes.

El camí que s'ha fet per arribar a aquest dur, difícil i colpidor procés –i diem dur perquè, com ja hem dit abans tantes vegades, el sector del comerç ha estat l'única reconversió no subsidiada per l'Administració–, la pressió feta pels representants del comerç familiar, els gremis, la Confederació de comerç en aquest cas, alguns membres d'algunes de les cambres de comerç del nostre país i la inquietud general de què en aquest mateix Parlament i durant la legislatura passada ens vàrem fer ressò, han provocat en definitiva la necessitat de reorientar el sectors dels serveis, i en aquest cas específic el del comerç a casa nostra.

Estem, doncs, com dèiem, en la situació de punt zero a l'hora de buscar una solució estable, no definitiva –ja sabem que el comerç en aquest cas és un aspecte de l'economia dinàmica i, per tant, no podem dir mai definitiva–, però sí estable per buscar aquest punt d'equilibri necessari entre el petit i mitjà comerç, el comerç tradicional, el comerç familiar, i les grans superfícies comercials. El punt zero, doncs, per aturar la voracitat de les grans superfícies comercials, una voracitat que no només afecta el petit comerç o els proveïdors, sinó que fins i tot avui dia ja afecta en part, i només en part evidentment, els consumidors.

La distribució comercial a Catalunya ha avançat de forma traumàtica. Fonts de Nielsen, en aquest cas l'*Anuari d'evolució a Catalunya*, diu que l'any 93 hi havia vint-i-nou grans superfícies comercials; segons el mateix Departament de Comerç, avui, l'any 96, en són trenta-vuit: dinou de més de quatre mil metres quadrats i dinou més grans superfícies de menys de quatre mil metres quadrats. Ens trobem, doncs, que hem passat en tres anys d'una evolució de vint-i-nou grans superfícies a trenta-vuit. Aquesta és potser l'evolució i per això

diem nosaltres de forma sincera que ens trobem en un punt zero per poder buscar una solució a aquest aspecte.

També segons Nielssen, la quota de mercat, l'evolució que hi ha hagut de l'any 87 a l'any 94, ha evolucionat de la següent manera: el comerç tradicional o familiar ha passat del 32% del mercat de la distribució al 13,3%; els autoserveis, del 16% al 12%; els supermercats petits, del 25% al 31%; els supermercats grans, del 12 al 13, i els hipermercats, del 15 al 30,7%. És a dir, de l'any 87 a l'any 94, set anys, ja hem vist que la reconversió de la quota de mercat dels distribuïdors comercials ha estat –podríem qualificar– més que traumàtica, salvatge.

Hi ha hagut un perdedor –és una constatació que hem tingut aquí i era fruit de la modernització i fruit, en definitiva, d'aquesta evolució dinàmica dels mercats–, el perdedor ha estat el comerç tradicional, el familiar. I dèiem, doncs, que aquesta reconversió, que s'ha fet..., i som conscients que els altres diferents sectors productius: el sector primari, el sector secundari, han tingut suport, més o menys, en millor mesura o en menor mesura, però hi ha hagut un suport per part de l'Administració, tant en aquest cas de l'Administració catalana com de l'Administració espanyola, per intentar aturar l'impacte social que podia tenir aquesta reconversió. En el cas del comerç, doncs, hem pogut veure dades: en el cas –ho repeteixo– del tradicional o familiar, s'ha passat del 32 al 13. I en el cas dels autoserveis, que gairebé poden ocupar la mateixa plaça, s'ha passat del 16 al 12. En canvi, el creixement dels hipermercats ha estat del 15% al 30,7%. Gairebé han duplicat la seva quota de mercat a favor, o en aquest cas en contra, dels petits, mitjans i el comerç tradicional. És, doncs..., i són xifres que en aquests moments demostren que ja podem arribar –podríem dir–, que podem arribar a una situació d'estabilització.

Si recordem el que deia el conseller en la interpel·lació substanciada ara farà prop d'un any, el Grup d'Esquerra demanava la necessitat de trobar un punt crític d'equilibri entre el comerç tradicional i les grans superfícies. El Grup d'Esquerra Republicana –ho hem dit sovint– no està en contra de la implantació de grans superfícies comercials. Nosaltres reivindicàvem –i necessitàvem– que en nom d'aquesta reconversió, aquest suport, aquest apaivagament de l'impacte social que podia suposar el deteriorament del petit i mitjà comerç, necessitàvem buscar un punt d'equilibri, un punt de regular el mercat en aquest sentit. Ara, vista l'evolució que hi ha hagut en aquest temps, sembla que hem arribat a aquest punt d'equilibri. De fet, segons dades del seu Departament i corroborades pel Ministeri de Comerç en l'*Informe sobre el comercio interior y la distribución comercial en España*, sembla que minva el procés de creixement de les grans superfícies. Això, evidentment, abans de la moratòria. Ha minvat, hi ha hagut un manteniment de la quota de mercat del petit comerç tradicional i de l'autoservei i sembla, en definitiva, que, si més no, arribat en aquest punt s'està arribant a un índex d'estabilització.

Creiem que ara és el punt zero per regular de forma, dèiem, estable aquesta situació. Ara, doncs, és un mo-

ment crucial. Per tant, és bo saber el parer del seu Departament sobre quatre aspectes que són decisius a l'hora d'enfocar el futur del comerç interior al nostre país. Primer cas, la moratòria que decreta el Departament de Comerç el mes de gener; segon aspecte, el compromís per part del seu Departament en la creació d'un pla territorial sectorial; en tercer lloc, la hipotètica regulació a què un mitjà de comunicació escrit feia referència de les compensacions que fan les grans superfícies comercials als ajuntaments; en quart lloc, l'aplicació de la Llei de comerç, aprovada i entrada en vigor el dia 6 de febrer, i especialment com pot ajudar el pagament de proveïdors i regular la millora de la competència.

En primer lloc, doncs, la moratòria. Si bé en un principi la declaració de la moratòria semblava més un fogot electoral que un intent d'aturar la sensació de barra lliure i, en definitiva, semblava que aquest fet, fins i tot els més optimistes dels sectors de les grans superfícies creien que això seria, en definitiva, una maniobra electoral, sembla, doncs, que tres mesos després de la decretació de la moratòria a la implantació de grans superfícies comercials, aquesta moratòria, doncs, diem, té l'aire de realitat.

Efectivament, el mes de gener d'enguany, i a dos mesos de les eleccions, el seu Govern aplicava una mesura que podríem qualificar d'«alegal», declarant una aturada a l'obertura de les grans superfícies comercials. El termini d'un any era, en definitiva, el termini que es posaven el Departament de Comerç i el Govern català en aquesta moratòria. Un any perquè creiem, suposem, deduïm que és un any el temps que té el Departament per evitar un possible contenciós administratiu, perquè nosaltres entenem que podria entrar dins la lògica un contenciós administratiu en contra de la moratòria. El fet de fer un any, enteníem, doncs, que tenia aquesta lògica, per evitar i esquivar així el temps que podria tardar a tenir fruit aquest cas, aquesta mesura jurídica.

Entenem, doncs, que la moratòria és un fet. Fa gairebé tres mesos, i creiem que, en aquests moments, sí que hem vist que l'ANGED, és a dir, els representants de les grans superfícies, declaraven que això ha de ser una mesura electoralista, però estan veient, i estem veient tots, i fins a cert punt la mateixa Confederació Catalana de Comerç comença a entendre que aquest és un fet que sembla que hi ha voluntat de mantenir, aquesta moratòria, durant un any. La moratòria implicava l'aturada, paralització i, en algun cas, l'alentiment dels plans parcials especials i programes d'adaptació urbanística de molts ajuntaments. La crítica de la Federació de Municipis pel cost que això podria suposar, la pressió que s'ha fet des de diferents sectors municipalistes han estat, en definitiva, potser, el contrapès d'aquesta moratòria. Hi ha hagut casos concrets, com els de Rubí o els de Cerdanyola, que suposaven una aturada d'aquests processos.

Els representants del comerç tradicional o familiar tenien la creença que tot fóra foc d'encenalls. La qüestió, doncs, és saber si es portarà la moratòria fins al final, s'aplicarà l'any que es va posar de termini –és a dir de gener a gener: de gener de l'any 96 a gener de l'any 97–; és més, la creença de si aquesta moratòria servirà

realment per a regular de forma estable la situació, i el que caldria saber, a més, és com valora, en definitiva, gairebé a cent dies de la moratòria, de la seva aplicació, aquest fet, el conseller de Comerç.

En segon lloc, el Pla territorial sectorial. Sembla, doncs, que la conclusió de la moratòria és la creació d'un pla territorial sectorial d'establiments comercials de Catalunya. Aquest pla serà l'instrument per definir la implantació de grans superfícies. Segons el seu Departament, aquesta serà l'eina d'interlocució dels sectors implicats i per fixar de forma dinàmica, és clar, criteris objectius. Aquesta és, doncs, la necessitat, avui. És allò de necessitar les concessions d'equipaments comercials, elements i paràmetres objectius a l'hora de fer els informes preceptius. Però sota quines premisses s'està elaborant aquest pla? Sota quins criteris urbanístics? Seguirà deixant potenciar les àrees periurbanes en detriment dels centres històrics? Establirà bases per al control de qualitat dels *hard discount*? Serà un pla quadriennal o de durada indefinida? Farem, en definitiva, l'evolució que ja ha fet l'Estat francès de la Llei Royer, del 73, a la Llei Sapin, del 93? És a dir, inclouran nous elements, com la creació d'una comissió nacional d'equipaments?, evitar els efectes negatius sobre la petita i la mitjana empresa?, evitar la saturació d'equipaments comercials? En definitiva, discriminar positivament el que podria ser l'impacte sobre zones rurals o zones urbanes, com determinava la Llei Sapin? La necessitat, en definitiva, d'un nivell suficient de competència dins de cada forma de comerç? Són, en definitiva, dubtes de què aquest Pla territorial ens ha de lliurar.

Per anar acabant, les compensacions..., i apareixia en un mitjà de comunicació, per més senyes un diari barceloní, en llengua castellana, d'orientació monàrquica, que deia que el Departament volia regular les compensacions que rebien els ajuntaments de mans de les grans superfícies comercials. Esperem que no sigui així, perquè aquest era un tema greu, era un tema que podia suposar una intromissió, en definitiva, en el món del poder municipal, i creiem que va ser una font estranya la que va donar això.

I acabo, perquè el quart punt el faré després.

El president

Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Per contestar, el conseller senyor Alegre té la paraula.

El conseller de Comerç, Consum i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc observo que el fil conductor d'aquesta interpel·lació, en part, ve a coincidir amb tot el que ha sigut la política que s'ha desenvolupat per part del Govern de la Generalitat en tot el que fa referència a l'esforç, penso jo que enèrgic, i, per altra banda, amb resultats concrets, positius, de procurar i treballar conjuntament, naturalment, amb el dinamisme de tots els agents comercials, a fi i efecte que l'activitat comercial sigui una part important dintre el conjunt de la societat, i que aquests canvis que es produeixen pràcticament en tot el que és l'esquema econòmic i social, i

s'han produït en el camp de l'agricultura, de la ramaderia, també del teixit industrial –òbviament, també dels serveis, el turisme i el comerç–, es facin d'una manera gradual, d'una manera no traumàtica i sempre –sempre– sumant els esforços, en primer lloc, de la societat civil, i després, naturalment, per part del Govern, establint el marc que hagi de permetre aquesta bona evolució.

Per tant, si m'ho permet, senyor diputat, d'entrada jo li diria que en aquest moment discrepo de vostè –en això de les col·loquialitats– que en aquest moment estiguem en un punt zero. El que sí que penso que podem dir és que en aquest moment estem en un canvi d'etapa. Durant molts anys el Govern de la Generalitat ha endegat tot un conjunt de polítiques actives de cara, precisament, que aquesta transformació del comerç es faci d'una manera dinàmica, d'una manera també gradual, i sobretot buscant que la seva evolució no sigui traumàtica.

El primer objectiu, com a política que ens hem de marcar, és que els ciutadans de Catalunya, en tot el que fa referència a les seves necessitats, dels béns i els serveis que necessitin, trobin aquelles ofertes que realment els ajudin a donar compliment a aquestes necessitats. Per tant, sabem que la despesa comercialitzable, per tant, el que cada ciutadà de Catalunya gasta en tot el que fa referència a activitats comercials, és una xifra determinada i que aquesta xifra ve repartida entre els grans temes del que constitueix l'alimentació, l'equipament de la persona, el parament de la llar, l'automoció, etcètera. Per tant, tenim conegut quin és el grau de necessitat per part de la ciutadania; òbviament, li parlo de la general, després ho podríem analitzar en funció de les diferents comarques o zones.

El que hem de procurar, doncs, és que l'oferta comercial s'hi adapti. D'entrada, si m'ho permet, li haig de dir que el servei als ciutadans de Catalunya per part del comerç ve de la mà de cent quaranta mil establiments –cent quaranta mil–, si em permet, jo els agafo en base a la xifra –que possiblement vostè i jo convindrem que són les més creïbles– de les altes en l'impost d'activitats econòmiques. Per tant, tenim ja quin és el grau de necessitats, tenim també completament tabulat quin és el grau d'oferta, i òbviament, hem de veure quin és el grau d'evolució. I, si em permet, penso, senyor diputat, que vostè, quan ha analitzat aquesta evolució en els últims anys, ha fet alguna abstracció que realment pot portar a donar una imatge que penso que no és la fidedigna del teixit actual. És una realitat que, temps enrere, i ara em fixaré únicament i exclusivament en una part important, i vostè s'hi ha referit, que és tot el que afecta el sector de l'alimentació, òbviament, fa uns anys venia del que nosaltres anomenàvem «l'oferta tradicional». Per tant, aquesta oferta ha tingut, en el decurs dels últims anys, i en concret em fixaré del 85 al 95, uns canvis, i veiem que hi ha hagut una baixada de tot el que és oferta a través del mecanisme tradicional, però no, no com vostè ha manifestat, baixa el comerç tradicional i automàticament pugen els «hípers». Han anat apareixent noves modalitats, jo aquí vull reconèixer que, en part, han sigut dinamitzades pels mateixos petits comerciants, que han esdevingut ofertes competiti-

ves. Per tant, veiem que és una realitat que l'any 85 hi havia un 48% de l'oferta alimentària que estava feta a través de les petites botigues i aquesta quantitat, és veritat, s'ha reduït d'un 50%, però en canvi veiem que tot el que són els petits «súpers», tot el que són els autoserveis, han agafat en bona part aquesta reconversió d'uns establiments que no tenien futur cap a uns establiments que han sabut guanyar-se una clientela.

I després, naturalment, en els últims anys, hi ha hagut un procés d'implantació de grans superfícies i els hipermercats li he de dir que en aquest període han augmentat només la seva quota de mercat d'un 9%. Per què –i aquí, possiblement, vostè ha agafat estadístiques del conjunt de l'Estat, i no d'aquí, de Catalunya–, per què en el cas dels hipermercats ha augmentat només un 9%? Perquè dintre de les polítiques –i entro ja en el que hem fet, a fi i efecte de poder donar compliment a les seves preocupacions del moment actual–, els nostres criteris han estat, per un cantó, establir una ordenació que permeti, precisament, que aquesta evolució, com dèiem fa uns instants, sigui d'una manera gradual i no traumàtica, i per tant, m'he de referir d'una manera important als treballs que s'han després de la Llei 3/87, del 9 de març, que és la coneguda com la Llei d'equipaments comercials. Ha fet una tasca, el treball que s'ha després de l'aplicació d'aquesta Llei, tremendament positiva; tremendament positiva perquè, malgrat que, a vegades, en tertúlies o, fins i tot ara aquests últims mesos, que a vegades s'han fet discursos, a vegades, penso jo, més moguts per la passió que no pas per la raó, a vegades s'han manifestat unes xifres que realment, després, quan vas sobre el territori, no les veus. Jo, en concret, una il·lustre diputada del seu Grup, en una ocasió vaig sentir que parlava que hi havien hagut, en una determinada comarca, de l'ordre de vuitanta grans superfícies i després resulta que, mires Catalunya, i en el període de la Llei, per tant, del 88 fins al 95, en tot Catalunya, no només aquestes seixanta d'una comarca, en tot Catalunya n'hi han hagut quaranta. Quaranta, que realment ha comportat que hi hagi hagut aquest seguiment, hi hagi hagut aquest procés fins i tot de desalentar alguns projectes que cap aquí volien venir... Així en tenim la fama; fins i tot en un informe recent fet per part d'una consultoria i, per tant, té la neutralitat que no és pas res que tingui relació amb nosaltres, deia que, evidentment, a Catalunya es troben, en aquest moment, comparant-ho amb altres zones de l'Estat i fins i tot del conjunt d'Europa, una possibilitat de creixement de les grans superfícies, però a continuació deia: «Compte!, a Catalunya no creixen com a conseqüència de les restrictives mesures del Govern de la Generalitat.» Per tant, evidentment, ens reconeixen que hem fet una política de fre.

Hi han hagut polítiques actives; vostè diu que no hi han hagut ajudes a la reconversió del comerç, i penso que possiblement, en fi, estarà amb mi que, quan jo li digui aquestes xifres, veurà que el que li dic és una realitat exacta. Nosaltres hem ajudat d'una manera activa la modernització del comerç; hem aplicat recursos de l'ordre de 6.200 milions de pessetes, que han provocat inversions de l'ordre de 70.000 milions. Per tant, tot aquest trànsit cap a un comerç més modern, evidentment, s'ha fet amb un esforç que em sembla que des-

conèixer que hi ha hagut una política activa de la Generalitat és realment, diria, una informació que estic convençut que a partir d'aquest moment vostè també canviarà la seva opinió.

Ara bé, arriba aquest moment –i per això jo fa uns moments que deia que estem en un canvi d'etapa, i no en un moment zero–..., és que entenem..., aquesta havia estat una afirmació que jo havia fet, evidentment, en diferents ocasions, que era necessari tirar endavant, no la moratòria, que és el que vostè ha començant dient, sinó un estudi en profunditat de quina és, en aquest moment, la realitat del teixit comercial català a fi i efecte de veure cap on caldria ajudar a donar els passos. I, per tant, aquest pla sectorial ha sigut una afirmació que varem fer, i vostè diu que va ser un fogot electoral; miri, la vaig signar el 12 de gener, i la vaig signar el 12 de gener quan ho hauria pogut fer, per exemple, la primavera de l'any passat. Llavors, segurament, haurien dit que, «home, en vigílies d'unes campanyes municipals, vostès aprofiten...» Doncs, varem esperar un temps, precisament, perquè no es pogués dir. Si haguéssim tingut una voluntat, com vostè diu, de fogot electoral, possiblement convindrà amb mi que hauria sigut realment un bon moment fer-la el setembre o l'octubre de l'any passat, abans de les eleccions, a fi i efecte d'elegir el Parlament de Catalunya i elegir el Govern que ha de governar Catalunya. I, per tant, a fi i efecte que no hi pogués haver, diguem-ne, cap mica de nota de tipus electoral, i a fi i efecte de no endarrerir un treball que, per altra banda, era convenient i necessari, ho varem fer, precisament, just quan el Govern de la Generalitat va assumir la responsabilitat de governar, com a conseqüència del debat d'investidura. Per tant, aquest pla sectorial de comerç ha de fixar aquests criteris que hagin de permetre, a partir d'aquest moment, mantenir i continuar aquesta política d'ajudar que el teixit comercial sigui una peça activa i sigui una peça dinàmica de la nostra estructura econòmica i social.

La redacció del pla sectorial, com dic, ha de marcar criteris, i també és una realitat convinguda que, quan s'efectua un treball d'aquestes característiques, és bo que hi hagi una suspensió d'activitats en tot el que fa referència que, si aquest pla que tu estudies, sobre la marxa va variant, realment les conclusions a què es podria arribar podrien ser desfasades fins i tot pel mateix decurs d'aquesta activitat. Per tant, la moratòria és una conseqüència i una necessitat de poder redactar aquest pla en tota la seva profunditat.

Naturalment, li he de dir i li aclareixo que qualsevol informació periodística, en cap moment veurà que no és font del Departament i, per tant, no és ni una informació oficial ni oficiosa el que un diari hagi pogut dir. Per tant, no hi tinc cap responsabilitat; en tot cas, demani-ho al qui ho ha escrit, on s'ha inspirat, però li puc dir que aquesta no és la doctrina ni els principis que en aquest moment contemplem.

I ja que s'ha encès el llum vermell, senyor diputat, senyor president, deixarem el que quedi per a la continuació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Puigcercós, per un espai màxim de cinc minuts.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Bé, penso que és positiu que el Departament negui aquesta mena de notícia que va sortir publicada el 24 de març d'enguany, perquè era un fet –ho repetim– gravíssim, la interposició que podia fer el Departament de Comerç, el Govern català, a l'hora de regular les compensacions. Es poden donar compensacions que poden ser en rehabilitació de centres antics, en la creació d'equipaments esportius, culturals, que se'n poden beneficiar alguns ajuntaments i que són, en definitiva, un pedaç important a les ja malmesses, de per si, finances municipals. Per tant, entenem que és positiu que vostès es desmarquin d'aquest fet; el que passa és que queda sempre el dubte de per què un mitjà de comunicació s'inventa una notícia com aquesta, no? És a dir, jo penso que el tema és greu de per si, perquè pot donar una confusió i pot donar a entendre, fins a cert punt, que potser hi ha interès per part d'aquest mitjà de comunicació d'enrair determinat ambient o de crear una determinada confusió.

Un altre tema que pensem que és important i que és necessari és el tema d'examinar en aquests moments l'aplicació de la Llei de comerç que es va aprovar a les Corts espanyoles. L'aprovació i la posterior aplicació de la Llei de comerç significava una millora de relacions comercials, i sovint hem parlat de l'impacte de les grans superfícies comercials envers el comerç tradicional, però oblidàvem la situació, gairebé, de règim oligopolístic amb què les grans superfícies comercials tractaven els proveïdors. Aquests, tant petits, mitjans com grans, en definitiva, patien les seqüeles d'un pagament a llarg termini, patien les seqüeles d'unes condicions draconianes que demanaven les grans superfícies per poder vendre o per poder oferir els productes d'aquests proveïdors. Per exemple, en aquests moments..., fins ara, fins la Llei, El Corte Inglés pagava a 76 dies; el Pryca, a 132 dies; Continente, 133 dies; Caprabo, a 177 dies.

Per tant, creiem que..., en aquests moments, qui està vetllant per l'aplicació de la Llei? La Llei regula aquest aspecte; és a dir, als trenta dies de la rescissió s'obliga a l'entrega del document mercantil, a l'aplicació automàtica de l'interès de demora si s'incompleixen els terminis, etcètera. Aleshores, qui està controlant en aquests moments l'aplicació de la Llei? Quin paper hi està jugant el Departament? Entenem que és necessari vetllar perquè a la gran superfície es compleixi això. Ho estan complint? És a dir, ja s'han portat controls en aquest aspecte?

I, ja per a anar avançant, nosaltres creiem que la moratòria..., ho repeteixo: hem dit sempre que la moratòria ens semblava apropiada, necessària per buscar una solució estable, però sí que és veritat que hi han hagut excepcions, han d'haver-hi excepcions. Entenem, per exemple, que la paralització de determinats projectes, com podia ser el Triangle d'Or, o l'illa d'or, o l'eix d'or

que es donava a Barcelona, que en definitiva no era del sector de l'alimentació ni del sector del parament de la llar, sinó que era del sector de la indústria cultural –en aquest cas era dels llibres, era dels llibres de la cadena francesa Fnac–, creiem que en aquest cas fóra necessari una excepció, perquè en definitiva la gran queixa, el gran problema que s'ha mostrat a Catalunya del petit..., del comerç tradicional, que en diem, doncs, no era bàsicament d'un sector com és el sector de la cultura; ha sigut d'un sector sempre, en definitiva, d'un tipus de distribució comercial molt concret o molt general, però que en cap dels casos incloïa, en aquest cas, el món de la cultura, i específicament el món del llibre. Per tant, nosaltres entenem que sí que fóra necessària una reflexió en el cas que s'ha donat de l'Ajuntament de Barcelona vers el Govern de la Generalitat, i concretament amb el seu Departament, per fer una excepció en el cas de Barcelona, i més quan la Confederació de Comerç, els Amics de la Ramba, en definitiva, els amics dels sectors diferents veïnals estan d'acord amb la implantació, amb l'obertura d'aquest centre comercial al centre de Barcelona, i creiem que és necessari, positiu i profitós.

I, finalment, dir que nosaltres entenem que aquest Pla territorial ha de tenir una premissa, una premissa de regular, però sobretot ha de fer allò que nosaltres diem..., perquè vostè diu: «Home, hem ajudat a la reconversió del petit i mitjà comerç, li hem donat suport, hi ha hagut línies de suport econòmic...», vostè parla de 6.000 milions. Bé, vostè recordarà també que fa dos anys aquí –i deixem-ho estar; em sembla que ens regim per un clima de cordialitat– el Grup d'Esquerra Republicana va substanciar també una interpel·lació on posàvem damunt de la taula la problemàtica de les dues empreses que, en definitiva, ajudaven el comerç, que eren la SINAC i la GATEC, una per a la modernització del comerç i l'altra per a la informatització. I vostè sap també que allò va acabar per via judicial, i vostè aquí mateix em va contestar que en aquell moment no em podia contestar perquè estava *sub iudice*. Penso que sí que hi ha hagut voluntat, en part, pel Departament, però penso que aquesta reconversió no ha estat una reconversió al nivell que han tingut altres sectors productius.

I, finalment, dir-los que esperem que aquesta voluntat de regular un mercat que fins ara ha estat, en definitiva, absolutament traumàtic per a una part important dels sectors productius del nostre país, aquesta voluntat d'intervenir que ha demostrat el seu Govern –que moltes vegades, en definitiva, contrasta amb altres departaments del seu mateix Govern, que diuen que el mercat es regeix per ell mateix i que ja coneixem aquella vella teoria de l'oferta i la demanda–..., però nosaltres entenem que és necessària aquesta intervenció, en som partidaris i pensem que se'ns demostra aquí una oportunitat única per solucionar els problemes de forma estable –ho repetim, volem posar aquesta paraula al damunt de la taula: de forma «estable»– que ha tingut el petit i mitjà comerç. I entenem que és necessari que la Generalitat controlï i vetlli la situació en aquests moments de règim oligopolístic que estan tenint en algunes zones les grans superfícies, en algunes zones ja gairebé..., i, si no, només cal veure l'anuari aquest que ha fet el Ministeri de Comerç, on la mateixa cadena en

determinats territoris de la mateixa comunitat autònoma té uns preus i en determinades altres zones en té uns altres, perquè, en definitiva, ha arribat a eixugar de tal forma els petits comerços o fins i tot els supermercats petits que hi havien, que ja –ho repeteixo– es regeix per una situació de monopoli, en definitiva, a l'hora de la distribució. Per tant, aquest és un aspecte que nosaltres creiem que la seva Llei, el nou Pla aquest territorial que s'està preparant, hauria de contemplar, perquè en zones periurbanes s'està donant aquest cas, ja s'està donant. I l'altre aspecte que ens preocupa és el model alemany que està penetrant, el model del *discount*, que és un problema també que en aquests moments està presentant una nova oferta i que, malgrat que la Llei de comerç l'intenta regular, sí que pot tenir algunes esclatxes que poden quedar, sobrerament..., uns interrogants que poden quedar oberts.

Són –ho repeteixo– qüestions que queden obertes, i pensem que estem en una bona situació perquè el Departament pugui regular definitivament aquest aspecte de forma positiva.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al segon torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller, per espai de cinc minuts.

El conseller de Comerç, Consum i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, en primer lloc, pel que fa a la Llei de comerç, jo li he de dir que en aquest moment per a nosaltres ha sigut precisament confirmar –confirmar– tot un conjunt d'accions que aquí ja eren aplicades com a conseqüència de la nostra pròpia Llei i que en el fons ens va obligar a haver de fer aquella Proposició de llei a les Corts Generals, la sentència del Constitucional, en què alguns dels criteris que aquí nosaltres ja aplicàvem..., varen manifestar que en funció de *la unidad de mercado* això havia de ser legislat mitjançant regulació del conjunt de l'Estat.

Per tant, li he de dir que les conseqüències de la Llei, en el fons, són confirmar –confirmar– tot el que aquí ja veníem fent: en els horaris, en el descans setmanal, en tot el que és la regulació de determinades modalitats de comerç, en tot el que ha constituït precisament el que ha sigut una bona part de la primera part de la interpel·lació de vostè de les grans superfícies, que s'estableix a través de la nova Llei mitjançant l'obligació, la responsabilitat –no pas el dret, sinó la responsabilitat– de concedir la segona llicència. Per tant, jo quan vostè deia l'anunci o la publicació d'aquesta informació..., en principi, és completament precipitat, no hi ha criteri, no hem sortit... El que sí que en aquest moment s'està estudiant i hi ha el compromís, òbviament, la part que ens correspongui desenvolupar mitjançant text legislatiu, portar-ho amb la màxima rapidesa a aquest Parlament per a la seva discussió.

La segona llicència, doncs, en el fons, jo penso –i aquest és un criteri que, evidentment, l'hem d'acabar

de madurar–, ha de constituir una certa reconversió dels treballs que en aquest moment es feien a través de la Comissió tècnica d'equipaments comercials, i, per tant, ja veurem com es concreta aquesta concessió de la segona llicència.

Vostè ha dedicat un temps, que em sembla que també és una qüestió important –i que en el fons és una aportació que ens n'hem de sentir molt satisfets, per la proposta que varem fer en el seu moment els homes i les dones de Convergència i Unió mitjançant aquesta Proposició de llei a Corts Generals–, a aquest procés que hi havia, anòmal, pel qual a vegades la força d'uns pocs compradors amb una gran capacitat de compra en relació amb la nostra indústria establia una sèrie de terminis en els pagaments que eren, realment, una càrrega feixuga per al nostre propi teixit industrial. Bé doncs, en aquest moment, des del punt de vista que això està ja en un text legal, ja no correspon a aquest Departament, per via administrativa, fer-ne un seguiment. Per tant, aquests drets han quedat delimitats mitjançant llei, llei que en aquest precepte té unes conseqüències de tipus mercantil, i, per tant, qualsevol persona que consideri que no s'aplica correctament, doncs, òbviament..., doncs, quan no hi ha la correcta aplicació de la Llei aleshores el que s'ha de substanciar, mitjançant –ja que és tema mercantil– la corresponent reclamació judicial..., amb la garantia, en aquest cas, que l'acció del jutge en l'aplicació de la Llei, que és bastant taxativa..., queda ja molt clar el mecanisme d'evitar, precisament, poder abusar de la capacitat de compra d'uns pocs sobre la gran majoria del nostre teixit industrial.

El Pla sectorial –ho repeteixo– ha de ser l'eina que ens ha d'ajudar a establir tots els criteris bàsics de cara a poder encarar la propera etapa de tot el que és el procés de modernització del teixit comercial. Vostè ha tocat un tema concret; permetin-me que jo pensi que, per no desvirtuar, precisament, el que és el procés d'aquesta interpel·lació, en la qual fins i tot en funció del que ens mana l'article 128.2 del Reglament del Parlament, que manifesta que les interpel·lacions han de tractar sobre qüestions de política general..., jo ara en aquest moment no entri en aquestes qüestions concretes, entre altres qüestions, per respecte a altres processos parlamentaris que vostè sap, i jo també conec, que en aquest moment estan substanciats davant del Parlament. El que sí que li he de dir és que nosaltres sempre hem defensat que els plantejaments..., en primer lloc, de la necessitat d'aquesta moratòria per a un correcte desenvolupament d'aquest Pla sectorial, que s'ha de fer en el termini de dotze mesos, i que les excepcions que es van incloure en l'Ordre que vaig signar van ser sempre excepcions genèriques i en cap moment particulars o concretes.

Per tant, jo penso que en aquest moment estem en una situació en què els motius que estic segur que l'han portat a vostè a plantejar aquesta interpel·lació coincideixen amb els del Govern, de cara, precisament, a establir que el comerç en aquest moment pugui estar, com ha estat en el passat, a l'altura de les necessitats de la nostra societat, que es mantingui un comerç que sigui equilibrat, un comerç en el qual hi hagi aquesta di-

versitat d'oferta, i que en el fons també –i en això coincideixo amb vostè– els ciutadans sempre puguin mantenir aquesta pluralitat d'oferta, que en el fons és la llibertat que demanem. I tots sabem que conviure en societat comporta en ocasions renunciar a alguna llibertat, i aquesta renúncia a la llibertat no vol dir pas que vagi en contra de la llibertat, sinó que és precisament per mantenir per a tots la mateixa igualtat de possibilitats.

Moltes gràcies, senyor diputat, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Modificació de l'ordre del dia

L'última interpel·lació, el punt dotze de l'ordre del dia, ha estat posposada per al pròxim Ple.

Passem ara al grup de mocions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra a Catalunya

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra a Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula el diputat senyor Corbacho.

El Sr. Corbacho Chaves

Gràcies, senyor president. L'altre dia es va veure la interpel·lació en el Ple, i vam tenir l'oportunitat d'expressar les nostres inquietuds, però també vam tenir l'oportunitat d'escoltar la predisposició de la Conselleria, i constatem –i ho constatem favorablement– que està havent-hi un avenç, que nosaltres qualifiquem positivament, en un terreny de màxima importància, com és l'apropament..., no des de la distància, sinó des de la responsabilitat que tots tenim –la Conselleria, però també el municipalisme– de trobar mecanismes que posin en comú la coordinació, la col·laboració, per a dotar-nos, en definitiva, d'un sistema de policia a través de la suma dels efectius dels Mossos d'Esquadra i també dels efectius amb una àmplia i gran tradició al nostre país, com són les policies locals.

Aquesta Moció, en definitiva, jo crec que avui serà i significarà precisament un pas endavant en aquesta direcció, en la direcció del consens, en la direcció de la clarificació i –per què no dir-ho també?– en una direcció que significarà una aposta pel que des del món municipalista creïem que podria ser un problema, com és la reafirmació i l'afirmació que volem ratificar l'autoritat de l'alcalde, que volem col·laborar i cooperar amb les policies locals i que volem, evidentment, treballar des del que són les bases que s'han posat de manifest en la mateixa discussió del Parlament i que

aquesta tarda es feia menció en la interpel·lació del senyor Carod-Rovira, en la qual prenia de referència determinades mocions aprovades per aquest Parlament i que responia també el conseller que eren la guia i el nord en la seva política, que partia de la base del que havia estat acord d'aquest Parlament.

Sense més, dir que, la Moció, la tenen totes les diputades i tots els diputats. Hi ha tres esmenes. Nosaltres, en principi... *(Veus de fons.)* D'aquestes esmenes, però...

El president

No facin diàleg. Es pronunciarà després.

El Sr. Corbacho Chaves

Molt bé. Hi ha tres esmenes; d'aquestes esmenes, per part del que presenta la Moció no hi ha cap problema a acceptar-les, menys la d'Iniciativa per Catalunya, l'esmena número 2, que faríem una transaccional, que la proposta seria «ratificar en tots els seus extrems l'autoritat de l'alcalde». Aquesta seria la transaccional, i també acceptaria la proposta d'esmena que fa Esquerra Republicana.

Sense res més, doncs, demano el vot favorable a la Moció per part de les diputades i diputats.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per presentar l'esmena d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup té interès a presentar aquestes esmenes, però, abans que res, deixi'm fer una afirmació que és que, si bé és cert que la política és comunicació, sense ser presoners d'aquest fet, nosaltres creiem que cal garantir, amb els treballs del Parlament, l'ambient, el temps, els ritmes i les possibilitats de difusió. Quatre mocions importants, quatre mocions consensuades, que han exigit treball, s'estan fent en hores mortes, des d'un punt de vista mediàtic. Agraïm els convidats que ens acompanyen, jo crec que ens hem d'agrar els diputats i les diputades que estem aquí, i dic això perquè el nostre Grup, el nostre Grup –i així ho expressarà a la Junta de Portaveus–, el nostre Grup pensa defensar a partir d'ara que un ple, si pot durar un dia i mig, millor que no pas un dia; no és tant, i això garanteix un millor treball i jo crec que garanteix una major manera de fer i d'entendre la política per part d'aquest Parlament. *(Remor de veus.)*

Entrant a les esmenes, jo crec que nosaltres..., en primer lloc, afirmar que donarem suport a la Moció presentada pel Grup Socialista, així com a l'esmena presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, i acceptem la transaccional que ens presenta el senyor Corbacho respecte a la segona esmena del nostre Grup. Deixi'm, en primer lloc, fer una afirmació: aquesta interpel·lació, presentada en el seu moment, i la Moció subsegüent, no són

sobrerres, al nostre entendre, ni complementen l'acció de govern duta a terme fins ara en el procés de desplegament dels Mossos d'Esquadra.

Fins ara la realitat que nosaltres copsem és que s'ha ignorat l'autoritat municipal, s'ha ignorat l'existència de policies locals, i és per això que valorem positivament aquesta interpel·lació, que hem valorat positivament aquesta Moció, i valorem també positivament que el Grup de Convergència i Unió entri en aquesta nova lògica de respectar l'existència dels alcaldes, de valorar i acceptar la presència de les policies locals, i, a partir d'aquí, el compromís de tots i de totes de fer un seguiment de l'aplicació de la Moció resultant.

Respecte al text concret de la Moció presentada pel Partit Socialista, nosaltres hem presentat tres esmenes, que, breument, justificaré. La primera és «definir i establir, d'acord amb els ajuntaments afectats, les bases que permetin la coordinació entre el Cos dels Mossos d'Esquadra i les policies locals». En aquests moments no existeix cap coordinació entre cossos. Els mossos arriben, s'instal·len i actuen prescindint del nivell, capacitat o recursos de la policia local corresponent. S'ha parlat de fer, des de Governació, convenis amb els municipis, però fins ara no se n'ha signat cap. En qualsevol cas, serà conveni a conveni, sense un protocol marc de referència per a tots.

La segona esmena, fins i tot acceptant la transaccional que ens presenta el Grup Socialista, ve a dir, a reforçar, a establir, en tots els seus extrems, el paper de l'alcalde. Ara els mossos d'esquadra estan actuant sense informar els alcaldes; no se'ls reconeix com a màxima autoritat en matèria de seguretat dins el seu municipi. Reclamem –i és per això que fem aquesta esmena a l'articulat– que l'alcalde tingui competències funcionals sobre els mossos, que pugui prioritzar programes d'actuació i sigui reconegut com a president de la junta local de seguretat.

I la tercera esmena és per tal de definir i posar dates. Aquesta és l'eterna assignatura pendent: és inconcebible que el desplegament dels mossos, en tant que són una part de la policia de Catalunya i que la seva presència territorial afecta tant directament les policies locals, aquest tema no s'hagi tractat mai a la Comissió de Coordinació. Tant la consellera Cuenca en el seu moment, com després el conseller Pomés s'han limitat a dir que aviat se'n parlaria, però no s'ha passat de les bones intencions. La Comissió de Coordinació ha passat de ser convocada gairebé cada mes, en època del conseller Gomis, a no ser convocada durant més d'un any, tant per l'exconsellera Cuenca com per l'actual conseller. És hora d'intentar un compromís en les dates, i per això nosaltres posem la data de 31 de desembre de 1996.

Gràcies per la seva atenció; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies per explicar i exposar les seves esmenes. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest Parlament, durant tota l'època que ha tingut competències en matèria de seguretat ciutadana, ha elaborat un seguit de lleis que han marcat, a part de mocions que al seu dia també es van aprovar, el model anomenat el model de policia de Catalunya, el model català, integrat bàsicament pels Mossos d'Esquadra i la policia local. En tot cas, una cosa és el model i l'altra cosa és l'execució, és a dir, no hi havia una praxi política, per entendre'ns, i menys una praxi al territori entre la policia i la policia local pel que fa a aquest model. No s'havia, en definitiva, aplicat.

Això ha estat diferent quan s'ha produït un fet important, un fet a destacar, que ha set quan s'ha desplegat, precisament, la Policia de Catalunya, la Policia de la Generalitat de moment a tres comarques; és a dir que ha començat a actuar com a policia pràcticament integral, una altra cosa és substituint o no les forces i cossos de seguretat de l'Estat, però sí que ha començat a actuar com a policia pròpiament dita. Això ha produït, sense cap mena de dubte, i sobretot pel tipus de desplegament, que algú ha qualificat de convulsiu, etcètera..., que, també he de dir, per altra banda, que em sembla que no hi havia gaires altres possibilitats de poder-ho fer; en tot cas, quan es va poder fer i de la forma que s'ha pogut fer em sembla que la veritat és que tampoc hi havia massa possibilitats, s'ha fet, en tot cas, com s'ha pogut, però sí que és evident que, dintre d'aquesta dinàmica, aquesta inèrcia, aquest poc temps en què s'ha fet ha provocat unes certes disfuncions que, d'una forma molt clara, s'han pogut notar, i una d'aquestes disfuncions, i em sembla que s'ha de reconèixer, és les relacions amb les policies locals. Jo diria que, per part del Departament, el que s'ha volgut és fer un bon desplegament; s'ha prestat atenció, bàsicament, a tot el que això comportava, sobretot la relació amb les altres forces i cossos de seguretat de l'Estat, però, probablement, ni hi ha hagut, d'una banda, potser la voluntat, però, de l'altra, tampoc hi ha hagut temps per poder-ho fer. I això el que ha provocat és aquestes disfuncions, que, a hores d'ara, probablement, doncs, patim sense cap mena de dubte; disfuncions, jo diria, de tot ordre, en el sentit que en algunes ocasions s'ha arribat, doncs, més o menys a acords que han fet possible, per exemple, que algun alcalde d'una ciutat que per al Ripollès és capital, doncs, que s'anunciés al seu moment que es reduiria la plantilla d'acord, pel fet que els Mossos d'Esquadra s'havien desplegat a la comarca.

En altres casos, per exemple en el cas d'Osona, quan un ajuntament, doncs, va sol·licitar exactament el mateix, doncs, no va tenir la mateixa resposta per part del Departament de Governació. En qualsevol cas, per tant, el que sí que s'imposa és que, a partir de la legislació, dels acords d'aquest Parlament, i sobretot a partir del desplegament, el que sí que s'ha de fer a partir d'ara és marcar unes bases en les quals tant el Departament de Governació com les associacions municipalistes de Catalunya i, per tant, els ajuntaments marquin aquestes bases d'execució d'aquest desplegament, i, per tant, entrar en una nova fase de coordinació i de cooperació entre els diversos cossos.

Esquerra Republicana és sensible a aquesta qüestió, i ja va plantejar, al seu dia, una interpel·lació que, precisament, tractava únicament i exclusivament, doncs, d'aquest tema, és a dir, de la coordinació entre la Policia de la Generalitat i les policies locals. El fet que la interpel·lació del Grup Socialista, doncs, s'avancés en el temps, i que el fet que la Moció que tinc entès que ja s'ha més o menys consensuat, recull àmpliament, doncs, les inquietuds, les propostes que volia presentar Esquerra Republicana, doncs, farà, sense cap mena de dubte –ja li ho anuncio, senyor conseller–, que Esquerra Republicana retiri la interpel·lació que tenia prevista i que se sumi a aquest consens, perquè entenem que el que interessa, a hores d'ara, és, sobretot aprofundir en aquest consens i sobretot avançar en aquesta línia.

Per tant, ja avanço, ja era lògic que Esquerra Republicana, doncs, votés els tres punts d'aquesta Moció, i que, en tot cas, l'únic que hem fet és presentar una esmena que l'únic sentit, l'únic interès que té és que hem pogut llegir en alguna revista d'una associació municipalista que estava ja endegat, estava molt avançat el decret dels vigilants o sobre els vigilants, i això el que ha fet una mica és augmentar encara la preocupació que existeix en moltes policies locals pel fet, sobretot –com he dit abans–, del desconcert que aquest desplegament ha pogut ocasionar en algunes plantilles.

Nosaltres entenem que fins que no es marquin d'una forma clara, d'una forma consensuada, en la línia que va aquesta Moció, entenem que probablement aquest decret el que faria potser és, amb molt bona voluntat probablement per part del Departament, però que el que faria és, segurament, aprofundir en aquestes ambigüitats, en aquesta situació que existeix actualment de falta d'uns criteris clars.

L'únic que demanem és que, en tot cas, fins que no es marquin aquestes bases, que no es produeixin noves iniciatives legislatives per part del Departament de Governació en aquest sentit i que afectin les policies locals. No fem, en tot cas, res més que això.

Per la nostra part, res més; només agrair l'esforç que s'ha fet per part de tothom per aconseguir aquest consens, i que aquest consens serveixi, de totes totes, per tranquil·litzar, d'una banda, els ajuntaments; per altra banda, doncs, les policies locals, i que serveixi, purament i simplement, per augmentar, millorar la seguretat ciutadana als nostres municipis.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per fixar la seva posició, els grups que fins ara no han intervingut poden intervenir. En primer lloc, pel Grup Popular, el diputat senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tots coneixem la tasca d'estudi de resolució de problemes i de recerca de solucions que la Comissió de Coordinació sobre les Policies a Catalunya està portant a terme per tal de definir les bases estables que han de regir el nou model policíac a casa nostra.

Ara bé, creiem que és necessari impulsar els treballs d'aquesta Comissió, pel que fa als papers dels alcaldes en la tasca de coordinació de les policies en els seus municipis. Són molts, òbviament, els problemes que cal resoldre i també són moltes les incògnites que se'ns plantegen sobre quin és el model més adient pel que fa a la funció i al paper de les policies locals dins d'aquesta nova situació.

Òbviament no totes les policies locals són iguals i no tots els municipis necessitaran que els mossos facin les mateixes tasques. Cal definir, per tant, quines són les variants o els models d'aquesta coordinació en els diferents municipis, i han de ser, des del nostre punt de vista, els mateixos municipis els que decideixin la fórmula que garanteixi l'eficàcia policíaca i les tasques concretes en els seus àmbits territorials.

I nosaltres, des del Grup Popular, apostem pel conveni, conveni entre els respectius municipis i la Conselleria de Governació, uns convenis que respectin l'autonomia local i que, en definitiva, condueixin a millorar la qualitat i l'eficàcia del servei que rebem els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Per tant, el nostre Grup donarà suport a aquesta Moció amb les esmenes presentades, inclosa la transaccional, per tal que tots plegats cerquem, estudiem i elaborem aquest nou model de relacions entre la Generalitat i els ajuntaments en matèria de seguretat i policia.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Correspon intervenir ara al representant del Grup de Convergència i Unió, el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb la major brevetat, en primer lloc, no ens hem sentit en absolut al·ludits, però a nosaltres no ens preocupa gens, al nostre Grup Parlamentari, els temps morts mediàtics. Confiam en la presidència, en la Mesa i en el president, que ordena els debats, i estem disposats a treballar en aquest Parlament les hores que se'ns digui per part de la presidència i la Mesa i els dies que calguin: un dia, un dia i mig, dos..., els que calguin. El tema, si ens fa més il·lusió que la nostra tasca tingui un relleu mediàtic, això ja depèn de la valoració de la tasca de cadascú i del relleu que s'hi vulgui donar, però, en tot cas, com a diputat, a les diputades i els diputats del nostre Grup no ens afecta en absolut. (*Remor de veus.*)

El mateix diputat que ha fet aquesta intervenció m'ha sorprès, m'ha sorprès perquè, si hi havia hagut una interpel·lació amb una interrelació de diàleg profund entre l'interpel·lant i el conseller interpel·lat, havia estat aquesta, en què, expressats uns dubtes per part del senyor Corbacho, el conseller havia respost fil per randa, tranquil·litzant i aclarint, dient que no hi havia cap tipus de menysteniment, per part dels Mossos d'Esquadra o Policia de Catalunya, de les competències clares i precises de les policies locals, i bona és la Moció i aquesta Moció, que ratifica, d'altra banda, el que ja diu la Llei de règim local, el que diu la Llei de cossos i forces de seguretat, el que diu la Llei aquesta del Parla-

ment sobre la Policia de Catalunya; per tant, nosaltres òbviament que la votarem, i les esmenes que complementen, a vegades estilísticament, a vegades «a tornandi», l'essència de la frase o la Moció, ens semblen molt bé.

I, escolti'm, senyor Guillot, de veritat, els alcaldes, és clar que se'ls informa —és clar que se'ls informa. Miri, se'ls informa tant, doncs, que hi ha un diàleg constant i, evidentment que aquest protocol haurà de ser consensuat, aquest protocol de mínims que vostè demana, i que haurà de ser a través de la Comissió de coordinació de policies locals; és clar que sí! I perquè no s'ha reunit més? Perquè en aquest país i en aquest Estat hem tingut una sèrie de processos electorals que ho han impedit. No vegi fantasmes que no veia ni l'interpellant, o no torni a reproduir la interpel·lació en dir que votarà a favor de la Moció, però em sembla molt bé, perquè jo no discutiré mai les seves intervencions.

En tot cas, miri, per nosaltres, és molt clar. Les competències de les policies locals són clares. Les competències de les policies dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, nosaltres pretenem una substitució ordenada i pactada d'acord amb els acords que es van firmar el novembre del 94, i, per tant, fora d'aquelles competències supracomunitàries, que quedaran òbviament per a l'Estatut, per a Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, per a Constitució, per a tota la legislació vigent en mans dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, la resta fins a la frontera de les competències de les policies locals serà assumida per la Policia de Catalunya - Mossos d'Esquadra.

Però és que la frontera és clara i precisa i delimitada. I no tenim cap por que la policia local interfereixi les competències clares de la Policia - Mossos d'Esquadra, ni la Policia - Mossos d'Esquadra hagi d'intervenir en la competència. Els posaré un exemple, i amb això acabó. Recordàvem, els ponents de la Llei de policia —i ho recordaran els que aquí són presents—, que posàvem un exemple de col·laboració. Es tractava, i l'exemple era anecdòtic, vam buscar un exemple ben anecdòtic, es tractava que els policies - mossos d'esquadra eren mandatats, en aquest cas, a través de la Conselleria de Governació, per la Consellera de Cultura per rescatar unes restes arqueològiques del poble ics. Òbviament, és la policia local la que hauria de dir: doncs, aquest carrer, tallarem aquest carrer, ho farem d'aquesta manera. I, el rescat d'aquestes restes arqueològiques, el farien els mossos d'esquadra. Com s'haurien de posar les valles? Es parlaria amb la policia local, perquè és la que coneix el carrer i són les seves funcions. I això es fa amb coordinació, es fa amb diàleg, es fa amb protocol i es fa entenent-se. I aquest país, d'entendre'ns, en sabem molt. Per tant, nosaltres votarem la Moció i hi estiguin totes les senyores i senyors diputats tranquils que el desplegament esperem i desitgem que vagi endavant.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Penso que són clars els termes de la votació, tenint en compte que el diputat senyor Corbacho, proposant de la Moció, ha acceptat de bell antuvi les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana amb la transacci-

onal que també ha acceptat el diputat senyor Guillot quan ha sigut formulada en la seva intervenció.

Per tant, la Moció amb les esmenes incorporades, les tres presentades i la transaccional també acceptada, passem a votació aquesta Moció.

Vots a favor de la Moció?

Els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors diputats que s'abstinguin.

La Moció ha quedat aprovada per la unanimitat dels diputats presents en el Ple.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre política d'arxius

Anem a la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre política d'arxius, presentada pel diputat senyor Ignasi Riera i Gassiot pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per presentar la Moció té la paraula el senyor Ignasi Riera per un temps límit de deu minuts.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. En el Ple anterior parlàvem sobre política d'arxius. Això sol, podríem dir, ja era novetat. Si miren els índexs temàtics de l'activitat del Parlament de Catalunya, he fet un càlcul i he vist que pràcticament cada cinc anys es parla alguna vegada d'arxius. O sigui que ja fins l'any 2000 podem dir que tenim resolt el deure de parlar dels arxius.

Jo, en la meua interpel·lació, començava recordant la importància de la creació de l'Arxiu Nacional de Catalunya, de la creació o de la posada en marxa o de la refundació d'aquest Arxiu Nacional de Catalunya a Sant Cugat. Em semblava important que les diputades i els diputats tinguessin ocasió de visitar-lo. Insistia, també, en la importància de la literatura sobre arxius. Fa deu anys que existeix una associació d'arxivers de Catalunya i deia, entre altres lectures recomanables, que els recomanava aquell llibre: *Els arxius, l'experiència catalana* en què hi ha treballs interessantíssims sobre molts aspectes dels arxius, des d'elements de seguretat fins a elements de formació dels arxivers, etcètera. I, de la mateixa manera, també recomanava la lectura de la revista catalana d'arxivística: *Lligall*.

Crec que un d'aquests números de *Lligall*, el número 9 del 1995, formula una pregunta que seria el fil que va vehicular tota la meua interpel·lació: Quines són les necessitats o requeriments de la societat actual en relació amb la documentació pública? Quina ha de ser, exactament, la funció de l'arxiver en el si de les administracions? Quines característiques han de tenir les unitats encarregades de fer la funció d'arxiu? Quin ha de ser el perfil dels professionals que han d'estar al seu capdavant?

Són, com veuen, un seguit de preguntes em penso que prou bàsiques com perquè ens permetin una certa reflexió sobre la feina d'arxius. A partir d'això, vam estar comentant problemàtiques genèriques sobre els arxius,

començant per la Llei d'arxius que és del 1985. És la primera d'una sèrie de lleis sobre política cultural que ha estat aprovant aquest Parlament, i dèiem que potser es notava que era la primera. És a dir, que s'havien votat lleis posteriors que tenien força més en compte la realitat complexa dels sectors que tractaven de regular, cas concret del patrimoni, cas concret de museus, cas concret, per exemple, del sistema de lectura a Catalunya. I, en aquest sentit, plantejàvem que, tot i que hi hagut una actualització a partir de múltiples decrets, seria interessant estudiar la possibilitat de reformular la Llei d'arxius.

Una segona qüestió que plantejàvem era l'atenció especial als arxius comarcals. En una Catalunya dividida per comarques i amb consells comarcals que no sempre són homogenis en el seu funcionament, dèiem que tenia una importància notable saber com encaixaven els arxius comarcals en la realitat arxivística catalana.

Insistíem en la importància dels arxius vistos no només des d'una òptica exclusivament culturalista, historicista sinó en general. I posava l'exemple de com, per exemple, a Catalunya, a través del Museu de la Ciència i de la Tècnica, s'estan recollint molts aspectes de la vida catalana que són dignes d'estar en els arxius, i com aquests arxius comarcals haurien de tenir capacitat i atenció per saber què s'està generant al seus entorns que mereixi la pena de ser recollit en forma d'arxius.

Jo posava un cas molt concret, l'empresa Siemens de Cornellà, que és del 1910, que transforma tota una comarca, que genera documentació molt important i que, en el moment que aquesta documentació vol ser recollida, l'arxiu comarcal no acaba d'aparèixer com el tipus d'arxiu que l'ha d'acollir, va a parar a l'Arxiu Nacional de Catalunya. En tot cas, en aquest cas sort, sabem que la documentació sabem que arriba a un lloc segur i que podrà ser estudiada, però el temor que tenim nosaltres és que, per exemple, en un moment de transformació industrial pugui haver-hi una informació importantíssima per saber quina ha estat la vida a Catalunya que en aquests moments no tingui el lloc adient o no compti amb l'atenció dels que han de tenir atenció sobre aquesta realitat arxivística.

Parlàvem també d'un tema important que era la inspecció en matèria d'arxius, i aleshores, a partir d'aquí, formulàvem un seguit de propostes. Pràcticament en la interpel·lació ja anunciàvem els punts de la Moció subsegüent, que, com que més o menys segueix el fil dels punts que acabo de dir, que van ser els punts de la interpel·lació, no repeteixo.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyor diputat.

El president

Hi ha presentades quatre esmenes que han de ser exposades pels grups respectius. La primera, del Grup de Convergència i Unió; té la paraula la diputada senyora Flora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Gràcies, senyor president. Intentaré ser breu com em demanava; de totes maneres sí que em sembla que hauria de començar la intervenció de defensa de les nostres

esmenes no només amb això sinó també saludant el fet que el senyor Ignasi Riera, en nom del Grup d'Iniciativa - Els Verds, doncs, hagi encetat el debat cultural d'aquesta legislatura en aquesta cambra amb un tema tan important, com ell deia, dels arxius i, a més a més, si hi ha l'afegit que tota la legislatura serà un tema, el que avui dia es diu, abans era una assignatura, però avui dia és un crèdit o un mòdul fet, doncs, ja el tindrem superat.

Realment, quan ell va presentar la seva interpel·lació –i avui amb la seva Moció–, el que ha trobat per part nostra ha sigut una actuació o una obertura, perquè veiem l'interès, no només pel millorament i per l'enriquiment, sinó també una vetlla per l'adequada catalogació dels arxius. I per això les nostres esmenes van en el sentit de donar un recolzament a la Moció en la quasi totalitat dels punts, sempre que, és clar, ell tingui les ganes d'encaixar dins la seva Moció, i en l'esperit de la seva Moció, les nostres esmenes.

El perquè o quines són les raons que ens mouen a donar el nostre suport a aquesta Moció? Bàsicament dues de molt breus. N'hi hauria d'altres, però jo penso que amb dues pinzellades n'hi ha prou. Per un costat, tal com ell recordava, fa deu anys llargs, l'any 85, aquesta cambra, unànimement, va aprovar la Llei d'arxius. Deu anys són molt de temps, l'empremta del temps es nota, i aquesta Llei, doncs, detecta ja, es nota amb el fet que la mateixa Llei de modificació ja ha modificat quatre articles i la posterior Llei del patrimoni n'ha derogat dos. O sigui que, per uns aspectes, veiem que el temps ha passat i que és una llei que potser li cal un canvi, un estudi aprofundit de per què.

I l'altre raonament és també –ell l'ha apuntat– el fet que el sector d'arxivers, l'Associació d'Arxivers de Catalunya, que ensems de la Llei també es va fundar l'any 85 i que durant aquests deu anys ha fet una tasca llarga i fructífera, ha anat, com a persones que senten, que viuen i que estan als arxius, ha anat detectant tot un seguit d'angoixes, mancances i neguits. Nosaltres els hem copsat de la gent que realment sap el que es porta entre mans i ho hem notat no només amb la revista *Lligalls*, que ja ha arribat al seu número 10 i que ho va dient, ho va desgranant, sinó també amb el llibre de què parlava, com a resum de deu anys de vida –una de les bones coses que han fet ha sigut, a través d'una quarantena de professionals, les diferents facetes o la gran varietat d'arxius que hi ha, cada un d'ells explicant la seva problemàtica. I tot i que no estan d'acord perquè hi ha alguns treballs que demanen una aplicació més aprofundida de la Llei vigent, altres sí que demanen l'estudi d'un nou avantprojecte.

És per això que en el tema estricte de la Moció, el punt primer que ens demana el senyor Riera: «Presentar al Parlament un nou avantprojecte de Llei d'arxius», nosaltres hi hem presentat la nostra primera esmena, una esmena de modificació, que és com un pas previ a aquest nou avantprojecte, que diu: «realitzar un informe que avaluï la vigència de l'actual marc legislatiu», a veure cap on ha d'anar un nou avantprojecte de llei.

De totes maneres, volem també fer avinent al senyor Riera que si, com que en aquest mateix punt el Grup del PP ha presentat, també, una esmena d'un sentit molt

similar, si ell accepta la del PP o fa una refosa de les nostres dues, també hi estariem d'acord i li donaríem el nostre vot.

Quant al punt segon, el punt segon ens demana la presentació, en l'actual legislatura, d'un mapa arxivístic català. Nosaltres, la nostra esmena va en el sentit de complementar o ampliar aquesta proposta, demanant-li que aquest mapa arxivístic sigui d'acord amb les previsions de la Llei vigent actualment, de l'any 85, d'arxius. De totes maneres, li voldríem dir que com que també el Grup Socialista en aquest punt hi té la seva primera esmena, si ell volgués acceptar l'esmena socialista conjuntament amb la nostra, o sigui de «deixar adequat a la situació actual, d'acord amb les previsions de la Llei d'arxius», hi estariem d'acord. I si tota l'esmena socialista tingués interès d'acceptar-la, nosaltres proposaríem al Grup Socialista encara un afegit, perquè ell demana que en la confecció d'aquest mapa seran cridats a consulta les institucions públiques i els organismes privats vinculats al sector. Nosaltres li demanaríem que també hi afegissin els organismes professionals, que vol dir, bàsicament, l'Associació d'Arxivers de Catalunya, que ens sembla que són aquella gent que està en els arxius i que ho viuen, que tenen alguna cosa a dir a l'hora de consulta del mapa arxivístic de Catalunya.

Quant al punt 3, el punt 3 té un preàmbul que el Grup d'Iniciativa inicia dient: «completar i potenciar la xarxa d'arxius de Catalunya». I, en aquest sentit, per part nostra, estaria bé, però, ja li ho fem avinent –i això una mica ho avanço perquè després no calgui tornar a sortir, a explicar el vot–..., és a dir-li que si accepta l'esmena socialista de canviar «completar i potenciar la xarxa d'arxius» per la d'«actualitzar», a nosaltres ens sembla potser més adient i tot, però de les dues maneres el nostre vot seria favorable.

Llavors, dintre d'aquest tercer punt, el primer apartat diu: «dotar els arxius comarcals dels recursos materials i humans suficients». Nosaltres li hem fet la nostra segona esmena, en el sentit de dir que..., ampliar-ho una mica, dient: «Les administracions implicades hauran de dotar els arxius comarcals dels recursos materials i humans necessaris, d'acord amb les seves possibilitats, competències i responsabilitats»; ens sembla que amplia i millora aquest apartat. I després també, en el que diu: «desenvolupar el decret d'inspecció en matèria d'arxius», nosaltres ho modifiquem en el sentit d'«aprovar, durant la present legislatura, el decret pel qual es reguli la funció inspectora en matèria d'arxius.»

El tercer punt d'aquest tercer..., el tercer paràgraf d'aquest tercer punt és el que li rebutjaríem, i demanaríem al senyor Riera que l'en volgués eliminar, perquè ens sembla totalment innecessari. Diu: «coordinar la política arxivística per evitar duplicitats i interferències entre els diversos arxius». Tal volta està motivat per algun cas concret, però, realment, el que és la generalitat del tema, allò normal, és que hi ha, dins del Departament de Cultura de la Generalitat, un servei d'arxius que té aquesta funció, i, llavors, el fet de posar-lo aquí representaria precisament el que ja estic segura que no vol el senyor Riera, que és duplicitar i una interferència dins d'una cosa que ja està legislada i coordinada.

I, finalment, el punt 4, «definir de manera clara les competències i relacions de les administracions sobre els arxius comarcals»..., bé, doncs, els arxius comarcals tenen les seves competències delimitades bàsicament pel conveni. El Departament de Cultura, seguint la normativa de descentralització, va aplicar el criteri de fer un conveni entre el consell comarcal, l'ajuntament cap de comarca i la Generalitat, on, si bé la competència era de la Generalitat, delegava la gestió de l'arxiu comarcal en el respectiu consell comarcal, d'acord amb l'ajuntament. I així hem fet molt variades i diferents possibilitats: segons de qui era l'edifici, segons qui posava el personal... Però tot això queda estrictament ben regulat amb el conveni corresponent. Ens sembla, d'aquesta manera, totalment innecessari el punt quart.

I, finalment, per acabar la meua intervenció, hi ha una esmena del Grup d'Esquerra Republicana, d'addició d'un nou punt, en el sentit de, per un costat, reconèixer la tasca duta a terme pels centres d'estudis locals i comarcals i alhora que, consegüentment amb aquest reconeixement, hi hagués una partida en els pressupostos. Nosaltres no li donaríem de cap manera suport, a aquest nou punt número 5, per dues raons. Per una raó que és: els centres d'estudis locals i comarcals tenen, evidentment, tots i cadascun, una gran tasca i una gran feina en el respectiu àmbit geogràfic d'educació; però reconèixer la seva tasca aquí, en una moció subsegüent a una interpel·lació sobre la Llei d'arxius, ens sembla que és introduir un subcapítol de la recerca arxivística, o bé un tema com el foment i protecció de la recerca no universitària, que no hi són escaients, i, per part nostra no tindria, la primera part del punt, validesa. I la segona part del punt, que diu: «habilitar una partida dels pressupostos»..., bé, d'aquí a uns mesos tindrem aquí un debat de pressupostos, que ens sembla que és el moment escaient, i, a més a més, si m'ho permet el senyor Carod-Rovira, el 22 de desembre del 93 i el 22 de desembre del 94, ell mateix va pujar a aquesta tribuna a defensar unes esmenes als pressupostos –amb no gaire èxit, potser– sobre aquest mateix tema. Jo l'emplaço que sigui llavors..., quan li sembli.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, pel Grup Socialista, té la paraula, per exposar les seves esmenes, el diputat senyor Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyor president; de l'escó estant, per parlar, molt telegràficament, de les nostres esmenes. Dir només que ens va semblar molt bé i molt oportuna la interpel·lació del senyor Ignasi Riera, que posés a debat aquesta qüestió dels arxius, de la qual té raó ell..., de la qual no s'ha parlat, s'ha parlat molt poc en aquest Parlament, i que és una autèntica llàstima. Aleshores, en aquest sentit, el que li voldríem dir és que potser l'únic que vam lamentar és que la visió que va fer de la qüestió dels arxius fos centrada molt exclusivament només en els arxius comarcals, i a nosaltres ens hauria agradat potser una visió més general, perquè hi ha una problemàtica específica dels arxius municipals que

potser ha quedat desempaçada d'aquesta primera interpel·lació i que, per tant, potser caldrà aprofundir en una altra ocasió. En aquest sentit és el que ens ha sabut greu que en el text de la Moció, com a conseqüència d'aquest plantejament inicial, aquest tema dels arxius municipals, que a nosaltres ens interessava vivament, potser no ha tingut el reflex necessari. En qualsevol cas, ell és el propietari de la iniciativa, ell és qui va marcar el terreny del que volia parlar, i, per tant, les esmenes han d'anar, lògicament, circumscrites al camp de joc de discussió i de debat parlamentari que ell mateix va definir el primer dia.

En resum, les nostres esmenes, doncs, en definitiva, van en la direcció, d'una banda, d'assegurar la participació de les institucions públiques i privades en l'elaboració del mapa dels arxius que proposa la seva Moció, i, en segon lloc, de substituir un parell de paraules: allà on deia «completar i potenciar la xarxa», simplement «actualitzar».

Sabem que el senyor Ignasi Riera ha fet o està intentant de fer una complicada operació en relació amb el conjunt de les esmenes que li han arribat i que es pot arribar a una transaccional definitiva; esperem que arribi a bon port i que, per tant, puguem sumar-nos-hi en el seu conjunt. Nosaltres, en qualsevol dels casos, integri allò que integri, com que el text general que coneixem i la intenció del proponent van en la mateixa direcció que nosaltres abonàriem, en qualsevol cas li donarem suport; inclosa l'esmena d'Esquerra Republicana, que reconeixem que potser té molt poc a veure amb el text de la Moció inicial, però, malgrat tot, com que, del seu text estricte nosaltres, no en discrepem, fins i tot a aquest text donàriem el nostre vot favorable.

El president

Moltes gràcies. Per Esquerra Republicana de Catalunya i per defensar la seva esmena, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president; de l'escó estant. Nosaltres votarem favorablement aquesta Moció, que correspon a la interpel·lació que en el seu moment va fer el diputat senyor Riera. Coincidim amb el sentit comú del text de la Moció que ha presentat el senyor Riera –sentit comú que és habitual a les seves intervencions–, i coincidim també amb l'esperit del conjunt d'esmenes que s'han presentat, en línies generals, perquè, fonamentalment, van en la línia d'actualitzar un marc legal, en aquest cas relatiu a tot el sector de l'arxivística a Catalunya. No seria pas la primera vegada que en l'àmbit cultural procedim en aquesta cambra a actualitzar sectors sobre els quals anteriorment aquest mateix Parlament ja ha legislat; per exemple, voldria recordar aquí l'àmbit de biblioteques –ho vam fer en el seu moment. Se'ns proposa ara aquí que actualitzem novament aquest marc legal; per tant, nosaltres hi fem costat i donem suport tant a aquest aspecte com a la voluntat, doncs, de potenciar, d'articular un mapa arxivístic català i els altres punts de la Moció.

Com que ens hem autopromès, en conjunt, tots els

grups, doncs, que seríem al màxim de concisos possibles, jo ho seré. Abans, en allò que en termes radiofònics se'n diu «a micròfon tancat», alguna diputada del Grup principal dels que hi ha en aquest Parlament em deia que potser el text de la nostra esmena –potser– havia estat entrat amb calçador. Jo he de dir honestament, sincerament, que és una afirmació injusta, exagerada i que és un error; no és que potser hagi estat entrat amb calçador: és que ha estat entrat del tot amb calçador, òbviament, evidentment. Perquè ens semblava que quan des d'aquest Parlament s'ha votat repetidament en contra, en els Pressupostos de la Generalitat, d'unes esmenes específiques en els pressupostos que consideressin de manera positiva la tasca que estan fent centres d'estudis locals i comarcals, sovint vinculant aquesta tasca a aquells serveis que ofereixen els arxius locals i comarcals, ens semblava que qualsevol ocasió era bona quan poguéssim connectar una activitat amb una altra. Sabem distingir perfectament l'activitat dels professionals de l'arxivística d'aquells investigadors que tenen o no tenen un rang, una pràctica o una dinàmica universitària. Si, malgrat tot, el senyor Riera fos capaç de vertebrar una moció que aplegués al màxim les aspiracions que aquí s'han fet públiques, nosaltres ens hi avindríem de bon grat. Fins i tot estaríem disposats a prescindir de la segona part de la nostra esmena, si així semblés oportú; però, la veritat, si any rere any en els Pressupostos de la Generalitat es nega aquesta consignació pressupostària, reconèixer que una gent en uns pobles i en unes comarques determinades fan un treball positiu, la veritat, no costa ni un ral; només costa, com a molt, almenys, seixanta vots.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Carod. Per a la quarta esmena, té la paraula la diputada del Grup Popular Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, faré conjuntament la defensa de les esmenes del meu Grup Parlamentari i el posicionament del Grup. Tal com va dir el senyor Riera en la seva intervenció al passat Ple, el patrimoni documental català és el resultat d'un llarg procés històric i forma part d'una importantíssima part de la nostra riquesa cultural; un patrimoni que no pot ser objecte de planificacions fetes des d'una perspectiva merament teòrica, sinó que ha de tenir en compte la realitat viva del nostre país, que és el que ha pretès el Grup Parlamentari amb les esmenes presentades a aquesta Moció i que, segons l'esborrany que ens ha fet arribar el senyor Riera, han estat en part considerades.

Els arxius d'àmbit local són una peça d'unió entre la documentació administrativa i la documentació històrica, dins les quals els arxius comarcals juguen una funció de suport essencial a les corporacions locals, que, per les seves possibilitats pressupostàries, no poden establir per si mateixes uns dipòsits d'àmbit local amb tots els serveis necessaris. Certament, la xarxa arxivística comarcal, dins la qual s'han creat a hores d'ara

vint-i-tres arxius, encara no està completa, i cal acabar d'actualitzar-la, tal com es contempla en el punt 3 de la proposta de refosa que ens ha passat el senyor Riera.

Aquests arxius estan portant a terme una rellevant tasca que va més enllà dels seus serveis a les administracions municipals, s'estan convertint en els centres de dipòsit de les administracions públiques no municipals del seu territori, i estan jugant també un paper de dinamització cultural molt important, en assumir l'organització de diverses activitats acadèmiques i de foment de la cultura dintre d'una política general de reequilibri territorial i d'apropament de la cultura als ciutadans de Catalunya.

Malgrat això, una qüestió sempre polèmica i que va tornar a sortir novament en el debat de la interpel·lació que ha donat lloc a aquesta Moció, és la determinació dels criteris pel que fa a la localització dels documents. Sempre hi haurà una tensió entre els defensors de mantenir els documents en el municipi on s'han generat i els defensors d'una centralització, sigui aquesta comarcal, provincial o autonòmica, per garantir millor la qualitat dels serveis i la capacitat de preservació dels documents. És una polèmica viva que sempre ha existit en la història de l'arxivística i en la qual el Grup Popular considera que hem d'assolir un equilibri raonable. Cal evitar que una qüestió estrictament tècnica acabi per convertir-se en una baralla política on es barregen amb facilitat sentiments que, tot i ser legítims, no aporten res a la preservació de la nostra riquesa documental.

Atesos aquests plantejaments i seguint la proposta de text..., d'encaix de les esmenes presentades, el Grup Popular votarà favorablement els punts primer i segon, amb la incorporació de la consulta a les entitats socials privades que tenen una llarga trajectòria, com poden ser les cambres de comerç o els ateneus catalans, o fins i tot institucions com Foment del Treball, que compten amb uns fons documentals importantíssims.

Pel que fa al punt 3, votariem favorablement els apartats a i b, i ens abstindríem en l'apartat c, si la redacció definitiva fos la que m'ha passat el senyor Riera, ja que considerem que les competències i relacions de les administracions públiques en l'àmbit dels arxius comarcals ja estan definides. Una altra cosa és que, tot i la definició existent, puguin donar-se tensions entre els responsables municipals, comarcals i autonòmics; però aquestes tensions no són fruit de la indefinició de les competències i de l'ordenació de les relacions interadministratives, sinó que responen a problemes extrajurídics que no poden resoldre's amb una norma. El que cal és despolititzar els criteris que regeixen les competències dels diferents arxius, per tal que funcionin amb plantejaments estrictament tècnics, tot evitant que els tècnics siguin utilitzats en picabaralles entre partits presents a les diferents administracions.

Pel que fa al que seria l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana i que estaria incorporada com un punt quart, nosaltres hi donariem..., ens abstindríem, ja que considerem que seria un greuge comparatiu fer aquest reconeixement als centres d'estudis locals i comarcals pels seus treballs de recerca, estudi, difusió i conservació, només a ells, perquè no són els únics centres que els han portat a terme.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara té la paraula –i no la té pas fàcil–, el senyor Ignasi Riera, per pronunciar-se sobre les diferents esmenes que han presentat tots els grups. Senyor Riera, té la paraula.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president, tot fos tan difícil com això en aquesta vida. És senzill perquè, en primer lloc, he d'agrair a tots els grups, però especialment als ponents sobre aquest tema, els senyors Flora Sanabra, Antoni Dalmau, Josep-Lluís Carod-Rovira i Dolors Nadal, per les moltes aportacions que han fet a aquesta Moció subsegüent. Una proposta de Moció subsegüent, tractant de cosir, tant el text inicial com moltes de les aportacions que milloren el text inicial..., crec que, si no he entès malament el posicionament dels grups, podrà ser sotmès a votació en el seu punt 1, en el seu punt 2, en el seu punt 3 i, pel que fa al punt 3, la lletra a i la lletra b, i que, aleshores, hauríem de demanar votació separada del punt c, del punt 3 i el punt 4. I ara, si això és així, em limitaré només a llegir el text d'allò que hauré de votar: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a: presentar davant la Comissió de Política Cultural del Parlament de Catalunya un informe que avaluï la vigència de l'actual marc legislatiu i les normes administratives catalanes, amb una explicació detallada del desplegament reglamentari realitzat i de les perspectives de futur.

»2. Presentar en el curs de l'actual legislatura un mapa arxivístic català adequat a la situació actual, d'acord amb les previsions de la Llei 6/1995, d'arxius. En la confecció d'aquest mapa seran consultades les institucions, els professionals i els organismes privats vinculats al sector.

»3. Actualitzar la xarxa d'arxius comarcals de la Generalitat per tal que puguin desenvolupar el seu paper de centres de prestació de serveis, de tractament documental i arxivístic, d'assessorament a totes les institucions i entitats del seu àmbit territorial, tot facilitant l'accés de ciutadanes i ciutadans al patrimoni documental, per a la qual cosa cal: a) dotar els arxius comarcals dels recursos materials i humans necessaris per part de les administracions implicades, d'acord amb les seves possibilitats, competències i responsabilitats; b) aprovar durant la present legislatura el decret pel qual es reguli la funció inspectora en matèria d'arxius.»

Repeteix, si ho he entès bé, crec que fins aquí hi hauria acord de tots els grups. I aleshores, senyor president, crec que caldria demanar votació separada del punt c, que és «definir i coordinar les competències de les administracions amb responsabilitats sobre els arxius comarcals».

Té tota la raó el senyor Dalmau, dient que no hem parlat d'arxius locals, justament els arxius comarcals molt sovint entren en conflicte amb els arxius locals. Manllevant l'expressió d'Italo Calvino, «els arxius es defineixen pel desert contra el qual lluiten» –en aquest cas

no «les ciutats»—, i assumim la proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya, que seria un punt quart, i que també ja han anunciat dos grups, un, que s'abstindria i un que hi votaria en contra, que és: «Reconèixer la tasca duta a terme pels centres d'estudis locals i comarcals en la recerca, estudi, difusió i conservació del patrimoni escrit i documental present en molts arxius locals i comarcals del país, i, en conseqüència, habilitar una partida pressupostària destinada específicament al suport institucional a aquesta tasca regular.»

Aquesta esmena, el nostre Grup l'accepta no solament perquè l'ha presentada un altre grup, i agraïm que l'ha-gi presentada, sinó perquè el diputat que els parla és cofundador del Centre d'Estudis Comarcals del Baix Llobregat, que en aquests moments comparteix seu justament amb l'Arxiu Comarcal del Baix Llobregat i connecta amb aquest Arxiu les seves activitats.

Crec, senyor president, que amb això he indicat com es pot sotmetre a votació aquesta Moció subsegüent, o Moció de mocions subsegüent.

Gràcies, senyor president.

El president

Queden clars, per als diputats, els termes de la votació? Queda clar, sobretot, per als que han intervingut en el debat? *(Pausa.)* Si és així, procedirem a aprovar o a votar la Moció subsegüent a la interpel·lació sobre política d'arxius.

La primera part de la votació, ja que s'ha demanat votació separada, serien el punt primer, el punt segon i el punt tercer, llevat de l'apartat c. O sigui, del punt tercer votaríem ara també els apartats a i b. D'acord? *(Pausa.)*

Comencem, doncs, la votació.

Els senyors diputats que estiguin a favor de l'aprovació de la Moció, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts de la Moció han quedat aprovats per unanimitat de tots els diputats presents en el Ple.

Anem ara a votar la lletra c de l'apartat 3 i l'apartat 4 de la proposta de Moció.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president...

El president

Separats l'un de l'altre? Separats l'un de l'altre. Moltes gràcies.

Doncs, en primer lloc, l'apartat c de l'apartat 3.

El Sr. Curto i Casadó

Perdó, senyor president, em sembla que, per part del Grup Popular, no hi ha inconvenient a votar-los tots dos conjuntament, però em sembla que hi ha algun altre grup que havia expressat la seva intenció de votar en contra d'un d'estos punts. Si no, no hi ha inconvenient a votar-los tots dos conjuntament.

El president

Hi ha inconvenient a votar-los tots dos conjuntament? *(Pausa.)* No, no hi ha cap inconvenient? Doncs així, per economia de temps, votarem la lletra c de l'apartat 3 i l'apartat 4.

Vots a favor de la lletra c i l'apartat 4?

Vots en contra?

Abstencions?

La lletra c de l'apartat tercer i el punt quart han estat refusats per 51 vots en contra, 35 a favor i 9 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les transferències de l'Estat en matèria de turisme

Passem al quinzenès punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les transferències de l'Estat en matèria de turisme, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Senyor diputat, pot prendre la paraula.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és una moció, em sembla, molt clara en el seu redactat, conseqüència de la interpel·lació que es va substanciar en el darrer Ple. En tot cas, fa referència a les informacions que havien sorgit, i que a diversos grups de la cambra ens havien arribat, sobre la possibilitat que l'empresa dita «de Paradors Nacionals de Turisme» pogués privatitzar-se, si no en la seva globalitat, sí pel que fa en alguns casos a la seva gestió i, en alguns casos, també a la titularitat dels edificis. Davant d'aquella proposta, i d'aquesta possibilitat, nosaltres creiem que això incompliria l'Estatut d'autonomia i creiem que el que s'havia de fer d'una vegada era traspasar la xarxa de paradors nacionals de turisme del territori de Catalunya a la Generalitat. No pas per estatisme i pel convenciment que un estat occidental hagi de tenir xarxa hotelera —que no ho creiem, és la conseqüència d'altres temps—, però sí pel fet que si l'Estatut diu que som nosaltres els que tenim les competències exclusives en matèria de turisme, les hem de tenir totes, i en tot cas ja decidiríem aquí què en fem. Aquest és el primer punt de la Moció, estrictament això i, en tot cas, encomanar a la part catalana de la Comissió Mixta de Traspasos que continuï burxant per tal que això sigui traspasat.

I, en el segon punt de la Moció, dèiem que s'impedís de qualsevol manera i a partir de qualsevol opció que els edificis de valor històric, artístic i arquitectònic que actualment contenen hotels d'aquesta anomenada, autoqualificada «Xarxa de Paradors Nacionals de Turisme», doncs, no puguin ser mai, en cap cas, traspasats a mans privades i perdre la seva titularitat pública.

Aquests són els dos punts de la Moció; és una moció que parla, evidentment, per un cantó, d'incompliments estatutaris i, per l'altre cantó, parla de possibilitats hipotètiques, però que creiem que calia dotar aquest Parlament d'unes armes de defensa, armes que, des de la

nostra reconeguda i històrica posició pacifista, posem a disposició dels grups d'aquesta cambra, amb la voluntat que aquesta Moció sigui votada al seu complet per unanimitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Com que no s'ha presentat cap esmena a aquesta Moció, passarem directament a la intervenció dels grups parlamentaris que ho sol·licitin per fixar posicions. En primer lloc, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Un cop més, aquest vespre donem suport a una moció que al nostre entendre assenyala un fet que preocupa, una insuficiència respecte al que són els necessaris traspassos en una matèria en què tenim competència exclusiva i, alhora, assenyala també un buit en la gestió governamental, ja que durant aquests dos anys i mig que han pogut condicionar el Govern de Madrid no hi ha hagut ni possibilitat ni manera que ens puguin traspasar la xarxa de paradors. Desitgem –desitgem, desitgem– que tingueu present aquesta Moció en les converses que s'estan duent a terme amb el Partit Popular a nivell d'Estat per veure si és possible, aquests dies, poder anar a recuperar aquesta xarxa de paradors, i especialment, com diu el segon punt, poder preservar aquells que tenen un valor històric i artístic.

Gràcies, senyor president.

El president

Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres ens hem mirat aquesta Moció amb molt d'afecte, amb molt de «carinyo», indiscutiblement –hi ha hagut una menció al nostre Grup Parlamentari–, però nosaltres considerem que aquesta Moció, en lloc d'entrar en una qüestió de, podríem dir, voluntat política, és una Moció tècnicament imprudent, i jo fins i tot m'atreviria a dir que improcedent. I els donaré les raons per les quals dic això. Anem a veure. Als paradors nacionals –així de clar, «paradors nacionals», per nosaltres–, hi han uns problemes fonamentalment jurídics –jurídics–, perquè, per portar a terme les privatitzacions dels mateixos paradors nacionals, els quals, la seva immensa majoria, si no m'equivoco, són donacions de famílies, d'ajuntaments, d'institucions –el sòl o l'edificació–, excepte, si no m'equivoco, vuit, cap dels quals està en el territori del nostre país, per tant, de Catalunya, cap dels vuit. Aquí, el que hi ha és un dret de reversió en un moment determinat, si es privatitzaven. Per tant, per això no es preocupin, no és la nostra intencionalitat la privatització, en aquest cas concret, i nosaltres creiem que en el tema del turisme,

fonamentalment –i hem tingut debats en aquesta cambra respecte a això, i el mateix conseller i nosaltres hem coincidit, com la majoria de tots els grups, com la totalitat de tots els grups–, que s'ha de buscar la qualitat, en el turisme. Bé, doncs, la qualitat passa fonamentalment per una unitat d'acció, de gestió i de comercialització, i això ningú, absolutament ningú, ho pot discutir. Absolutament ningú.

Bé, doncs, si féssim cas del que diu la mateixa Moció, podria comportar-se el perill d'acabar amb aquesta xarxa. Indiscutiblement. Imaginin-se vostès cada comunitat autònoma, que anessin, es fes el traspàs dels seus paradors nacionals, i això està en contra d'aquest principi d'unitat d'acció, gestió i comercialització, i ningú pot discutir-ho, això. Per tant, nosaltres creiem que les transferències, tal com diu la mateixa Moció, a les comunitats autònomes, en aquest procés que hi ha a través de la Comissió Mixta de Traspassos, i a través del diàleg, pot succeir qualsevol cosa, i més en la situació política en què estem en aquests moments. Per tant, hi ha possibilitats d'estudiar-ho. Però creiem que aquest no és el moment més oportú.

Ja els he anunciat abans que nosaltres no estem a favor de donar suport a aquesta Moció, però tampoc hi estem en contra, perquè les circumstàncies són les que són... (*rialles*) i, per tant, senyores i senyors diputats, anunciem la nostra abstenció. (*Fortes rialles.*)

Moltes gràcies.

El president

Per favor, guardin silenci. A continuació, té la paraula el Grup Socialista, el diputat senyor Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president; des de l'escó estant. Senyores i senyors diputats... Senyor Víctor Ros, m'ha semblat que la seva intervenció era pròpia de després d'un debat d'investidura que encara no s'ha produït, però és un argument que serveix per posicionar el nostre Grup, perquè la Moció jo crec que té la virtut que, si s'interpreta amb perspectives de futur, té una lectura per al nostre Grup que la fa encara més convenient.

He de començar per afirmar que la xarxa de paradors de turisme és una xarxa que la titularitat dels edificis està en mans del patrimoni de l'Estat, en la seva totalitat, i que la gestió està donada a una empresa que té concessió administrativa recentment renovada per trenta anys –tot just fa un any–, i, per tant, entrem en la contradicció que el Grup Socialista entén que, en la mesura que l'Estatut d'autonomia confereix a Catalunya la competència exclusiva en matèria de turisme, hem de veure com lliguem la xarxa de paradors turístics amb l'exercici d'aquesta competència; amb un altre problema afegit, i és que «paradors de turisme» no són instal·lacions individualment aïllades, sinó que és marca turística, amb una gestió de promoció arreu del món important i que seria, em sembla, no interessant per als interessos turístics de Catalunya que es perdés, sens perjudici que la titularitat des de Catalunya s'exercís amb normalitat. Però, com a marca turística i com a producte que té una clientela específica, seria dolent

—per als interessos turístics de Catalunya— que poséssim en risc aquest producte. I torno a repetir-ho. Per tant, des d'aquesta perspectiva, ens sembla bé.

Quant a la titularitat dels edificis i a la possible venda, home, en la mesura que siguin edificis catalogats, no és que tan sols no es venen, sinó que vendre'ls no és cap negoci, perquè, si no es modifica la legislació, el manteniment d'edificis catalogats és caríssim.

Per tant, ens sembla, per tot el que he explicat, la Moció, especialment oportuna. I no s'amoïni, senyor Víctor Ros: jo crec que no hi ha cap risc que vostès poguessin privatitzar re de tot això.

El president

Ha acabat, senyor diputat? (Pausa.) Moltes gràcies. Per últim, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Carrera.

El Sr. Carrera i Pedrol

Gràcies, senyor president; des de l'escó. El Grup de Convergència i Unió entén que el Govern de la Generalitat, en la via d'esgotar totes les possibilitats estatutàries, és a dir, que ens permet l'Estatut, i des del primer moment, ha anat demanant d'una manera reiterada, tant a través de la Comissió Mixta de Traspassos com amb les diferents i múltiples accions parlamentàries al Congrés i al Senat, la totalitat dels traspassos corresponents a la competència exclusiva que en matèria de turisme li confereix l'Estatut d'autonomia en el seu article 9.12. La major part dels traspassos que es van aconseguir, que s'han aconseguit, es van aconseguir l'any 1983, i des de l'any 1983 fins ara només queda pendent el tema dels paradors i la gestió del Pla Futures, que és, diguem-ne, un tema que ha aparegut en aquest interím.

Els paradors són elements de l'oferta turística pública, alguns dels quals realitzen activitat turística dins del territori català; actuen, per tant, dins el sector turístic, i, com que la Generalitat té, en funció de l'Estatut, plenes competències, és a dir, competències exclusives en tot allò que afecta el turisme, és obvi que ha de dependre de la Generalitat. Malgrat això, el traspàs dels paradors de turisme ha trobat sempre obstacles per part de l'Administració central: des de la Comissió Mixta de Traspassos i des del Grup de Convergència i Unió s'han fet tot tipus de plantejaments i s'han realitzat també i utilitzat tot tipus d'argumentacions, i fins ara la resposta de l'Estat ha estat d'un tancament total al traspàs, sobretot després de passar la gestió a l'empresa pública Paradores Nacionales. Tot i així, el Govern ha continuat insistint, i, com deia, la resposta ha continuat sent negativa.

Tinguem en compte que alguns dels paradors són peces clau des del punt de vista monumental, arquitectònic, històric, cultural català i que podrien col·laborar a reforçar aquesta imatge turística de Catalunya, és a dir, reforçar la imatge de marca de país, si eliminem la seva estètica tardofranquista, com el senyor Bargalló en la interpel·lació precedent a aquesta Moció, doncs, va remarcar.

Ara sembla que hi han serioses possibilitats —o almenys, si no possibilitats reals, almenys rumors bastants seriosos— que hi ha un intent de privatització d'aquesta empresa pública per part de l'Estat, i això comportaria, a la pràctica, una espoliació de part del nostre patrimoni històric cultural. I això no ho podem permetre des de Convergència i Unió. I, per tant, si això fos així —i ho poso en condicional: si això fos així—, la situació exigiria una resposta contundent, per la via jurisdiccional o contenciosa administrativa, per part del Govern de la Generalitat que inviabilitzés la privatització, almenys mentre la titularitat dels paradors no sigui catalana, tal com el primer punt de la Moció explicita, i evitant que aquests edificis de valor arquitectònic, de valor històric, que actualment l'empresa Paradores Nacionales..., doncs, perdin la titularitat pública; tot això també s'ha d'evitar.

Com poden veure, coincidim plenament amb els criteris i amb el text i contingut de la Moció proposada per Esquerra Republicana, i que també es pot desprendre de la mateixa intervenció de l'honorable conseller de Comerç, Consum i Turisme a la interpel·lació prèvia a aquesta Moció. Per tant, el Grup de Convergència i Unió donarà suport ple a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Fixada la posició dels diferents grups, només ens queda posar a votació la Moció de transferències de l'Estat en matèria de turisme, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Anem, doncs, a la votació.

Els senyors diputats que estiguin a favor de la Moció, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat aprovada per 87 vots a favor i 7 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma educativa en l'etapa d'educació secundària obligatòria

Anem al setzè i últim punt de l'ordre del dia d'avui, de la sessió d'avui: Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma educativa en l'etapa d'educació secundària obligatòria, presentada per la diputada senyora Carme Tolosa, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Per a presentar la Moció, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Represento, substitueixo la il·lustre diputada senyora Carme Tolosana...

El president

Perdó.

El Sr. Riera i Gassiot

...del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Fa ben poc estona, en la interpel·lació que substanciava el senyor Bargalló, hem tornat a parlar de la reforma educativa, i ell ha dit una cosa que em penso que seria innecessari que la repetíssim, però l'hem de repetir, perquè mals temps aquells en què les coses òbvies no ho semblen, i és que, evidentment, estem a favor de la reforma educativa, estem a favor de la reforma, i, si estem plantejant temes parlamentaris a l'entorn d'aquesta aplicació de la reforma, és perquè ens interessa, i ens interessa molt. Dic això perquè –ho repeteixo– crec que ho hem demostrat a bastament, però de tant en tant val la pena de repetir-ho.

La interpel·lació del darrer Ple sobre l'aplicació de la reforma educativa precisament tenia lloc el dia que al matí el conseller d'Ensenyament havia pactat amb el MUCE –el Marc Unitari de la Comunitat Educativa– una mena de..., una sèrie d'acords sobre l'aplicació d'aquesta reforma. No tothom havia signat –hi havia sindicats, com l'USTEC, que no havien signat allò–, i tampoc la consulta als ajuntaments havia quedat clara en el moment de fer aquella signatura del pacte.

Tot amb tot, el mateix dia constàvem que es podien signar pactes per dalt i, en canvi, constatar que el neguit al carrer continuava essent creixent, i continua, evidentment, aquest neguit, preocupant, i preocupant moltíssim, i preocupant molts sectors de la societat catalana, com totes vostès i tots vostès hauran comprovat, dia rere dia, des de fa uns quants mesos. En aquest sentit, la Moció subsegüent a la interpel·lació volia, justament, plantejar mesures de possible acord perquè en aquesta aplicació de la reforma desapareguessin les tensions, hi hagués més espais de diàleg, de debat, i més espais a partir dels quals es pogués aplicar bé aquesta reforma.

Per això la nostra Moció té dues parts. La primera diu: «El Parlament de Catalunya considera que s'ha de fer el seguiment de la implantació de la Reforma en els següents aspectes: avaluació dels resultats de l'aplicació de la mateixa...» Hi ha massa, en aquests moments, tòpics de gent que va dient: «Es farà l'aplicació de la reforma sobre la base de rebaixar plantejaments des del punt de vista educatiu, pedagògic, etcètera», i contra això s'ha de lluitar. L'aplicació de la reforma és perquè millori l'ensenyament a Catalunya per a tothom, i, evidentment, que hi hagi en aquests moments acords sobre avaluació i que aquesta avaluació ens permeti anar certificant que no, que la reforma ha millorat el conjunt de l'ensenyament, el conjunt de la qualitat educativa de tot el país, serà un bon missatge.

Dèiem també: «desplegament i aplicació del Pla pluri-anual d'inversions de centres docents per unitats d'intervenció». Recorden que en la disposició addicional

vint-i-dosena del debat de Pressupostos –l'últim que ha tingut lloc en aquest Parlament, per cert–, el desembre de 1994, va haver-hi un acord de tots els grups dient que abans d'acabar el primer trimestre de l'any següent el Govern presentaria un pla interanual d'inversions per veure com s'aplicava la reforma? Aquest Pla no va arribar abans del 31 de març, va arribar uns mesos més tard. Algunes vegades daixò ens diuen, alguns directors o directores generals, ens diuen: «Això no s'ha fet, perquè és que el Pla ha arribat molt tard»; no crec que, en tot cas, fos culpa dels grups que donaven el seu suport que aquest Pla arribés abans del 31 de març. De tota manera, aquest Pla va arribar. Ara, aquest Pla és un pla molt general, i ens interessaria molt, creiem que és molt important que el desplegament i l'aplicació d'aquest Pla es faci per unitats d'intervenció; per dir-ho més clar: centre per centre, àrea per àrea, perquè se sàpiga exactament amb què pot comptar cada grup, cada punt que té preocupacions per saber com s'aplica la reforma.

En la interpel·lació d'abans em penso que ha quedat ben clar que en aquestes qüestions un no pensa en general en la pedagogia del país, sinó que pensa en el seu poble, en el seu problema, en el seu indret concret; i, per tant, no n'hi ha prou que li diguin «hi ha recursos per a aplicar això», sinó «volem saber, d'aquests recursos, quants ens corresponen a nosaltres?».

I un altre aspecte era: «resultats de matriculació en centres públics i concertats per delegacions territorials». És, com saben, un qüestió també de les que molts parlen, o molts parlen massa sovint sense dades, i diuen: «Què passarà? Serà una reforma a favor dels centres concertats en contra dels públics o no? La gent tindrà por i decidirà no matricular els seus fills als centres públics, els portarà a la privada, concertada, etcètera?» Doncs, bé, és important que el Parlament de Catalunya sàpiga els resultats de la matriculació d'aquests centres i –ho repeteixo– amb això mateix poder esbandir interpretacions que puguin semblar sectàries davant d'aquest tema.

I encara en aquesta primera part, la revisió del Mapa escolar; Mapa escolar que és presentat el 19 de gener de 1995 en el marc de la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament. En aquests moments hi ha unes tres-cents propostes i escaig de revisió del Mapa escolar, hi ha encara discussió sobre aquestes qüestions, i, per tant, ens interessa saber el resultat final de la revisió del Mapa escolar.

La segona part de la Moció: «Així mateix, insta el Govern de la Generalitat a completar el Mapa escolar en els aspectes no contemplats en la versió actual»; el punt número 2: «presentar al Parlament un avantprojecte de llei sobre el finançament del sistema educatiu» –si no hi ha finançament, malament rai–; «definir clarament les competències i relacions entre les distintes administracions amb responsabilitats sobre educació», i quart, «retornar les competències sobre l'educació d'adults al Departament d'Ensenyament», que és ja un clàssic del nostre Grup en aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Hi ha presentades tres esmenes. La primera esmena és del Grup Socialista, i, per a defensar-la, té la paraula el senyor diputat Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Abans de defensar les esmenes, i molt breument, vull manifestar en general el nostre suport, del nostre Grup, a una Moció que toca temes diferents però que té com a fil conductor l'aplicació de la reforma i demana, entre altres coses, l'avaluació dels resultats de l'aplicació de la reforma, el seguiment de l'aplicació del Pla plurianual d'inversions i millorar –un tema ben diferent– les relacions entre les institucions que intervenen en l'educació. No dic res més; simplement per manifestar aquest suport.

La primera esmena del nostre Grup té com a objectiu fer una reflexió sobre una possible ponència d'estudi dintre de la Comissió. En la redacció original mecanografiada es demanava la creació d'una ponència d'estudi; després –suposo que per objecció de la Mesa–, en el text escrit, demana purament el control del Parlament. Nosaltres, d'una forma prudent, vam demanar «en subjuntiu», diu la nostra esmena i per evitar possibles conflictes amb l'actual Reglament, que es faci aquest control mitjançant els mecanismes que permeti el Reglament, i una mica voldríem dir que si en el futur fos possible fer aquestes ponències dintre la Comissió, per a un tema com la reforma, em sembla que seria la manera de fer un treball en profunditat, sense bloquejar el treball general de la Comissió.

Passo ja a la segona esmena. La segona esmena és paral·lela a una esmena presentada per Convergència i Unió, pràcticament coincident. A veure, nosaltres estem d'acord a instar el Govern a completar el Mapa escolar, però –i en això, sense qualificar d'«angèlica», com va fer l'altre dia respecte a la Proposició d'un grup, la senyora Carme Tolosana– és de justícia reconèixer dues coses: primer, que aquest Parlament ja havia aprovat anteriorment aquest tema, a través d'una Proposició conjunta de Convergència i Unió i el Grup Socialista i, segon, que aquella Moció tractava amb molt més detall com s'havia de completar el Mapa escolar, quines deficiències hi havia.

I senyor president, per simplificar la votació, com que les dues són idèntiques en el seu sentit, retiro la nostra esmena número 2 a favor de la segona de Convergència i Unió.

L'esmena número 3 pretén precisar amb més claredat en quin sentit cal millorar les relacions entre les administracions. El text d'Iniciativa - Els Verds diu: «Definir clarament les competències i relacions entre les administracions». En llegir-la em semblava que hi havia el perill d'entendre que el que calia era qualificar, a través de les lleis, les competències. A nosaltres ens semblava que sobretot calia promoure un pacte, que la legislació ja és, podríem dir, correcta; el que cal és fer una política adequada. Per això la nostra esmena diu textualment: «promoure un pacte entre les diverses administracions amb responsabilitat sobre educació que delimiti clarament les competències, relacions, actuacions i llur finançament».

Aquest és un tema important i és un tema actual i els en donaré, senyores diputades i senyors diputats, un sol exemple per demostrar-ne la necessitat, que és el tema dels conservatoris professionals o de grau mitjà de música. Durant tot l'any 95, les administracions locals que tenien aquests conservatoris –d'altra banda són els únics que existeixen a Catalunya– demanaven que, ja que a partir de la LOGSE la competència d'aquests ensenyaments reglats és del Departament d'Ensenyament, el 100% del finançament fos a càrrec del Departament d'Ensenyament. Es va parlar durant tot l'any 95 d'aquest tema i es va arribar a la situació que no hauria de ser habitual que no es comencés el curs puntualment, fins i tot hi hagués la posició de molts ajuntaments de dir: «és que no començarem, en absolut, el curs; l'escola no farà aquest tipus d'ensenyament sinó s'arriba a un acord de finançament». L'acord finalment per a un any va ser que el Departament d'Ensenyament financaria un 70% de les despeses d'aquest nou tipus d'estudis musicals. Però, atenció: aquest pacte és per a un sol any. Què passarà l'any que ve? Realment, em sembla justificadíssim, doncs, que defensem en aquesta Moció, que proposem que cal realment un pacte i un pacte en profunditat entre les administracions.

I ja per acabar, encara que he manifestat el nostre acord general, dir que al número 2, en principi, no hi donaríem suport, com he explicat altres vegades, sobretot per una qüestió formal. Nosaltres coincidim totalment amb la intenció, suposo, d'Iniciativa, de donar prioritat al finançament de l'educació i, especialment, en el cas de la reforma. Però no ens sembla que això, necessàriament, s'hagi de produir en forma d'una llei de finançament, sinó que l'important és que en el pressupost de cada any es reculli aquesta prioritació.

Per posar un exemple, el qual s'ha citat en aquest Ple ja diferents vegades, el Pla plurianual de construccions, el Pla plurianual d'inversions, per mi, si ens preocupa, si té un defecte, no és precisament que no tingui forma de llei; a mi el que em preocupa és que només comprèn el 80% de les inversions considerades necessàries per aplicar la reforma. Això em preocupa més que no pas si té forma de llei o no té forma de llei.

Per tant, em sembla que si hi ha una previsió amb les plantilles, amb les inversions i un control, no es requereix la forma de llei. De totes maneres, si el Govern de la Generalitat o el Govern de l'Estat volgués fer lleis de finançament i fossin lleis adequades i correctes, també tindrien, suposo, el nostre suport.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per presentar la seva esmena, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president, de l'escó estant. Nosaltres estem plenament d'acord amb aquesta Moció presentada per Iniciativa per Catalunya. Vam coincidir, escoltant-la en el plantejament de la diputada senyora Tolosana, coincidim en la defensa que ha fet de la Moció el diputat

senyor Riera. De fet, quan la vam llegir en el seu text original encara ens va agradar més, tot i que ja vam notar que hi hauria conflictes reglamentaris, perquè creïem que hem entrat en una dinàmica –que tots hi estem d'acord– de crear comissions i comissions i, justament, un tema tan important com és la implantació de la reforma educativa, no hem demanat la creació d'una comissió de seguiment. Jo recordava que en la passada legislatura, la primera comissió de seguiment que es va demanar, i aleshores es va perdre, perquè eren unes altres les circumstàncies, va ser, precisament, la de la reforma educativa.

Aquesta Moció en el seu primer punt, en la seva presentació literal, parlava d'una ponència; després, com que les ponències encara no existeixen, ha desaparegut. Ara en la seva formulació queda una mica eteri; l'esmena del Grup Socialista permet tornar a recuperar aquell concepte inicial del Grup d'Iniciativa. Pel que fa als textos concrets d'allò que s'insta el Govern, estem absolutament d'acord en els quatre punts. El quart és un clàssic i és un clàssic, diguem-ne, d'aquells que ens defineixen i sense els quals em sembla que no sabríem, no acabaríem de trobar-nos aquí. El clàssic de per què universitats no està a Ensenyament i per què l'ensenyament d'adults no està a Ensenyament és allò que ens permet a alguns diputats saber que, bé, continuarem tenint la veritat, perquè està claríssim. I les raons per les quals no hi són, tots sabem també que són unes raons que no són pedagògiques sinó d'altre tipus, que un dia o altre variaran i podrà tornar la cosa a la normalitat. També és un clàssic, senyor Riera, que vostès i que nosaltres les perdem quan les proposem i, per tant, ja tampoc no ens ha d'estranyar.

El segon punt és un altre clàssic que vostès i nosaltres plantejem sempre. I aquest és un clàssic que encara és més minoritari, perquè en l'anterior tenim el suport del Grup Socialista habitualment, i en aquest no el tenim mai. Vostès hi insisteixen; nosaltres hi vam insistir aquest dia en una Comissió de Política Cultural, hem fet una esmena en aquest punt, no pas perquè no estiguem d'acord com vostès el plantegen, és que, tal com vostès el plantegen, és com l'han plantejat vostès i nosaltres sempre i sempre l'han perdut. I ara han fet una juguesca: han canviat la formulació a veure què passa.

Com que una de les raons que ens deien era que això no era ben bé competència del Govern de la Generalitat, sinó que seria millor que ho fes el Govern de l'Estat i com que vostès i nosaltres el que volem és que es comenci a fer-se per algun lloc o altre i també a Catalunya, doncs, hem fet la juguesca de dir: «canviem-ho i no ho demanem al Govern de la Generalitat sinó que demanem al Govern de la Generalitat que ho demani al Govern de l'Estat i a veure si així ens ho aproven». És un altre clàssic, tampoc tenim una esperança excessivament forta.

En tot cas, nosaltres votarem a favor de tots els punts de la seva Moció i d'aquelles esmenes que vostè accepti amb el convenciment que en aquest tema, i també en d'altres, però en aquest tema, vostès i nosaltres anem cap a la mateixa direcció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació té la paraula, per fixar la posició, per defensar les seves esmenes, pel Grup de Convergència i Unió, la diputada senyora Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Xifre

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Ignasi Riera, vull confessar, abans de començar, que he tingut seriosos dubtes sobre com plantejar el posicionament del meu Grup respecte a aquesta Moció. En fer la interpel·lació, la senyora Tolosana va fer una sèrie d'afirmacions que a mi m'hauria agradat contrastar, el que passa és que segurament em faria llarga i pesada i potser a aquestes hores no m'ho perdonarien.

Per tant, al que no vull renunciar... Jo, en tot cas, el que sí que vull deixar aquí dit és que en parlarem quan vostè vulgui o quan la senyora Tolosana vulgui i puguem contrastar punt per punt, perquè hi havia estudis de metall a Manresa, Conservatori Superior de Música, ajuts als estudiants de pràctiques en formació a les empreses, informació sobre el nou sistema educatiu i, per tant, seria realment molt feixuc.

Al que jo no voldria renunciar avui és a intentar convèncer-los de la importància que té la complicitat de tots en el projecte que tenim entre mans, en la reforma. La senyora Tolosana en parlava també; ella ens deia: «cal una bona planificació, calen recursos suficients, un cert agosament, entusiasme i complicitat de tots els implicats». A mi m'agradaria d'aconseguir la seva. Ho intentaré, ho intentaré tot explicant i justificant el posicionament del meu Grup. Segurament que ja no val portar aquí dades de la gran evolució que ha fet el sistema educatiu català des que el Govern de la Generalitat té la competència plena en ensenyament; no ho farà. Recordem, però, que la LOGSE ha modificat una llei que era de les darreries del franquisme. La reforma actual basada en aquesta Llei, en la Llei orgànica d'ordenació general del sistema educatiu, del 3 d'octubre del 90, pretén millorar la qualitat educativa, però modifica també l'estructura i l'organització del sistema educatiu per adequar-lo a la realitat plurinacional de l'Estat espanyol i també pretén corregir disfuncionalitats. Podríem allargar-nos infinitament aquí; són conceptes amplis, són conceptes ambigus els que utilitzem. Només un petit flaix: hi ha coses, senyor Riera, o senyora Tolosana, si li transmet, que no es poden modificar a tall de lleis. A tall de lleis podem modificar l'estructura del sistema educatiu, ampliar l'educació obligatòria, canviar titulacions; amb decrets, podem modificar reglaments, podem modificar drets i deures, podem aconseguir disminuir *ratios*, això s'ha fet, es continuarà fent, tots hi estem d'acord, cercant el màxim consens.

Però vostès saben tan bé com jo –tan bé com jo– que una cosa són les lleis i els decrets i l'altra és la realitat: que una cosa és la teoria i l'altra és la pràctica, que hi ha un gran abisme entre diferents col·lectius en el món de l'ensenyament. El conseller ens ho deia aquesta tarda. Hi ha sectors molt diversos.

Permetin-me dir-los que crec fermament que cal establir ponts i cal establir lligams; cal que les informaci-

ons circulin bé, horitzontalment, de dalt a baix i de baix a dalt. Vostè, senyor Bargalló, ens deia que fins i tot corregia desinformacions. Segurament que els diputats i les diputades podem fer molta feina en aquesta línia; aquí és on els demano la seva complicitat. Recordem que el nostre país s'ha vist abocat a una reforma quan la majoria de països europeus les varen fer els anys seixanta; tot i que els professionals de pedagogia comparada ja varen evidenciar que hi ha una gran diferència entre els objectius que es proposen en una reforma i la realitat que s'aconsegueix, al nostre país li calia una reforma, li calia una llei orgànica perquè —com ja deia abans— calia modificar moltes coses: estructura, adequació, no ho repeteixo.

Quin repte? No es pot parlar de manca de planificació; no es pot demanar més entusiasme. Qui parla de rebaijar plantejaments? Ajudem-hi tots! Els senyor Cadevall en la darrera Comissió de Cultura ens recordava els grans esforços que el Partit Socialista ha fet en la cerca de consens; la senyora Sanabra i jo mateixa demostràvem la bona voluntat del nostre Grup votant iniciatives en què el Govern està treballant. Amb el senyor Bargalló, d'Esquerra Republicana, hem fet transaccions i avui mateix parlàvem d'una proposició conjunta perquè vostè en retiraria dues o tres d'altres. Amb el Partit Popular també arribem a acords i la negociació d'aquesta Moció amb el Grup d'Iniciativa i amb la resta de grups també n'és un exemple. Sabem que no és fàcil però és necessari, extraordinàriament necessari, que tots fem grans esforços de responsabilitat per evitar que en temes educatius la lluita partidista sobresurti; és a dir, hem d'intentar arribar sempre a consens.

Aquest Parlament fa funció de control i seguiment i el fa ben fet, però aquest Parlament ha tingut també grans èxits en la línia de consens, tant a nivell de plenari com de comissió. El nostre repte, jo diria que el repte de tots els grups polítics, és que el proper curs escolar, el gran curs de la reforma, comenci amb les màximes garanties d'èxit.

També era el senyor Cadevall —i perdoni'm que el citi perquè ho ha dit ell, ho va dir l'altre dia— que parlava que el Departament d'Ensenyament ha fet actuacions importantíssimes: Pla plurianual d'inversions, Mapa escolar, calendari, proposta de transició, concretar la unificació de cara a les adscripcions, al·legacions al Mapa escolar, proposta concreta de menjadors, decrets de drets i deures..., no continuo. Només vull dir que si algú vol agafar l'espelma de tots aquells que clamen per un institut al costat de casa seva pot fer-ho. Es pot també, però, entrar en la filosofia del Mapa escolar i ajudar a explicar-la i a corregir-la, si és necessari. El conseller ens parlava de criteris clars, de model coherent, de solidesa del model, criteris clars d'excepcionalitat. Com a parlamentaris —com a parlamentaris— tenim vies suficients d'informació, incidència i participació.

Amb aquest ànim que he anat posant aquí al damunt, he de dir que nosaltres votarem afirmativament tot el primer apartat. Tot i que ens sembla que és redundant perquè és obvi que aquest Parlament pot utilitzar, i utilitza, els mecanismes reglamentaris per fer el seguiment de la Reforma. De fet, ja està previst que el conseller

comparegui per a informar de les al·legacions al Mapa escolar, del procés de matriculació al primer d'ESO. Nosaltres votarem a favor aquest punt i, fins i tot, retirarem l'esmena de supressió perquè el senyor Riera ha explicat molt bé el concepte d'unitats d'intervenció que a nosaltres ens semblava que quedava ambigu.

Quant al segon apartat, nosaltres votarem, si acceptem les nostres esmenes, els punts 1 i 3. Fins i tot he de dir que ens congratulem que se sumin a una resolució del Parlament que en el seu moment no varen votar. També estem absolutament d'acord, és obvi, que es reforci la col·laboració entre administracions.

Quant al punt 2, el conseller ha parlat de finançament. Aleshores, l'il·lustre senyor Jané l'altre dia en la Comissió de Cultura va deixar clar el nostre posicionament, 130.000 milions en actuacions previstes, recursos, plantilles previstes, en aquests moments està clar el que realment pensa el Grup de Convergència i Unió; per tant, nosaltres el votarem negativament.

I, el punt 4, que tracta d'un tema que ha sortit reiteradament en aquest Parlament, sabem —o saben, vostès— que el nostre Grup ha tingut sempre el mateix posicionament. Ens sembla que el Parlament no s'hauria —sabem que s'hi pot posar— però no s'hauria de posar en l'organització interna del Govern.

Per altra banda, aquest és un tema que és eternament discutible; tècnicament discutible sempre. I, ens sembla que si realment en algun moment s'ha de plantejar aquesta qüestió, s'hauria de fer, començar-ho a plantejar amb un debat de pressupostos perquè afecta pressupostos, afecta personal i, per tant, nosaltres el votarem negativament.

Vostè, senyor Bargalló, ens parlava de saviesa, que realment en algun moment aquí vostè considera que té la raó. Jo li he fet un apunt final, no? Jo havia apuntat aquí: «Si en algun llogaret de la lluna hi hagués un savi que amb sàvies paraules ens digués, certament, quin és el millor camí, potser, i encara segurament posem-hi «potser», seguiríem les indicacions del savi»; però no és així. Del debat, de les informacions correctes, de les actituds positives, del contrast d'informació n'hem de fer sortir les millors decisions per a les escoles. Jo estic segura que, en aquesta línia, tindrem la seva complicitat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar la seva posició, l'únic Grup que no ha presentat esmenes té la paraula; té la paraula el diputat senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. En primer lloc, traslladar a l'Ignasi Riera que li digui a la Carme Tolosana que ens ha agradat molt aquesta Moció subsegüent d'interpel·lació perquè ens ha fet pensar; ens ha fet pensar molt en com solucionar o com posicionar-nos en aquest tema del que és l'aplicació de la reforma, i li ho agraïm, perquè que ens faci pensar sempre és bo. I hem ar-

ribat a un doble posicionament, a un posicionament que durant un temps prudencial mantindrem, a base d'un argument que l'explicaré amb una analogia.

Nosaltres veiem l'aplicació de la reforma com un cotxe, un prototip turístic, molt bonic, que el conseller condueix, possiblement fora de carretera, més aviat al ral·li de Montecarlo, i a una velocitat que ens sembla que és límit. I, per una banda, tenim el dubte de si l'hem de marcar de prop perquè ens hi juguem l'ensenyament de Catalunya, però, per altra banda, tenim el dubte, també, de si l'hem de deixar lliure, no fos cas que el poséssim nerviós i acabés pitjor.

Aquest serà el doble vessant en què sempre nosaltres ens posicionarem en temes d'educació. I això, com es concreta en aquesta Moció? Doncs, en els primers punts votar que sí, en el punt 1, i el 3 també que sí. En el punt 2 votarem «no» i en el punt 4 votarem abstenció.

El president

Moltes gràcies. Senyor Riera, té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes presentades pels grups que han esmenat.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Suposo que hauré de demanar l'atenció sobretot dels serveis tècnics de la cambra per dir exactament què es el que queda de la Moció i què se sotmet a votació.

El nostre Grup accepta la primera esmena del Grup Socialista, per tant, on diu «El Parlament de Catalunya considera...», diria: «El Parlament de Catalunya acorda, mitjançant els mecanismes que permeti el Reglament, fer el seguiment de la implantació de la reforma en els següents aspectes».

No hi ha modificacions a la primera part; estàvem disposats, si no quedava clar això de les unitats d'intervenció, a canviar-ho o treure-ho, però, ja que ha dit la senyora Vidal que s'entén, ho deixem tal com queda i, per tant, no ho toquem. Per tant, en aquesta primera part crec que, a més, pel que han dit els grups no hi hauria problemes a l'hora de votació.

La segona part, el punt 1. A més agraïm que el senyor Magí Cadevall ha renunciat a la seva esmena, per donar pas a l'esmena del Grup de Convergència i Unió. I, sí que recordem, senyora Carme Vidal, que el nostre Grup en aquella Moció es va abstenir per moltes altres raons, però no precisament per aquest punt concret i, per tant, ens sembla molt bé. I si vol entendre-ho com que hem estat una ovella perduda que ha tornat al daixó, fantàstic, sempre un ha de tenir una alegria després d'un ple tan llarg. Per tant, li concedeixo l'alegria de saber que ha fet un convers. (*Rialles.*) Per tant, substituïríem el primer punt per l'esmena número 2 de Convergència i Unió; per tant, «completar la formulació del Mapa escolar d'acord amb la Resolució 231/TV del Parlament de Catalunya».

Aleshores, el punt número 3 –ara diré, sobre el punt número 2, el que vull dir–, al punt número 3, la proposta que fèiem per conjuminar tant el que diu l'esmena

socialista com l'esmena de Convergència i Unió, seria, a partir del text de la nostra esmena afegir-hi «respectant el marc legal vigent», que, d'aquesta manera, queda aclarit el que es volia aclarir i, per tant, això.

El punt número 4, tot i que sabem que és destinat a patir, diguéssim, en aquest llarg combat un nou *round* negatiu, el mantindríem igualment, el sotmetríem a votació tal com està; per tant «retornar les competències sobre l'educació d'adults al Departament d'Ensenyament».

I, aleshores, pel que fa al punt número 2, que és el del finançament, ja dic, d'entrada, que assumim i a més en la seva redacció actual, en aquesta redacció diferent de les anteriors, l'esmena presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. I l'assumim, justament, perquè els voldríem convocar i els demanaríem que rectifiquessin la seva intenció de vot, els voldríem convocar a la complicitat que invocava la senyora diputada.

És clar, no pot haver-hi Llei de reforma si no hi ha complicitat en el tema del finançament. El nostre Grup va votar la LOGSE el 1990. Els nostres diputats al Parlament de l'Estat la van votar. El nostre Grup em penso que ha demostrat que està a favor de la reforma educativa. A títol personal, puc dir que, des de fa vint-i-cinc anys, cada estiu em toca anar als cursos d'estiu de renovació pedagògica com a professor i, fins i tot, en aquest moment, estic col·laborant amb el Departament d'Ensenyament en els cursos del Sedec. O sigui, em penso que no hi ha cap dubte sobre això.

Ara, em sembla molt important que es recordi que, en aquests moments, el Congrés dels diputats té al damunt de la taula la primera iniciativa legislativa popular, promoguda per Comissions Obreres, que recull més de mig milió de signatures, precisament per provocar que el Parlament faci una llei sobre el finançament de la reforma educativa. I, aleshores, naturalment, nosaltres els cridem a sumar-se en aquesta complicitat perquè sigui de veritat –sigui de veritat– que vostès també estan d'acord i també estan a favor de la reforma educativa.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Riera. D'acord amb els termes de l'aprovació d'esmenes i l'acceptació d'esmenes, penso que el més útil seria, en primer lloc, que traslladi tot això, si ho té per escrit, als serveis de la cambra i votar separatament punt per punt.

El Sr. Riera i Gassiot

Em permet?

El president

Sí.

El Sr. Riera i Gassiot

Em permet, senyor president? Em penso que seria possible una votació de tota la primera part substituint o

incorporant l'esmena socialista tal com l'he llegit. Aquí crec que no hi hauria cap dubte de cap grup. I, aleshores, només demanant votació separada dels punts 2 i 4, que són els que no votaran la majoria.

I jo passo això als serveis...

El president

O sigui, que, en definitiva, proposa la votació del punt 1 i del punt 3, i, separatament, el punt 2 i el punt 4.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president...

El president

Senyor...

El Sr. Curto i Casadó

Votació separada dels punts 2 i 4; les dos per separat.

El president

Com...?

El Sr. Curto i Casadó

Votació separada del punt 2 i 4, les dues per separat. Tota la resta se pot votar conjuntament.

El president

Lavors, podem votar junts l'1 i el 3, i, per separat, el 2 i el 4.

El Sr. Curto i Casadó

Correcte.

El president

Per separat, d'acord.

Doncs, anem a exercir la votació. En primer lloc, possem a votació els punts número 1... *(El Sr. Cadevall i Soler demana per parlar.)* Senyor Cadevall...

El Sr. Cadevall i Soler

Senyor president, en la mateixa votació, és que abans del punt 1 hi ha tota una part introductòria. Penso que es podria votar tota la part introductòria més el punt 1 i 3 en una sola votació.

El president

D'acord. D'acord amb l'observació del senyor Magí Cadevall.

Anem, doncs, a la votació. Diputats que estiguin a favor del text, tal com ha quedat esmenat amb les acceptacions d'esmenes del senyor Ignasi Riera, la part introductòria, el punt 1 i el punt 3. Els que hi estiguin d'acord?

Vots en contra?

Abstencions?

La part introductòria, el punt 1 i el punt 3 han quedat aprovats per la unanimitat dels diputats presents en el Ple.

Anem a votar ara, d'acord amb la petició del Grup Popular, el punt número 2.

Diputats que estiguin a favor del punt número 2?

Diputats que estiguin en contra del punt número 2?

Abstencions?

El punt 2 ha quedat refusat per 76 vots en contra i 18 vots a favor.

I anem a votar, l'última votació del dia que és el punt quart de la Moció.

Vots a favor del punt quart?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt quart ha quedat refusat per 50 vots en contra, 35 vots a favor i 8 abstencions.

Senyores i senyors diputats, agraït a tots la paciència per acabar aquest llarg Ple, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de deu del vespre i un minut.